

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

M I C H A E L
M O O R C O C K

KADER DENİZLERİNDEKİ
DENİZCİ

ELRIC DESTANI İKİNCİ KİTAP



A L T I K İ R E R E 9

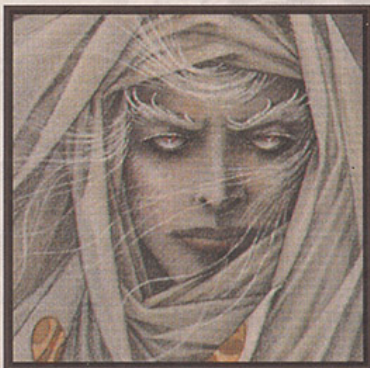
Dünyayı yöneten Yakut Tahtı bırakıp, paralı bir asker olarak kendi sisiyle kuşatılmış bir gemiyle, kör bir Kaptanın yönetiminde yapılan garip bir yolculuk. Kader Denizlerinde, yitik ruhların, farklı boyutlar arasında sıkışıp kalmış bir savaşın ve zamanın dışında görülen eski bir hesabın hikayesi.

Tüm bunların tam ortasında Melnibone'un Büyücü İmparatoru Elric'in gücün ve sonsuz yaşamın boşluğuyla hesaplaşması.

Soru yine aynı:

Sonsuz gücü elinde tutanın içindeki boşluktan daha büyük ne olabilir.

Tanrıların getirdiği çaresizliğe tanık olun...



ISBN 975846700-X



9 799758 467005

3000000

AKBN 00-87-03-06-1245-FK-MC



ALTIKIRKBEŞ YAYIN 87

Fantastik Kurgu – 10

Michael Moorcock – The Sailor on the Seas of Fate, 1976

Türkçesi: Aylin Güneri

1. baskı: Mart – 2000

Yayın Yönetmenleri

Kaan Çaydamalı / Çetin Şan / Funda Önkol

Yayına Hazırlayan

Kaan Çaydamalı

Kapak Tasarımı

Murat "K." Bozkurt

Dizgi

A. G.

Baskı

Umut Matbaacılık

(0-212) 637 09 34 – 04 11

Bu çevirinin tüm yayın haklarını sahiplendik. Tanıtım alıntıları dışında – makul boyutlarda– izinsiz çoğaltılması ahlak kurallarına ve yasalarımıza göre suç sayılmaktadır. Böyle bir harekete kalkışmak istediğinizde önce bize sorarsanız uygar dünya adına seviniriz.

P.S.: Tüm fotokopi fanzinler, yukardaki açıklamadan bağımsızdırlar.

Onlar istedikleri ALTIKIRKBEŞ kitabını veya metnini çoğaltabilir,

bozup yeniden yaratabilirler. Okurlarımızı yasal dergileri değil

"fotokopi fanzinleri" izlemeye çağırıyoruz.

Onlar sizi uçurumdan aşağı itecek güce sahiptirler

ve uçmayı öğrenmenin zamanı geldi.

Yaşasın FOTOKOPİ, Yaşasın KAOS.

ISBN 975-8467- 00-X

ALTIKIRKBEŞ YAYIN

bir Kaybedenler Klübü tribidir.

Yazışma Adresi: P.K. 114 Acıbadem, İstanbul

Konuşma Adresi: (0-216) 330 86 37-8

Fax : (0-216) 330 28 24

michael moorcock

1939 yılında Mitcham, Surrey’de doğdu. Orta sınıfın biraz altında, sıradan bir ailenin çocuğuydu. Okulla arası pek iyi sayılmazdı ama gazeteci olmak istiyordu ve on yaşından itibaren fanzinler çıkarmaya başladı. On beş yaşına geldiğinde ise ilk öykülerini ve yazılarını satıyor, Soho kafelerinde gezinerek dönemin etkisiyle blues gitaristi olma yolunda ilerliyordu. Sonradan ünlü gitarist Peter Green’e (Fleetwood Mac grubundan) ilk akorları kendisinin öğrettiğini söyleyecekti. Çeşitli yerel blues gruplarında yarı profesyonel olarak çaldı. On yedi yaşına geldiğinde Edgar Rice Burroughs fanzini *Tarzan Adventures*’de editör konumuna yükselmişti. Kovulmasından sonra bir süre serbest gazetecilik ve Soho’da blues gitaristliği yaptı, ardından gitarını alarak Paris’e gitti.

Science Fantasy Magazine için Elric hikâyeleri yazmaya başladı. Avrupa’da otostop yaparak gezindi, bir süre İsveç’te takıldı, sonra yeniden otostopla Paris’e döndü. Beş parasız olarak İngiltere’ye döndüğünde Beatles fırtınası başlamıştı. İsimlerini en az 82 kere değiştiren bir grupla asla yayınlanmayan bir demo albüm kaydetti.

1964 yılında *New Worlds*’un editörü oluyordu ve BK ortamında çok önemli işler yapmaya başladı. 1967 yılında *Behold The Man* ile Nebula ödülü kazandı. Şiirleri, eleştirileri ve kısa öyküleri yayınlandı. BK’dan fantaziye, tarih ve mizaha kadar çok geniş bir yelpazede yazan Moorcock, en yaygın olarak “Melniboné’lu Elric” dizisi ile tanınacaktı.

Pek başarılı olmasa da müzik ortamından bir türlü kopamıyordu. 70’lerin başlarında Hawkwind adlı rock grubuyla işbirliği yapmaya başladı. İsmi Moorcock’ın “Hawkmoon” adlı bir karakterinden alan grup müziğinde BK temalarına yer verecekti. Bu grupla birlikte yaptığı çalışmaların yanında, bir süre Amerikalı grup Blue Öyster Cult’la söz ve kayıt çalışmaları da yaptı. 1981’de [1975’de kaydettiği] kendi solo albümü *New World’s Fair*’i çıkardı.

Seksenen fazla kitabı yayınlanmış olan Moorcock, World Fantasy Ödülü, Nebula Ödülü, August Derleth Ödülü, Guardian Fiction Ödülü ve British Fantasy Ödülü gibi çeşitli ödüller kazandı. Teksas’ta yaşıyor ve yazmayı sürdürüyor.

kişisel toplantı notları . . .

I . /

*"Mükemmel olmayan bir dünyada
mükemmel olmayan bir yaratık olarak
her zaman paradoksu anlayacaktı."*

okunan kitaplardan . . . kişisel alıntı

o hafta sonuna gelene dek, hayatını düzenlemiş olduğuna emindi. en azından öyle düşünüyor, öyle görünmeye çalışıyordu. mükemmel olmayan bir dünyada yaşayanlardan biri olarak gece dolaşmalarından birini daha gerçekleştirmek için arkadaşlarıyla harekete geçti. aranılan şeyin, aranılmayan yerde bulunacağı kuralına uygun bir şekilde taksilerin bekleyip kalabalıkların küçük hareketler yaptığı sokaklardan birine girdiklerinde raslantı tanrısı 'rasta', okunu fırlatıyordu. sigara paketinin bitmekte olduğu kavramı düşüncelerinin büyük bölümünü işgal etmeye başlamıştı. bu duygu artık başına çok sık geliyor ve bundan rahatsızlık duyuyordu. yanındaki dik saçlı adam, 'seni görmek gerçekten güzel' kavramı üzerine yaptığı konuşmaları dinlerken konunun 'açlık hissi' temasına gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. dışarı çıktığında gece kendisinden beklenen şeylerin büyük bölümünü gerçekleştirmiş bir nesnenin tepkisiz sakinliğiyle üstlerindeki karanlığı koruyarak rutin yaşamını sürdürüyordu.

güneş yeniden doğarken bir kadının boynunu öperek uyuyabilmek - ya da tam tersi- gibi bir konuma ulaşmanın verdiği rahatlıkla uzun süre camdan dışarı baktı. her sabah sokağa bir boy yukardan bakmaya nerdeyse alışıyordu.

Ç.

kentte yaşıyorum ve sıkılıyorum

II . /

dağda kiraz, geçmez bu yaz.

Temizlikci kadın, mutfak, şubat-2000

Hatırlarsınız. Yan yana durmuş, uzun süre denize ve ağaran gökyüzüne bakmışlardı. Birinin boyu, diğerrinin ise sakalı biraz daha uzundu.

Çok zaman geçmiş olmalıydı. Duraksadılar. Şişman olan artık diğerrinden daha zayıftı, zayıf olan sanki hiç değişmemiş gibiydi.

Çardağın altındaki masaya oturup iki çay söylediler, geçen börekçiden iki tane kıymalı alıp yediler. Hava kararana kadar oturup, kalktılar. Okaliptus ağacının yanına geldiklerinde biri diğerrine "Okaliptus tarladaki bütün suyu emer" dedi. Diğeri gülümsemiş olmalı. Yüzü belli belirsizdi.

Aynı yönle doğru uzaklaştılar. İkisinin de gittiği yerde deniz vardı. Biri o akşam rüyasında sabahın olduğunu gördü. Diğeri çok sonra öğrendiğine göre; o akşam kendini gördü. Bir de alabalık rüyasını, o yıllarda hep gördüğü gibi...

K.

hay on iki kuzgun leşi gölgesi

b.n.: "bak, taksi durdu . . ."

michael moorcock

•

kader denizlerindeki denizci

(elric destanı ikinci kitap)

türkçesi: aylin güneri

altıkırkbeş yayın
kadıköy, 2000

BİRİNCİ KİTAP

GELECEĞE YELKEN AÇMAK

. . . ve yyrkoon'u saltanat naibi olarak melnibone'un yakut tahtında kuzeni cymoril'i onun için ağlar ve dönüşünden ümidini kesmiş bir halde bırakan elric, düşler şehri imrryr'den yelken açıp bilinmeyen bir hedefi aramaya melniboné'luların hiç sevilmediği genç krallıklar'a gitti.

– kara kılıç'ın tarihi



ADAM, SANKİ DUVARLARIYLA tavanı arada sırada açı-
lıp ay ışığının içeri girmesine izin veriyormuş gibi değişken
renklere bürünmüş, kasvetli geniş bir mağaranın içindeydi. Öy-
le ki bu duvarların aslında sadece okyanusun ve dağların üze-
rinde kümelenmiş bulutlar olduğuna inanmak çok zordu ve ay
ışığı her şeye rağmen bulutları deliyor, lekeleyip boyuyor ve
adamın şu anda üzerinde durduğu kumsalı yıkayan karanlık,
dalgalı denizi ortaya çıkarıyordu.

Uzaklarda gök gürledi, bir şimşek çaktı. Hafif bir yağmur
vardı. Ve bulutlar hiç de hareketsiz değildi. Kopkoyu bir karan-
lıktan ölüm beyazlığına doğru, sanki trans halinde ve düşük
tempolu eski bir dansı yapan iç içe geçmiş kadın ve erkeklerin
pelerinleri gibi, girdaplar halinde yavaşça dönüp duruyorlardı:
acımasız kıyının çakıllı kumsalında duran adam uzaklardaki
fırtınanın müziğiyle dans eden devleri anımsadı ve kendisini
tanrıların oynadığı bir salona doğru isteksizce yürüyen biri gibi
hissetti. Bakışlarını bulutlardan okyanusa çevirdi.

Deniz yorgun görünüyordu. Koca dalgalar kendilerini zor-
lukla kaldırıyor, rahatlamış gibi sönüyor, nefes alır gibi sert ka-
yalara çarpıyorlardı.

Adam kapşonunu yüzüne iyice indirdi. Denize doğru yor-
gun bir şekilde yaklaşırken deri kaplı omzundan birkaç kere

arkasına doğru baktı, köpüklü dalgalar dizlerine dek çıkan siyah çizmelerine ulaşıyordu. Bulutların oluşturduğu mağaranın içlerine bakmaya çalıştı ama sadece çok kısa bir mesafeyi görebildi. Okyanusun ötesinde neyin uzandığını ya da aslında, suyun nereye dek uzandığını anlamamanın hiçbir yolu yoktu. Başını yana eğerek dikkatle dinledi ama gökyüzünün ve denizin sesinden başka hiçbir şey duyamıyordu. İçini çekti. Ay ışığı bir an için üzerine düştü ve yüzünün beyaz teninde iki kıpkırmızı, acı dolu göz parladı; ardından karanlık yeniden çöktü. Adam tekrar dönerek arkasına baktı, ışığın kendisini düşmanlarına göstermiş olabileceğinden korkmuştu. Mümkün olduğunca az ses çıkartmaya özen göstererek, solundaki kayaların oluşturduğu sığınağa doğru ilerledi.

Elric yorgundu. Pikarayd topraklarındaki Ryfel kentinin yöneticisinin ordusunda paralı askerlik yapmak gibi masumca bir teklifte bulunmuştu. Ama bu aptallığının sonucunda Melni-boné'lu bir casus olarak (yöneticiye göre casus olduğu apaçık ortadaydı) hapse atılmış ve biraz rüşvet biraz da büyü sayesinde kısa bir süre önce hapisten kaçmayı başarmıştı.

Kaçışın hemen ardından kovalamaca başladı. İşe kocaman şeytani köpekler karıştırıldı. Pikarayd sınırlarının ötesinde, Ölü Tepeler diye anılan, çok az şeyin yetişip yaşamaya uğraştığı ıssız ve terk edilmiş vadilerdeki bu avı yönetici kendisi yönetiyordu.

Beyaz yüzlü adam, yamaçları gri, ufalanan arduvazdan¹ oluşan, ki yamaçlardan kopan taşların sesleri bir mil hatta daha da uzaktan duyulabiliyordu, tepelerin dik yamaçları boyunca at sürmüştü. Çimensiz ve yıllardır su görmeyen dere yataklarından oluşan dar vadiler boyunca ilerledi, tek bir sarkıtın bile olmadığı çıplak mağara tünellerinden, unutulmuş bir halk tarafından dikilen kurganlarla dolu yüksek düzlüklerden geçerek peşindekilerden kaçmaya çalışmıştı ve artık bildiği dünyayı

1.- *Arduvaz*: Damtaşı ya da kayağantaş olarak da bilinir, kolayca ince yapraklar halinde ayrılıp yarılabilen ince taneli ve killi başkalaşım kayacı. yhn.

sonsuz dek geride bıraktığını, doğaüstü bir sınırı geçip halkının efsanelerinde okuduğu soğuk, kasvetli yerlerden birine, bir zamanlar Yasa ve Kaos'un birbirleriyle savaşıp yenilemeyeceklerine karar vererek, yaşamı hatta yaşam olasılığını bile yok ederek terk ettikleri savaş alanlarından birine geldiğini hissediyordu.

Öylesine hızlı koşturmuştu ki sonunda atı çatlamıştı, daha fazla ilerleyemeyecek durumda olmasına rağmen düşmanın arkada bir yerlerde onu beklediğini bilerek geriye dönmekten korkarak, denize, bu dar kumsala ulaşma isteğiyle yola devam etmişti.

Şimdi bir tekne için çok şey verebileceğini düşündü. Köpeklerin onun kokusunu almaları ve sahiplerini kumsala yönlendirmeleri uzun sürmeyecekti. Omuz silkti. Belki de burada yapayalnız bir şekilde ölmek en iyisiydi, adını bile bilmeyen biri tarafından katledilmek. Pişmanlık duyacağı tek şey Cymoril'in yılın sonunda neden dönmediğini merak etmesi olurdu.

Yemek yememiş ve enerjisini sağlayan o ilaçlardan da almamıştı. Enerjisini yeniden toplamadan kendisini denizin ötesine götürecek ya da halkının Melniboné'lulara daha az düşmanca davrandığı Mor Şehirler Adası'na ulaştırabilecek bir büyü üzerine çalışmayı düşünemezdi.

Saray halkını ve müstakbel kraliçesini geride bırakıp kendisi dönene dek Melniboné tahtına Yyrkoon'un oturmasına izin vermesinin üzerinden sadece bir ay geçmişti. Genç Krallıklar'ın insan halkının arasına karışarak onlar hakkında daha çok şey öğrenebileceğini düşünmüştü ama onu ya apaçık bir nefret ya da kurnazca ve içtenlikten uzak bir alçakgönüllülükle reddetmişlerdi. Hiçbir yerde bir Melniboné'lunun (onun imparator olduğunu bilmiyorlardı) bir zamanlar bu zalim ve kadim ırka kölelik yapan insanların üzerindeki hak isteginden vazgeçeceğine inanan birisini bulamamıştı. Şimdi, kasvetli bir denizin yanında dikilir ve kendini tuzağa düşürülüp şimdiden yenilmiş hissederken, kötü niyetli bir evrenin içinde yapayalnız olduğunu

biliyordu; dostlarından ve amaçlarından mahrum edilmiş, yararsız, hastalıklı bir tarih hatası, kendi karakterindeki yetersizlikler ve bir şeylerin doğru ya da yanlışlığına inanmadaki beceriksizliği yüzünden alçalmış bir aptal. Irkına, doğuştan kazandığı haklarına, tanrılara ya da insanlara ve en önemlisi kendine olan inancını yitirmişti.

Yürüyüşü yavaşladı. Elini siyah rün kılıcı Fırtınayaratan'ın kabzasına koydu, kılıç kısa bir süre önce ikizi Dulbırakan'ı Limbo'nun güneşsiz dünyasında canlı bir odada yenilgiye uğratmıştı. Fırtınayaratan, yarı duygulu gibiydi, artık onun tek yoldaşydı, tek sırdaşı; ve onun için kılıcıyla konuşmak atıyla konuşması ya da bir mahkûmun düşüncelerini hücreesindeki bir hamamböceğiyle paylaşması gibi alışkanlık haline gelmişti.

"Evet, Fırtınayaratan, denize doğru yürüyüp bu işe şu anda bir son verelim mi?" Sesi nerdeyse ölü gibiydi, bir fısıltı halinde. "En azından peşimizdekilerin işini bozma zevkine erişiriz."

Denize doğru isteksiz bir hamle yaptı ama yorgunluktan bitmiş beynine göre kılıç homurdandı, kalçasında hareket edip onu geriye çekti. Albino kıkırdadı. "Sen yaşamak ve öldürmek için varsın. O zaman ben ölmek, sevdiklerime ve de nefret ettiklerime ölümün merhametini getirmek için mi varım? Bazen böyle olduğunu düşünüyorum. Hüzünlü bir döngü, eğer döngüyse. Yine de bundan fazla bir şeyler olmalı . . ."

Denize arkasını döndü, başının üstünde şekilden şekile giren korkunç bulutlara baktı, hafif yağmurun yüzünü ıslatmasına izin verdi, denizin kayalara çarpıp akıntıyla yeniden geri dönmesinden doğan karmaşık ve karaduygulu melodiyi dinledi. Yağmur onu az da olsa ferahlatmıştı. İki gecedir hiç uyumamıştı, daha önceki gecelerde de pek rahat uyuduğu söylenemezdi. Atı ölmeden önce yaklaşık bir haftadır at biniyor olmalıydı.

Başının üzerinden yaklaşık otuz ft yükselen sarp granit kayalığın dibinde yağmur ve rüzgârdan çömelerek korunabileceği bir çukur buldu. Ağır deri pelerinine sımsıkı sarınıp çukura

yerleştiği anda uykuya daldı. Bırakın kendisini uyurken bulsunlardı. Ölüm geldiğinde görmek istemiyordu.

Sert, gri bir ışık gözlerine çarptığında kımıldandı. Boyunu kaldırdığında kaslarının tutulması yüzünden inlemek istedi, gözlerini açıp kırptıştırdı. Sabah olmuştu – belki daha da geç, çünkü güneş görülemiyordu – ve kumsalı soğuk bir sis tabakası kaplamıştı. Sisin içinden yukarıdaki karanlık bulutlar hâla görülebiliyordu; bu görüntü büyük bir mağaranın içinde olduğu duygusunu kuvvetlendirdi. Geçen akşama göre daha sakin görünmesine rağmen deniz hâla çırpınarak kendini kıyıya vuruyordu, artık fırtına sesleri kalmamıştı. Hava fazlasıyla soğuktu.

Elric kalkmaya yeltenerek destek almak için kılıcına sarıldı, dikkatle etrafı dinledi ama düşmanlarının yakında olduğu na dair hiçbir iz yoktu. Kuşkusuz ava son vermişlerdi, belki de ölü atını bulduktan sonra.

Kemerindeki keseye uzanıp içinden uzun ince bir parça tütsülenmiş domuz eti ve sarımsı bir sıvı çıkardı. Eti çiğnerken sıvının bulunduğu küçük şişeden bir yudum aldı, kapağını kapatıp yeniden keseye koydu. Susamıştı. Kumsalda biraz yürüdükten sonra fazla tuzla bozulmamış bir yağmur suyu biriktisi buldu. Susuzluğunu doyuracak kadar içip etrafına bakındı. Sis oldukça kalındı ve kumsaldan çok fazla uzaklaşırsa tamamen kaybolacağını biliyordu. Aslında fark eder miydi? Gidecek hiçbir yeri yoktu. Onu izleyenler de bunun farkında olmalıydı. Atı olmadan Genç Krallıklar'ın en doğusundaki Pikarayd'a geri dönemezdi. Teknesi olmadan denizde tehlikeli bir yolculuğa atılamaz, Mor şehirler Adası'na yönelen bir rotaya dümen kıramazdı. Doğuda bir denizi gösteren bir harita hatırlamıyordu ve Pikarayd'dan ne kadar uzaklaştığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatta kalmanın tek yolunun kuzeye doğru ilerlemek olduğu na karar verdi, kıyıyı izleyerek er ya da geç, yanında kalan son eşyaları karşılığında tekne bulabileceği bir limana veya balıkçı köyüne ulaşabileceğini umuyordu. Yiyecek ve ilaçları onu

bir iki gün zorlukla idare edebileceği için bu umut aslında çok küçüktü.

Harekete geçmeden önce derin bir nefes aldı ve buna pişman oldu; sis boğazını yakmış ve ciğerlerine sanki binlerce küçük bıçak saplanmıştı. Öksürdü. Çakılların üstüne tükürdü.

Ve bir şey duydu, denizin hırçın fısıltılarının dışında bir şey: düzenli bir gıcirtı sesi, sanki biri sert bir deri üzerinde yürüyordu. Sağ eli sol kalçasına, orada duran kılıcına gitti. Etrafında döndü, kaynağını bulmak için her yana bakındı ama sis sesi dağıtıyordu. Herhangi bir yerden geliyor olabilirdi.

Elric sığındığı kayaya yavaşça ve dikkatle geri döndü. Arkasından habersizce gelebilecek bir saldırıya karşı sırtını kayaya dayadı. Bekledi.

Gıcirtı yeniden başladı ama bu sefer başka sesler de eklendi. Bir şıkırtı, bir şeyin suya çarpışı, belki bir insan sesi, belki de tahtaya sürten bir ayak sesiydi; ya az önce aldığı ilacın yan etkisi olarak bir sanrı görüyordu ya da kumsala yaklaşıp demir atan bir gemi vardı.

Rahatladı ve bu kıyının ıssız olduğunu bu kadar kolay varsaydığı için kendisine güldü. Sarp kayalıkların her yöne doğru millerce – belki yüzlerce mil boyunca – uzandığını düşünmüştü. Bu varsayım büyük bir ihtimalle onun karamsarlığının ve yorgunluğunun bir sonucuydu. Aklına, haritalarda gösterilmeyen ama yelken açan gemileri ve onlar için kurulmuş limanlarıyla gelişmiş bir kültürün yaşadığı yeni bir yer keşfettiği düşüncesi geldi. Ama yine de bulunduğu yerden çıkıp kendini göstermedi.

Bunun yerine kayanın arkasına çekilip sisin içinden denizi gözetledi. Sonunda geçen akşam orada olmayan bir gölgenin varlığını fark etti. Sadece bir gemiye ait olabilecek siyah, köşeli bir gölge. Gördüğü şeylerin halatlar olduğu kanısına vardı, adamların hırıltılı konuşmalarını, bir gıcirtı ve yelkenin gemi direği üzerinde ilerlerken çıkardığı hışırtıyı duydu. Geminin yelkeni toplanıyordu.

Elric en azından bir saat boyunca bekledi, gemiden bir grubun karaya çıkacağını düşünüyordu. Bu tehlikeli koya girmelerinin başka bir nedeni olamazdı. Ama ortama bir sessizlik çöktü, sanki bütün gemi uykuya dalmıştı.

Elric, temkinli bir şekilde kayanın ardından çıkıp deniz kıyısına doğru yürüdü. Şimdi gemiyi biraz daha iyi görebiliyordu. Geminin ardından sisin inceltip, bulanıklaştırdığı kırmızı güneş ışığı gözüküyordu. Büyüklüğü yeterliydi ve tamamı koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Yüksek ön ve arka güvertesi, kürek iskelesiz tasarımı barok ve pek tanıdık değildi. Bu ne Mel-niboné ne de Genç Krallıklar'ın gemileri için alışılmadık tarzda bir tasarımdı ve bu durum, tıpkı İç Çeken Çöl'ün ve Ağlayan Virane'nin engin düzlükleriyle dünyanın geri kalanından ayrılmış Elwher ve Haritalandırılmamış Krallıklar gibi, birtakım nedenler yüzünden dünyanın kalanından koparılmış bir uygarlığa rastladığı teorisini destekliyordu. Güvertede hiçbir hareket görmedi, mürettebatın büyük bölümü dinlenmeye çekilse bile seferde olan bir gemideki bildik seslerin hiçbirini duymuyordu. Anaforlar yapan sis daha fazla kırmızı ışık geçirerek gemiyi aydınlattı; arka ve ön güvertedeki büyük tekerlekleri, katlanmış yelkeniyle ince direği, trabzanlardaki karmaşık geometrik desenli oymaları ve gemiye gücünü veren pruvasındaki büyük figür, Elric'e geminin ticari olmaktan çok bir savaş gemisi olduğunu düşündürdü. Ama bu sularda savaşıacak kim vardı ki?

Bitkinliğini bir yana bırakıp ellerini ağzının iki yanında birleştirerek bağırdı:

"Selam, gemidekiler!"

Çağrısını cevaplayan sessizlik ona tuhaf bir tereddüt gibi geldi, sanki gemidekiler onu duymuştu ama cevap verip vermemekte kararsızlardı.

"Selam, gemidekiler!"

Derken güvertede birisi belirdi ve öne doğru eğilerek kayıtsızca onun olduğu tarafa baktı. Üzerindeki zırh geminin tasarımı kadar karanlık ve tuhaftı. Miğferi yüzünün çok büyük

bir bölümünü kapatıyordu, Elric'in seçebildiği tek şey sık sarı bir sakal ve keskin mavi gözlerdi.

"Selam, kıyıdaki," dedi zırlı adam. Aksanı Elric'e aşına değildi, ses tonu da tavrı gibi kayıtsızdı. Elric adamın gülümse-
diğini düşündü. "Bizden ne istiyorsun?"

"Yardım," dedi Elric. "Burada sıkışıp kaldım. Atım öldü. Kayboldum."

"Kayıp? Aha!" Adamın sesi siste yankılandı. "Kayıp. Ve gemiye çıkmak istiyorsun?"

"Size biraz ödeme yapabilirim. Yeni bir limana ya da yolu-
mu bulabileceğim haritalar bulunan Genç Krallıklar'a yakın herhangi bir yere yolculuk karşılığında size hizmet edebilirim."

"Aslında," dedi adam yavaşça, "iyi kılıç kullanan biri için iş var."

"Bir kılıcım var," dedi Elric.

"Görüyorum. İyi, büyük bir savaş kılıcı."

"O zaman gemiye çıkabilir miyim?"

"Önce bunu tartışmalıyız. Eğer biraz bekleyebilirsen . . ."

"Elbette," dedi Elric. Adamın tavrı onu şaşırtmıştı ama ge-
mideki sıcaklık ve yemek düşüncesi onu neşelendirdi. Sarı sa-
kallı savaşçı yeniden güverteye gelene dek sabırla bekledi.

"Adınız nedir bayım?" diye sordu savaşçı.

"Ben Melniboné'lu Elric'im."

Savaşçı bir parşömene bakıyor gibiydi, liste üzerinde par-
mağını aşağıya doğru gezdirip başını salladı, hoşnut bir şekilde
listeyi geniş tokalı kemerine soktu.

"Peki," dedi. "Bekleyişimin bir sebebi vardı, aslında. İnan-
makta zorluk çektim."

"Sorun neydi ve neden bekledin?"

"Senin için," dedi savaşçı, gemiden ucu denize değen bir
ip merdiven sarkıtırken. "Gemiye binecek misiniz Melnibo-
né'lu Elric?"



ELRIC, SUYUN ASLINDA ne kadar sığ olduğunu görünce şaşırdı ve böyle büyük bir geminin karaya bu denli yakınlaşabilmesine hayret etti. Omuzlarına dek gelen suyun içinde merdivenin abanoz basamaklarını kavramak için uzandı. Kendini suyun içinden kaldırmakta oldukça zorlandı, geminin sallanışı ve rün kılıcının ağırlığı hareket etmesini güçleştiriyordu; ama sonunda güverteye çıkmayı başardı, üzerindeki giysilerden yere sular damlıyor, bedeni soğuktan titriyordu. Etrafına bakındı. Parıltılı ve kızılımsı sis geminin karanlık güvertesine ve donanımlarına yapışmıştı, pruvaya ve kıça yerleştirilmiş iki geniş kamaranın yanlarındansa beyaz bir sis gemiye yayılıyordu; ve bu sis geminin etrafındaki sisten farklıydı. Elric, bir an için, bu sisin nereye giderse gitsin gemiyi izlediğini düşündü. Açlık ve uykusuzluğa rağmen hayal gibi bir deneyim yaşayabildiği için kendi kendine güldü. Gemi daha güneşli sulara yelken açtığında aslında sıradan bir gemi olduğunun farkına varacaktı.

Sarışın savaşçı Elric'in kolunu tuttu. Adam Elric'in boyunda ve oldukça yapılıydı. Miğferinin altından gülümseyerek dedi ki:

"Haydi aşağıya inelim."

Birlikte geminin önündeki kamaraya yürüdüler; savaşçı

kapıyı açıp yana çekilerek girmesi için Elric'e yol verdi. Elric önce kafasını içeriye uzattı ve ardından sıcak kamaraya girdi. Tavana dört gümüş zincirle asılmış kırmızı gri renkli camlı bir lamba kare şeklinde ağır bir masanın etrafındaki, değişik silahlarla sınıksız donanmış daha yapılı birkaç adamı aydınlatıyordu. İçeri girdiğinde bütün yüzler Elric'e çevrildi, arkasından gelen sarışın savaşçı dedi ki:

"İşte o."

Kamaradakilerden biri, en uzak köşede oturan ve gölgeler tarafından tamamen sarmalanmış olanı, başını salladı. "Evet" dedi. "Bu o."

"Beni tanıyor musunuz, bayım?" dedi Elric, sırlıslıkla olmuş deri pelerinini çıkartarak sıranın ucuna ilişti. En yakınındaki savaşçı ona metal bir kupada sıcak şarap verdi; Elric bunu minnettarlıkla kabul etti, baharatlı sıvıyı yudumladı ve içindeki titremeyi ne kadar da çabuk yok ettiğine hayret etti.

"Bir anlamda," dedi gölgelerin içindeki adam. Sesi alaycıydı ama aynı zamanda kederli bir tınısı vardı, Elric gücenmedi çünkü sesteki acı karşısındaki kişiye değil daha çok sesin sahibine yöneltilmiş gibiydi.

Sarışın savaşçı Elric'in karşısına oturdu. "Adım Brut," dedi, "bir zamanlar Lashmar'lıydım, ailemin hâlâ orada toprakları var ama gitmeyeli uzun yıllar oldu."

"Genç Krallıklar'dansın öyleyse?" dedi Elric.

"Evet. Bir zamanlar."

"Bu gemi o ülkelerin yakınına gitmiyor mu?" dedi Elric.

"Bence gitmiyor," dedi Brut. "Gemiye bineli çok olmasa da. Tanelorn'u arıyordum ama onun yerine bu tekneyi buldum."

"Tanelorn?" Elric gülümsedi. "Birçok kişi o mistik yeri arıyor olmalı. Bir zamanlar Phum'un savaşçı rahibi olan Rackhir denen birini biliyor musun? Kısa bir süre önce onunla birlikte bir maceraya atılmıştık. Daha sonra Tanelorn'u aramak için ayrıldı."

"Onu tanımıyorum," dedi Lashmar'lı Brut.

"Ve bu sular," dedi Elric, "Genç Krallıklar'dan çok mu uzaklarda?"

"Çok uzak," dedi gölgedeki adam.

"Siz Elwher'den olabilir misiniz?" diye sordu Elric. "Ya da bizim Haritalandırılmamış Krallıklar dediğimiz batıdaki diyarların birinden?"

"Topraklarımızın çoğu haritalarınızda yok," dedi gölgedeki adam. Ve güldü. Elric ona yine gücenmediğini gördü. Gölgedeki adamın gizemli davranışları onu rahatsız etmiyordu. Bu paralı askerler (onların böyle olduklarına karar vermişti) kendilerine has şaka ve göndermelere çok bağlıydılar; ve bu kılıçlarını para verene kiralamak için onları motive eden tek birleştirici güçtü.

Dışarıda demir alınıyordu ve gemi hareket etti. Elric yelkenin açılışını ve şıptırtıyı duydu. Bu kadar az rüzgârla körfezden nasıl çıkmayı düşündüklerini merak etti. Gemi yol almaya başlayınca görebildiği savaşçıların yüzlerinin sabit bir ifade aldığı dikkatini çekti. Gözlerini haşın ve sert yüzlerin birinden diğerine gezdirdi ve kendisinin yüzünün de aynı ifadeyi takınıp takınmadığını merak etti.

"Nereye yelken açtık?" diye sordu.

Brut omuz silkti. "Ben sadece seni beklemek için durduğumuzu biliyorum Melniboné'lu Elric."

"Benim burada olacağımı biliyor muydunuz?"

Gölgedeki adam kıpırdandı ve masanın ortasındaki çukurun içinde duran sürahiden sıcak şarap aldı. "Sen ihtiyacımız olan son kişisin," dedi. "Ben gemiye alınan ilk kişiyim. Şu ana kadar bu yolculuğu yapma kararımdan pişmanlık duymadım."

"Adınız nedir bayım?" Elric artık adamın sırrını çözmeye karar vermişti.

"Adlar? Adlar? Benim bir çok adım var. En sevdiğim Ere-kosë. Ama bildiğim kadarıyla Urlik Skarsol, John Daker ve Garathorm'lu Ilian diye de anıldım. Ama bazıları benim Kadınöldüren Elric olduğuma inandırıyor."

"Kadınöldüren? Nahoş bir takma ad. Bu diğer Elric de kim?"

"Tam olarak cevap veremem," dedi Erekosë. "Ama görülüyor ki gemideki birden fazla kişiyle aynı adı paylaşıyorum. Ben de Brut gibi Tanelorn'u ararken kendimi burada buldum."

"Hepimizin ortak yanı bu," dedi başka biri. Siyahi bir savaşçıydı. Grubun en uzun boylusu olan bu adamın alnından, gözlerin üzerinden yanakları ve çenesine doğru inen ters V şeklindeki yara izi yüz hatlarını keskinleştiriyordu. "Sapkın ve hastalıklı bir hayatın hüküm sürdüğü, nahoş ve bataklık bir bölge olan Ghaja-Ki adlı bir yerdeydim. Orada bir şehrin var olduğunu duydum ve onun Tanelorn olabileceğini düşündüm. Ama değildi. Orada yaşayan mavi derili ve hermafrodit ırk, onlara göre bende olan renk ve seks bozukluklarını tedavi etmekte kararlıydı. Gördüğünüz bu iz onların eseridir. Yaptıkları ameliyatta çektiğim acı onlardan kaçınmam için bana güç verdi ve bataklıklara doğru çırlıçıplak koştum. Miller boyunca bata çıka ilerledikten sonra bataklık bir göle, o da geniş bir nehre açıldı ki orada da siyah böcek bulutları üzerime saldırdı. Bu gemi göründü ve onun kutsallığına sığınmak beni çok mutlu etti. Adım Otto Blendker. Bir zamanlar Brunse'lu bir alimdim ama şimdi günahlarım için paralı bir savaşçıyım."

"Şu Brunse, Elwher yakınlarında mı?" diye sordu Elric. Genç Krallıklar'da böyle yabancı bir ad ya da yer duymamıştı.

Siyah adam başını iki yana salladı. "Elwher'i bilmiyorum."

"Öyleyse dünya düşündüğümünden çok daha büyük," dedi Elric.

"Gerçekten de öyle," dedi Erekosë. "Sana üzerinde yelken açtığımız denizin bir tek dünyadan daha uzaklara uzandığı hakkında bir teori ileri sürsem ne dersin?"

"Sana inanabilirim." Elric gülümsedi. "Ben buna benzer teoriler üzerinde çalıştım. Dahası, kendi dünyamdan başka dünyalarda maceralar yaşadım."

"Bunu duymak çok rahatlatıcı. Gemidekilerin hiçbirisi teorime

inanmıyor.”

“Çok korkutucu olduğunu düşünsem de ben inanmak üzereyim,” dedi Otto Blendker.

“Evet öyle,” dedi Erekosë. “Senin hayal edebileceğinden çok daha korkutucu, dostum Otto.”

Elric masaya dayandı ve kendine bir bardak daha şarap aldı. Giysileri kuruyor ve fiziksel olarak kendini daha iyi hissediyordu. “Bu sisli sahili geri bırakmaktan memnunum.”

“Sahili çoktan geride bıraktık,” dedi Brut, “ama sise gelince o hep bizimle. Sis gemiyi izliyor gibi – ya da gemi nereye giderse gitsin sis yaratıyor. Karayı gördüğümüz zamanlar çok ender, gördüğümüzde de bugün gördüğümüz gibi görüyoruz, donuk ve bükülmüş bir kalkandan yansıyan belirsiz bir görüntü gibi.”

“Doğaüstü bir denizde yol alıyoruz,” dedi eldivenli elini sürahiye uzatan başka biri. Elric sürahiyi ona verdi. “Benim geldiğim Hasghan’da, Büyülü Deniz hakkında bir efsanemiz var. Eğer bir denizci kendini o sulara yelken açmış bulursa bir daha asla dönemez ve sonsuza kadar kaybolur.”

“Korkarım efsanen biraz gerçek içeriyor, Hasghan’lı Terndrik,” dedi Brut.

“Gemide ne kadar savaşçı var? ” diye sordu Elric.

“Dörtlü’nün dışında on altı tane,” dedi Erekosë. “Toplam yirmi. Mürettebat on kişi ve bir de kaptan var. Şüphesiz birazdan onu görürsün.”

“Dörtlü mü? Kim onlar?”

Erekosë güldü. “Ben ve sen onların ikisiyiz. Diğer ikisi öbür kamarayı kullanıyorlar. Eğer neden bize Dörtlü dendiğini öğrenmek istiyorsan kaptanla konuşmalısın ama seni uyarıyorum, verdiği cevaplar çok ender tatmin edici olur.”

Elric yavaşça kaydığını hissetti. “Rüzgâr çok az olmasına rağmen gemi iyi hız yapıyor” dedi kestirme bir şekilde.

“Mükemmel bir hız” diye onayladı Erekosë. Köşesinden kalktı. Geniş omuzlu, yüz hatlarında hatırı sayılır deneyimlerin

kanıtlarını taşıyan biriydi. Elleri ve yüzü ciddi yara izleriyle doluydu ama yine de yakışıklıydı. Karanlık, derin bakışlı gözleri belirli bir renkte değildi ve bu gözler Elric'e çok tanıdık geliyordu. Bu gözleri daha önce bir rüyasında gördüğünü düşündü.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Elric.

"Olabilir – ya da ilerde tanışacağız. Ne fark eder ki? Kaderlerimiz aynı. Birbirine tıpatıp benzer bir yazgıyı paylaşıyoruz. Belki de bundan daha da fazlasını paylaşıyoruz."

"Daha fazlası? Dediklerinizi anlamakta zorluk çekiyorum."

"Bu en iyisi," dedi Erekosë ve yoldaşlarını geçerek masanın diğer tarafına geçti. Elric'in omuzuna elini dostça koyarak şaşırtıcı bir hareket yaptı. "Gel, Kaptanla konuşmalıyız. Gemiye çıktıktan az sonra seni görmek istediğini belirtti."

Elric başını salladı ve ayağa kalktı. "Bu kaptanın adı ne?"

"Bize açıklayacağı bir adı yok," dedi Erekosë. Birlikte güvertede yürüdüler. Sis hiç görmediği kadar yoğunlaşmış, ölü beyaz bir renge bürünmüştü ve güneş ışınları aradan sızamıyordu artık. Geminin kış tarafını görmek çok zordu, rüzgâr olmamasına rağmen oldukça hızlı bir şekilde yol alıyorlardı. Hava Elric'in umduğundan daha sıcaktı. Güvertenin altındaki kamaraya doğru Erekosë'yi izledi. Güvertede geminin ikiz dümenlerinden biri duruyor ve dümenin başında denizci paltosu ve ceylan derisinden yapılmış pantolon giyen uzun boylu bir adam. Adam o kadar hareketsiz duruyordu ki bir heykele benziyordu. Kamaraya doğru ilerlerken dümendeki kıvılcık saçlı adam etrafına hiç bakmadı ama Elric yüzünün bir parçasını görebilmişti.

Kapı düzgün bir metalden yapılmıştı ve sağlıklı bir hayvan kürkünün parıltısına sahipti. Kırmızımtrak kahve rengiyle Elric'in gemide gördüğü en renkli şeydi. Erekosë yavaşça kapıyı çaldı. "Kaptan," dedi, "Elric geldi."

"Girin" diye cevaplayan ses melodik ve mesafeliydi.

Kapı açıldı. İçerideki kırmızımsı ışık girerken Elric'in gözlerini kamaştırdı. Gözleri içerideki ışığa uyum sağladıktan sonra kamaranın ortasında, oldukça renkli bir halının üzerinde ayakta duran ve soluk renkli giysiler giymiş uzun boylu bir adam gördü. Elric kapının kapandığını duydu ve Erekes'e'nin onunla birlikte içeri girmediğini fark etti.

"Rahatlayabildin mi, Elric?"

"Evet, efendim, şarabınız sayesinde."

Kaptanın yüz hatları Elric'inkinden daha insani değildi. Melniboné'lulara göre daha ince ve daha güçlüydü ama aynı zamanda çeneye doğru incelen yüz ve çekik gözler hafif bir benzerlik veriyordu. Omuzlarına dökülen kızıl sarı saçları yeşimden yapılmış bir çemberle yüzünden kaldırılmıştı. Deve tüyü bir tunik ve şalvar giymişti. Gümüş rengi sandaletleri ve yine baldırlarından bağladığı gümüş rengi bağcıkları vardı. Giyiminin dışında Elric'in dümende gördüğü adamın ikiziydi.

"Biraz daha şarap alır mısınız?"

Kaptan kamaranın ucunda kapalı pencerenin yanında duran bir dolaba yöneldi.

"Teşekkür ederim." dedi Elric. Ve birden gözlerin neden üzerine yönelmediğini kavradı. Kaptan kördü. Hareketlerinde öyle bir beceriklilik ve kendine güven vardı ki göremediği hiç belli değildi. Şarabı gümüş bir sürahidен gümüş bir bardağa döktü ve bardağı öne doğru uzatarak Elric'e yöneldi. Elric bir adım ileri atıp bardağı aldı.

"Bize katılma kararınız için minnettarım," dedi kaptan. "Çok rahatladım, bayım."

"Çok nazıksınız. Ama eklemeliyim ki bu kararı vermem çok zor olmadı. Gidecek başka bir yerim yoktu."

"Bunu anlıyorum. Bu da aslında bu kıyılara neden ve ne zaman geldiğimizin cevabıdır. Yoldaşlarınızın da gemiye binmeden önce benzer durumda olduklarını göreceksiniz."

"Birçok insanın hareketi hakkında oldukça bilgi sahibi görünüyorsunuz," dedi Elric. Şarabını içmeden, sol elinde tutuyordu.

“Çok, birçok dünyadan insanlar hakkında. Anlıyorum ki siz kültürlü bir insansınız bayım, onun için gemimin yelken açtığı denizin doğası hakkında bir şeylerin farkına varacaksınız.”

“Sanırım öyle.”

“Bu gemi değişik dünyalar arasında yolculuk yapar, aslında biraz daha açık olmak gerekirse – aynı dünyanın değişik boyutları arasında.” Kaptan tereddüt etti, görmeyen yüzünü Elric’ten ters yöne çevirdi. “Lütfen şunu bilin ki isteyerek kafanızı karıştırmıyorum. Anlamadığım bazı şeyler var ve tam açıklayamayacağım başka şeyler. Sahip olduğum bir güven duygusu var, umarım buna saygı gösterirsiniz.”

“Başka türlü davranmam için bir sebep yok,” diye cevapladı albino. Şaraptan bir yudum aldı.

“İyi bir yoldaş buldum. Umarım hedefimize vardığımızda güvenimin hâlâ saygınıza değer olduğunu düşünürsünüz.”

“Peki o nedir kaptan?”

“Bu sulara bulunan bir ada.”

“Bu çok ender bulunuyor olmalı.”

“Gerçekten de öyle. Onlar tarafından keşfedilmemiş ve yerleşilmemiş olduklarında düşmanlarımızı saymak zorundayız. Artık onu bulup gücünün farkına vardıklarına göre büyük bir tehlike içindeyiz.”

“Biz mi? Irkınızı mı yoksa gemidekileri mi kastediyorsunuz?”

Kaptan gülümsedi. “Benim ırkım yok. Bütün insanlık adına konuşuyorum, sanırım.”

“Şu düşmanlar insan değil o zaman, öyle mi?”

“Evet. İçinden çıkılmaz bir halde insani konularla uğraşıyorlar ama bu gerçek onların zihnine bize bağlılık kavramını yerleştirmedir. Geniş anlamda “insanlık” diyorum sizi ve beni de katmak için.”

“Anladım. Bu halk ne olarak çağrılıyor?”

“Birçok şey,” dedi kaptan. “Beni affedin ama daha fazla devam edemeyeceğim. Eğer kendinizi savaş için hazırlarsanız

sizi temin ederim ki zamanı gelir gelmez size daha çok şey açıklayacağım.”

Elric kırmızımsı kahverengi kapının önünde durup Ereko-së'nin sis içindeki güvertede ona doğru gelişini izlerken, kaptanın onu büyüleyip bütün değerleri unutturup unutturmadığı düşündü. Kör adam onu etkilemişti ve doğrusunu söylemek gerekirse bu adaya yelken açmaktan başka yapacak daha iyi bir işi yoktu. Omuz silkti. Eğer adadakilerin düşman olmadıklarını keşfederse kararını nasıl olsa değiştirebilirdi.

“Daha çok mu daha az mı şaşkınsın, Elric?” diye sordu Ereko-së gülerek.

“Bazı yönlerden daha çok, bazı yönlerdense daha az” dedi Elric. “Ve nedense bu umurumda da değil.”

“Öyleyse buradaki herkesle aynı duyguyu paylaşıyorsun.”

Ereko-së onu direğin arkasındaki kamaraya doğru götürdüğünde farkına vardı ki Kaptan'a Dörtlü'nün anlamını sormamıştı.



BİRBİRLERİNE ZIT YÖNLERDE olmalarının dışında diğer kamaranın her ayrıntısı ilk kamarayı anımsatıyordu. Burada da giyim ve yüz hatlarından deneyimli paralı savaşçı oldukları belli bir sürü adam oturuyordu. Adamlardan ikisi masanın sancak kısmının ortasında oturuyordu. Adamlardan birinin başında miğfer yoktu, soluk tenli ve bitkindi; diğerinin yüz hatlarıysa Elric'inkileri andırıyordu, sağ eli çıplaktı ve sol elinde gümüş bir zırhlı eldiven vardı; zırh ince ve tuhaftı. Elric içeri girerken adam başını kaldırıp ona baktı. Bir gözünde tanıdığını belli eden bir ifade vardı. Diğer gözüyse işlemeli bir kumaş parçasıyla kaplanmıştı.

"Melniboné'lu Elric!" diye bağırdı. "Teorilerim şimdi daha da anlam kazandı!" Yanındaki arkadaşına döndü. "Gördün mü, Hawkmoon? İşte sana bahsettiğim kişi."

"Beni tanıyor musunuz bayım?" Elric şaşırmıştı.

"Beni hatırlıyorsun Elric. Hatırlamalısın. Hani Voilodion Ghagnasdiak Kulesi? Erekosë ile – gerçi o, başka bir Erekosë idi."

"Öyle bir kule bilmiyorum. Bu isimler bana hiçbir şey ifade etmiyor ve bu Erekosë'yi ilk görüşüm. Beni tanıyor ve adımlı biliyorsunuz ama sizi tanımiyorum. Bunu çok şaşırtıcı buluyorum bayım."

“Ben de Prens Corum ile bu gemiye binmeden önce hiç tanışmamıştım ama o bir zamanlar birlikte savaştığımızda ısrarlı. Ona inanıyorum sanki. Değişik boyutlardaki zaman sürekli paralel gitmez. Prens Corum bizim gelecek diye nitelendirdiğimiz zamanda var olabilir.”

“Böyle paradokslardan bir huzura ulaşacağımı umuyordum,” dedi Hawkmoon elini yüzüne götürerek. Yüzünü soğuk bir gülümseme kapladı. “Ama görülüyor ki boyutlar tarihinde şu anda böyle bir paradoks yok. Her şey kişiliklerimiz bile bir karışım içinde ve öyle ki her an değişmeye meyilli.”

“Biz Üçlü’yüz.” dedi Corum. “Hatırlamıyor musunuz Elric? Bir Olan Üçlü’yü?”

Elric başını iki yana salladı.

Corum omuzlarını silkti ve kendi kendine yavaşça “İyi, artık Dörtlü’yüz. Kaptan fethetmemiz gereken ada hakkında herhangi bir şey anlattı mı?”

“Evet. Bu düşmanların kim olabilecekleri konusunda bir fikriniz var mı?”

“Biz de senin bildiklerini biliyoruz, Elric” dedi Hawkmoon. “Tenelorn adlı bir yer ve iki çocuk arıyorum. Belki de Rünlü Asa’yı¹ da arıyorumdur. Bundan tam olarak em’in değilim.”

“Biz bir kez onu bulduk.” dedi Corum. “Biz, üçümüz. Volodion Ghagnasdiak Kulesi’nde. Bize çok yardım etti.”

“Bana da öyle,” dedi Hawkmoon. “Bir zamanlar ona hizmet ediyordum. Ona çok şey verdim.”

“Sana daha önce söylediğim gibi Elric, çok fazla ortak yönümüz var.” dedi Erekosë. “Belki efendilerimiz de aynıdır.”

Elric omuz silkti. “Kendimden başka kimseye hizmet etmedim ben.”

Herkesin neden aynı tuhaf gülümsemeyi takındığını merak etti.

Erekosë yavaşça “Böylesine tehlikeli maceralarda insanlar

1.— Bu konuda daha ayrıntılı bilgileri, yakında yayınlayacağımız, *Rünlü Asa’nın Tarihçesi* adlı üçlemede okuyabilirsiniz. yhn.

düşleri gibi başka birçok şeyi de unutmaya meyillidir." dedi.

"Bu gerçekten bir *düş*," dedi Hawkmoon. "Daha önce bunun gibi çok şey düşledim."

"Eğer istersen, her şey bir düşe dönüşebilir," dedi Corum. "Bütün var oluş."

Elric felsefe yapmaya pek ilgi duymuyordu. "Düş ya da gerçek, hepsi bir deneyime dönüşür, öyle değil mi?"

"Haklısın," dedi Erekosë soluk bir gülümsemeye.

Corum gerinip, esneyerek uykusunun geldiğini söyleyene kadar birkaç saat daha sohbet ettiler. Herkes yorgun olduğunu söyledi ve kamaradan çıktılar. Geminin kışında ve alt kata savaşıların hepsine yetecek ranzaların bulunduğu bölmelere gittiler. Elric bir ranzaya uzanırken üst ranzaya çıkan Lasmar'lı Brut'e döndü:

"Çatışmanın ne zaman başlayacağını bilmek iyi olurdu."

Brut ranzanın kenarından aşağıda yatan albinoya baktı. "Sanırım yakında," dedi.

Elric güvertede trabzanlara dayanmış tek başına denize bakıyordu, ama deniz de tıpkı dünyanın geri kalanı gibi dalgalanan beyaz sis tarafından gizlenmişti. Geminin omurgasının altından akanın su olup olmadığını merak etti. Direğin üzerindeki ılık ve güçlü rüzgârla şişmiş gergin yelkene baktı. Hava aydınlıktı ama yine de günün hangi saatinde olduklarını kestirmek zordu. Corum'un daha önce karşılaşmaları hakkında söyledikleri aklını karıştırmıştı. Elric yaşamında hatırlayamadığı başka düşler olup olmadığını düşündü - uyandığında tamamen unuttuğu düşler. Ama bu varsayımın gereksizliğini he-mem anladı ve dikkatini daha acil konulara yöneltti, Kaptanın ve tuhaf bir okyanusta yelken açan gemisinin nereden geldiğini merak ediyordu.

"Kaptan dördümüzün onu kamarasında ziyaret etmemizi rica etti," dedi Hawkmoon. Elric alınının ortasında garip bir yara izi taşıyan bu uzun boylu sarışın adamı selamlamak için

döndü.

Öteki iki adam da sisin içinden belirdi ve hep birlikte pruvaya doğru yürüdüler. Kızıl kahverengi kapıyı çalar çalmaz kör kaptanın bulunduğu kamaraya kabul edildiler. Kaptan onlar için dört tane gümüş şarap bardağı hazırlamıştı bile. Onları üzerinde şarap testisinin durduğu büyük dolabın başına buyur etti. "Lütfen buyrun dostlarım."

Her biri farklı özellikler taşıyan ama benzer yanları olduklarını belli eden duruşlarıyla dört uzun boylu, kader kurbanı kılıç ustası, ellerinde bardaklarıyla ayakta dikiliyorlardı. Elric onlardan biri olduğunun farkına vardı ve Corum'un ona geçen akşam anlattıklarını anımsamaya çabaladı.

"Hedefimize yaklaşıyoruz." dedi kaptan. "Karaya çıkmamıza az kaldı. Düşmanlarımızın bizi beklediğini sanmıyorum ama yine de o ikisine karşı savaşmak hayli zor olacak."

"İkisi mi?" diye sordu Hawkmoon. "Sadece iki mi?"

"Sadece iki." Kaptan gülümsedi. "Ağabey ve kız kardeş. Bizimkinden çok farklı bir evrenden iki büyücü. Bizim dünyamızın dokusunda son zamanlarda oluşan birtakım yırtılmalar yüzünden – ki Hawkmoon sen bunlar hakkında biraz bilgi sahibisin ve Corum sen de – başka türlü şu anki güçlerine sahip olamayacak belli varlıklar serbest kaldı. Büyük güçlere sahip olan bu varlıklar daha da fazlasını istiyorlar – evrenimizde bulunan tüm güçleri. Bu varlıklar Yasa ya da Kaos Lordlarından çok daha ahlak dışı yöntemlere sahipler. Onlar, tanrılar gibi dünya üzerinde egemenlik kurmak için savaşmıyorlar, tek amaçları evrenimizin öz enerjisini kendi amaçları için değiştirmek. İnanıyorum ki bunu büyük bir hırsla istiyorlar ve eğer istedikleri gerçekleşirse amaçları daha da ileriye gidebilir. Şimdilik, şartlar onların lehine olsa da güçlerini tamamen toplayamadılar ama bunu başaracakları zaman yaklaşıyor. İnsan dilinde onlar Agak ve Gagak diye adlandırılıyor. Onlar tanrılarımızın herhangi birinin gücünün dışında ve bu yüzden daha güçlü bir grup toplandı – sizler. Bedenleşmiş dört Ölümsüz Şampiyon

(ve Dünya'nın boyutlarında daha fazla yarılmaya yol açmadan riske atabileceğimiz en büyük sayı dört) – Erekosë, Elric, Corum ve Hawkmoon. Her biriniz, her açıdan sizin kaderlerinizi paylaşmasalar da kaderleri sizinkine bağlı ve kendilerine göre güçlü savaşçılar olan diğer dört kişiye komuta edeceksiniz. Birlikte savaşmak istediğiniz dört kişiyi seçebilirsiniz. Sanırım karar vermekte zorlanmayacaksınız. Karanın görünmesine çok az kaldı."

"Bize yol gösterecek misin?" diye sordu Hawkmoon.

"Bunu yapamam. Sizi sadece adaya götürebilir sağ kalanların geri dönmesini bekleyebilirim – eğer sağ kalan olursa."

Elric surat astı. "Sanırım bu benim savaşım değil."

"Senin savaşın," dedi kaptan vakur bir şekilde. "Ve benim. Eğer izin verilseydi ben de sizinle karaya çıkardım ama bu imkânsız."

"Peki neden?" diye sordu Corum.

"Bir gün bunu öğreneceksiniz. Size söylemeye cesaretim yok. Size sadece iyi niyetlerimi sunabilirim. Bundan emin olun."

Erekosë çenesini sıvazladı. "Savaşmak kaderim olduğu için, Hawkmoon gibi Tanelorn'u aramaya devam ettiğim ve eğer başarılı olursam bunun hedeflerimi gerçekleştirmek adına bir yol olduğunu hissettiğim için, Agak ve Gagak ile savaşmaya gitmeyi kabul ediyorum."

Hawkmoon başını sallayarak onayladı. "Benzer sebepler yüzünden ben de Erekosë ile gidiyorum."

"Ben de," dedi Corum.

"Kendimi yoldaşsız hissettiğim zamanların üzerinden çok geçmedi," dedi Elric. "Şimdi birçok yoldaşım var. Sadece bu yüzden onlarla birlikte savaşacağım."

"Belki de en iyi sebep bu," dedi Erekosë onaylayarak.

"Bu işin sonunda bir ödül yok ama sizi temin ederim ki başarınız dünyayı büyük bir kederden kurtaracak," dedi kaptan. "Ve senin için Elric diğerlerinin umduğundan daha az ödül var."

“Belki de hayır.” dedi Elric.

“Söylediğin gibi olsun.” Kaptan şarap dolu sürahiye uzandı. “Biraz daha şarap, dostlarım?”

Hepsi kabul etti ve Kaptan konuşmaya devam ederken görmeyen gözleri kamaranın tavanına çevrilmişti.

“Bu adada bir yıkıntı var – belki de bir zamanlar Tanelorn adı verilen şehirdi. Yıkıntının ortasında bir bina sapasağlam duruyor. Agak ile kız kardeşinin kullandığı ve sizin saldırmanız gereken yer orası. Onu görür görmez tanıyacaksınız. Umarım.”

“Bu ikiliyi öldürmeli miyiz?” diye sordu Erekosë.

“Yapabilirseniz evet. Onlara yardım eden hizmetkârları var. Onlar da katledilmeli. Sonra bina ateşe verilmeli. Bu çok önemli.” Kaptan duraladı. “Ateşe verilmeli. Başka bir şekilde yok edilmemeli.”

Elric tatsız bir şekilde gülümsedi. “Binaları yıkmanın birkaç yolu daha var, Kaptan.”

Kaptan gülümsemesine karşılık verdi ve başını onaylarcasına, hafifçe öne eğdi. “Evet, öyle. Ama yine de söylediklerimi hatırlamanız çok önemli.”

“Bu ikisinin, Agak ve Gagak, nasıl göründüklerini biliyor musunuz?” diye sordu Corum.

“Hayır. Bizim dünyalarımızın yaratıklarına benzemeleri bir olasılık ama benzemeyebilirler de. Çok az kişi onları gördü. Kendilerini tamamen maddeleştirebilme gücünü elde edeli çok olmadı.”

“En iyi şekilde hangi yolla yenilebilirler?” diye sordu Hawkmoon.

“Cesaret ve hünerle,” diye cevapladı Kaptan.

“Çok açıklayıcı değilsiniz, efendim” dedi Elric.

“Açık olabileceğim kadar açığım. Şimdi, dostlarım, size dinlenmenizi ve silahlarınızı hazırlamanızı öneririm.”

Kamaralarına dönerken, Erekosë iç çekti.

“Bizim yazgımız bu. Kendi irademizi çok az kullanabiliyoruz, tersini düşünmek kendimizi kandırmak olur. Bu tehlikeli macera sonucu ölsek ya da sağ çıksak da olayların gidişatı bundan çok fazla etkilenmeyecek.”

“Bence fazla karamsar bakıyorsun, dostum” dedi Hawkmoon.

Sis gemi direğinin etrafından süzülerek güverteye yayıldı. Elric diğer üç adama bakarken sis yüzlerini kapladı.

“Gerçekçi bir bakış açısı,” dedi Corum.

Güvertedeki sis daha da yoğunlaşarak adamların üzerini bir kefen gibi örttü. Geminin ahşap zemini gıcırıyor ve bu ses Elric’in kulaklarında karga çığlıkları gibi yankılanıyordu. Hava artık daha soğuktu. Zırhlarının kanca ve tokalarını kontrol etmek, silahlarını cilalamak, sivriltmek ve uyuyormuş gibi yapmak için sessizlik içinde kamaralarına gittiler.

“Büyücülükten hoşlanmam,” dedi Lashmar’lı Brut sarı sakalını çekiştirerek, “çünkü büyü benim için hep utançla sonuçlanmıştır.” Elric ona kaptanın bütün dediklerini anlatmış, karaya vardıklarında onunla birlikte savaşan dörtlüde yer almasını istemişti.

“Burada tamamen büyü var,” dedi Otto Blendker. Elric’e yavaşça elini uzatırken solgun solgun gülümsedi. “Senin yanında savaşacağım Elric.”

Fener ışığında deniz yeşili zırhı hafifçe parıldayan başka biri daha ayağa kalkıp miğferini geriye doğru itti. Neredeyse Elric’in yüzü kadar beyaz bir yüzü vardı. Ama gözleri derin ve koyu bir siyahtı. “Ve ben” dedi Yılanterbiyecisi Hown, “adada fazla işe yaramayacağım dan korkmama rağmen, ben de sizinle savaşmak istiyorum.”

Elric’in bakışıyla ayağa son kalkan adam, çok az konuşan bir savaşçıydı. Sesi kalın ve tereddütlüydü. Basit bir savaş miğferi giymişti ve miğferin altındaki kızıl saçları örülüydü. Her örgünün sonunda hareket ettikçe zırha çarpan ve ses çıkartan küçük kemikler vardı. Bu adam vahşi gözlü Vaşak Ashnar’dı.

“Siz beyefendiler gibi bir soya ya da güzel konuşma sanatına sahip değilim” dedi Ashnar. “Ve büyü ya da konuştuğunuz başka şeylerle bir ilgim yok ama iyi bir askerim ve savaşmak benim için zevktir. Eğer beni kabul ederseniz emirlerinize amadeyim, Elric.”

“Memnuniyetle.” dedi Elric.

“Görülüyor ki hiçbir anlaşmazlık yok,” dedi Erekosë onunla savaşmayı seçen dörtlüye. “Bütün bunlar şüphesiz daha önceden planlanmıştı. Baştan beri kaderlerimiz birbirine bağlanmıştı.”

“Böyle bir felsefe sağlıksız bir kaderciliğe sürükleyebilir.” dedi Hasghan’lı Terndrik. “Kanıtlar bunu inkâr etse de kaderlerimizin kendimize ait olduğuna inanmak en iyisi.”

“Nasıl istersen öyle düşün,” dedi Erekosë. “Birçok hayat yaşadım ama biri dışında hepsinin hatıraları silik.” Omuz silk-ti. “Ama sanırım Tanelorn’u bulacağım ve belki de aradığım ile birleşeceğim zamanı düşünerek kendimi kandırıyorum. Bana enerji veren işte bu ihtiras, Terndrik.”

Elric gülümsedi. “Sanırım ben savaşta yoldaşıktan zevk aldığım için savaşıyorum. Bu kendi içinde hüznünlü bir durum, öyle değil mi?”

“Evet,” Erekosë gözlerini yere indirdi. “Artık dinlenmeye çalışmalıyız.”

IV.



KARA BELİRSİZDİ. BEYAZ su ve beyaz sisin içinde kılıçlarını başlarının üzerinde tutarak yürüyorlardı. Kılıçlar onların tek silahlarıydı. Dörtlü'den her biri alışılmışın dışında büyüklük ve şekillerde kılıçlara sahipti ama hiç birinin Elric'in Fırtınayaratan'ı gibi arada bir kendi kendine homurdanan bir kılıcı yoktu. Elric arkasına baktığında kaptanın trabzanlarda durduğunu fark etti, görmeyen yüzü adaya çevrilmişti ve solgun dudakları kendi kendine konuşuyormuş gibi kımıldıyordu. Artık su bellerine geliyordu ve Elric'in ayaklarının altındaki kum sertleşip düzgün bir kaya halini aldı. Yürümeye devam etti, dikkatli ve adayı koruyan olası bir düşmana saldırmaya hazır-
dı. Sis artık incelmşti, sanki karada tutunamıyor gibiydi ve ortada adayı savunanlardan da hiçbir iz yoktu.

Her adamın kemerine sıkıştırdığı bir meşalesi vardı ve meşalelerin uçları ıslanmasın diye yağlanmış kumaşla sarılmıştı. Ayrıca, hepsinin kemerine bağlı bir kese içindeki küçük bir kütuda için için yanan kav vardı. Böylece meşaleleri hemen yakabileceklerdi.

"Ancak ateş bu düşmanı sonsuza dek yok edebilir," demişti Kaptan onlara kutuları ve meşaleleri verirken.

Sis kalkarken yoğun gölgeli bir manzara ortaya çıktı. Her

şekil ve boyutta, birçok şeyi anımsatan gölgeler kırmızı kayaların ve sarı bitkilerin üzerine yayılmıştı. Adanın üzerinde sürekli bir öğle vakti yaratarak duran kan kırmızısı güneşin oluşturduğu gölgelerin rahatsız edici tarafı onları oluşturan nesnelerin ortada olmamasıydı. Sanki ait oldukları nesneler görülmezdi ya da adadan başka bir yerde bulunuyordu. Gökyüzü de bu gölgelerle dolu gibiydi ama adadakiler kımıldasızken gökyüzündekiler bazen belki de bulutlar hareket ettiğinde hareket ediyordu. Kırmızı güneş kan rengi ışığını akıtıyor ve yirmi adama hoşnut karşılanmayan ışığıyla dokunuyordu.

Adanın içlerine doğru temkinli bir şekilde ilerlerken zaman zaman garip bir ışık adayı aşılıyor ve adanın dış hatları bir an için belirsizleşiyordu. Elric sorunun kendi gözlerinde olduğunu düşündü ve yolunu bulmakta zorlanan Yılanterbiyecisi Hown konuşana dek bir şey demedi.

“Karada çok az bulundum ama sanırım bu gördüğüm en garip topraklar. Yer donuk bir şekilde ısıldıyor ve nesneleri çarpıtıyor.”

Birkaç kişi onayladı.

“Bu gölgeler nereden kaynaklanıyor?” Vaşak Ashnar etrafına batıl bir huşu içinde baktı. “Neden gölgelere ait olan nesneleri göremiyoruz?”

“Bu gölgeler Dünya’nın diğer boyutlarında var olan nesnelerin gölgeleri olabilir. Eğer bütün boyutlar burada birleşiyorsa, ki öne sürülen kuram bu, bu olası bir açıklama olabilir” dedi Corum. Gümüş zırhlı elini işlemeli göz maskesine götürdü. “Böylesi birleşmeler üzerine şahit olduğum en tuhaf örnek değil bu.”

“Olası mı?” Otto Blendker burnundan soluyordu. “Dua ediyorum ki kimse bana *olası olmayan* bir açıklama yapmasın.”

Bakır renkli ışığın altında, gölgelerin üzerinde yıkıntıların yakınına gelene dek yürüdüler.

Elric bu yıkıntıların, Kara Kılıç’ı ararken gittiği virane durumdaki Ameeron şehriyle benzerlikler taşıdığını düşündü.

Ama bunlar daha genişti – daha çok her biri bambaşka mimari tarzlara sahip küçük şehirler topluluğu gibi.

“Belki de burası Tanelorn’dur.” dedi oraya daha önce giden Corum “ya da daha doğrusu Tanelorn’un şimdiye dek var olan bütün biçimleri. Çünkü Tanelorn birçok biçimde var olmuştur ve her biçim onu bulmayı en çok arzulayanların isteklerine göre şekillenir.”

“Bu bulmayı umduğum Tanelorn değil,” dedi sertçe Hawkmoon.

“Benim de,” diye ekledi Erekoş kasetli bir şekilde.

“Belki de burası Tanelorn değildir,” dedi Elric. “Belki de değildir.”

“Ya da belki burası bir mezarlıktır,” dedi Corum mesafeli bir şekilde. “O garip şehrin tüm biçimlerini barındıran bir mezarlık.”

Merkeze ulaşmak için yıkıntıların üzerinden tırmanmaya başladılar, hareket ettikçe zırhları şakırdıyordu. Elric yoldaşlarının yüzündeki ifadeye bakarak, onlarında kendisi gibi tüm bunların bir dş olup olmadığını merak ettiklerini söyleyebilir-di. Yoksa kendilerini neden bu garip durum içinde bulsunlar ve doğrudan kendi davaları olmayan bir davada yaşamlarını – belki de ruhlarını – hiç soru sormadan tehlikeye atınlardı ki?

Yrrlerken Erekoş, Elric’e yaklaştı. “Dikkat ettin mi?” diye sordu. “Gölgeler artık bir şeyleri temsil ediyor.”

Elric başıyla onayladı. “Yıkıntılardan bazı binaların sağlamken neye benzediklerini syleyebiliyorsun – gölgeler bu binaların gölgeleri, yıkılmadan önceki halleri.”

“Aynen yle.” dedi Erekoş. İki de ürperdi.

En sonunda merkeze ulaşmış gibiydiler ve burada yıkılmamış bir bina vardı. Bütün hatlarıyla, metal şeritleri ve parılayan borularıyla boş bir alanın ortasında duruyordu.

“Bir binadan çok bir makineyi anımsatıyor,” dedi Hawkmoon.

"Ve bir makineden çok bir müzik aletini," dedi Corum düşünceli bir şekilde.

Kafile durdu ve her dörtlü grup liderinin etrafında toplandı. Şüphesiz hedeflerine ulaşmışlardı.

Elric binaya dikkatli bir şekilde baktığında aslında iki bina olduğunu gördü- bu iki tıpatıp aynı bina, birbirlerine değişik noktalardan koridor görevi gören kavisli boru sistemleriyle bağlanmıştı ve hangi tür varlığın bunları kullanabileceğini hayal etmek zordu.

"İki bina," dedi Erekos . "Buna hazırlıklı değiliz. İkiye ayrılıp ikisine de aynı anda saldıralım mı?"

Elric içgüdüsel olarak bu hareketin akıllıca olmayacağını hissetti. Kafasını iki yana salladı. "Bence hep birlikte birisine saldırmalıyız, yoksa gücümüz azalır."

"Katılıyorum," dedi Hawkmoon. Geri kalanlar da başlarıyla onayladılar.

Karar verdikten sonra en yakındaki binaya doğru cesurca yürüdüler. Uğursuz olan şey adayı koruyanların hâlâ ortaya çıkmamış olmasıydı. Binalar nabız gibi atıyor, parlıyor, ara sıra fısıldıyorlardı ve etraftaki tüm hareket buydu.

Elric ve grubu binaya ilk girenlerdi, kendilerini birden sağa kıvrılan nemli ve ılık bir tünelde buldular. Onları diğerleri izledi, herkes tetikte ve saldırıya hazırdı ama hiçbir saldırı olmadı.

Elric önlerinde birkaç saniye tünelde ilerlediler ve sonra tünel şiddetli bir şekilde sarsılmaya başladı. Yılanterbiyecisi Hown lanetler okuyarak yere düştü. Deniz yeşili zırhlı adam ayağa kalkmaya çalışırken bir ses tünel boyunca yankılanmaya başladı, çok uzaklardan geliyor gibiydi, ama buna rağmen çok yüksek ve rahatsız ediciydi.

"Kim? Kim? Kim?" diye çığlık attı.

"Kim? Kim? Kim beni istila ediyor?"

Tünelin sarsılması biraz dindi ve düzenli bir titreme halini aldı. Ses, belirsiz ve kararsız bir homurdanmaya dönüştü.

"Ne saldırıyor? Ne?"

Yirmi adam birbirlerine hayretle baktılar. Elric omuzlarını silkip topluluğun önüne geçti. Tünel, duvarları, tavanı ve zeminini yapışkan bir sıvıyla kaplanmış, havası nefes almayı zorlaştıran bir salona açılıyordu. Ve birden salonun duvarlarının içinden bir şekilde geçen yaratıklar saldırmaya başladı. Bu çirkin canavarlar gizemli Agak ve Gagak kardeşlerin hizmetkârları olmalıydı.

"Saldırın!" diye bağırdı uzaklardan gelen ses. *"Yok edin bunu. Yok edin."*

Canavarlar ilkellerdi, açık ağızlarından salyalar akıyor, bedenleri yılan gibi kıvrılarak sürünüyordu ve yirmi adama yaklaşan bir sürü canavar vardı. Savaşçılar hızla dörtlüler halinde gruplaştılar ve kendilerini savunmaya hazırlandılar. Yaratıklar yaklaşırlarken korkunç bir ses çıkarıyor, Elric ve yoldaşlarını ısırmak için ilerlerken diş görevi gören kemikler birbirine çarpıyordu. Elric kılıcını savurdu ve kılıç bir anda birkaç şeyi birden dilimlerken neredeyse hiçbir dirençle karşılaşmadı. Ama hava artık daha da yoğunlaşmıştı ve zemini bir sıvı kaplarken etrafı da pis bir koku sarmıştı.

"Üzerlerine yürüyün," diye emir verdi Elric. *"Bir yol açın. Oradaki açıklığa doğru gidin."* Sol eliyle işaret etti.

Böylece yüzlerce ilkel canavarı keserek ve havanın solunmasını daha da çok zorlaştırarak ilerlediler.

"Canavarlarla çarpışmak zor değil," dedi soluk soluğa kalan Yılanterbiyecisi Hown, *"ama öldürdüğümüz her biri, bizim yaşama şansımızdan birazını götürüyor."*

Elric bu ironinin farkındaydı. *"Kuşkusuz düşmanlarımız tarafından zekice planlanmış."* Öksürdü ve ona doğru gelen bir düzine canavarı doğradı. Bu şeyler korkusuz ama aptaldı. Strateji oluşturma konusunda hiçbir çabaları yoktu.

Sonunda Elric bir sonraki tünele ulaştı. Burada hava biraz daha temizdi. Büyük bir mutlulukla derin derin nefes alıp gelmeleri için yoldaşlarına el salladı.

İnip kalkan kılıç kollarıyla yavaş yavaş tünele ulaştılar. Onları izleyen birkaç yaratık tünele girmekte tereddüt ediyordu. Elric burada bir yerlerde onların bile korktuğu bir tehlike olduğundan şüphelendi. Ama ilerlemekten başka yapacak bir şey yoktu ve ilk tehlikeden yirmi adamının da sağ çıkmasına minnettardı.

Soluk soluğa kalan adamlar bir süre tünelin titreyen duvarlarına dayanıp dinlendiler, uzaklardan gelen sesi dinlediler, ses artık iyice anlaşılmaz ve boğuktu.

“Bu kaleyi hiç mi hiç sevmedim,” dedi Lashmar’lı Brut yaratıklardan birinin pelerinde açtığı yırtığa bakarak. “Burayı güçlü bir büyü yönetiyor.”

“Bu sadece bildiğimiz kadarı,” diye hatırlattı Vaşak Ashnar, içine düştüğü dehşeti kontrol etmek için sertçe söylemişti. Saç örgülerindeki kemikler titreyen duvarlarda ritim tutuyordu ve devasa barbar kendini toplayıp yürümeye devam ederken neredeyse acınacak bir haldeydi.

“Bu büyücüler korkak,” dedi Otto Blendker: “Kendilerini göstermiyorlar.” Sesini yükseltti. “Görünüşleri o kadar iğrenç mi ki bizim görmemizden korkuyorlar?” Bu meydan okuma yanıtlanmadı. Tünellerden geçerken ne Agak ne de kız kardeşi Gagak’tan hiçbir eser yoktu. Ortam zaman zaman kararıyor, zaman zaman aydınlanıyordu. Bazen tüneller o kadar daralıyordu ki gövdelerini aradan geçirmek zorlaşıyordu ve bazen de büyük salonlara açılıyordu. Binanın içinde giderek daha yükseğe tırmanıyor gibiydiler.

Elric binada yaşayanların doğasını tahmin etmeye çalıştı. Kalede merdiven ya da insan eliyle yapılan herhangi bir şey yoktu. Herhangi bir şeye dayanmadan Agak ve Gagak’ın sürüngen şeklinde olduklarını düşündü. Çünkü sürüngenler yavaş yavaş yükselen tünelleri merdivenlere tercih ederlerdi ve kuşkusuz geleneksel mobilyalara ihtiyaçları yoktu. Yine istediklerinde görünüşlerini değiştirmeleri, mesela uygun olduğunda insan şekline bürünmeleri mümkündü. Biri hatta ikisiyle de

karşılaşmaya sabırsızlanıyordu.

Vaşak Ashnar'ın sabırsızlığının sebepleri daha farklıydı ya da o öyle diyordu.

"Burada hazine olduğunu söylediler," diye homurdandı. "İyi bir ödül için hayatımı ortaya koydum ama burada öyle bir şey yok." Sabırsız elini nemli duvara dayadı. "Taş ya da tuğla bile yok. Bu duvarlar neden yapılmış, Elric?"

Elric başını iki yana salladı. "Bu benim içinde bir bilmece, Ashnar."

Elric ileride karanlığın içinden bakan bir çift büyük vahşi göz gördü. Bir tıkırtı duydu, bir hışırtı ve gözler giderek büyüdü. Kırmızı bir ağız, sarı uzun dişler ve turuncu bir post gördü. Aniden kükreyen yaratık Elric'in üzerine çullandı. Elric kendini savunmak için Fırtınayaratan'ı savurdu ve diğerlerini uyararak için bağırdı. Yaratık devasa bir babundu ve onu izleyen en az bir düzine daha vardı. Elric, kılıcıyla öne doğru bir hamle yaptı ve hayvanın kasığına sapladı. Uzanan pençeler Elric'in omzuna ve beline saplandı. Pençelerin kanını emdiğini hissettiğinde acıyla inledi. Kolları bağlıydı ve Fırtınayaratan'ı kullanamıyordu. Yapabildiği tek şey kılıcını daha önce sapladığı yerde çevirmektir. Bütün gücüyle kabzayı döndürdü. Hayvan haykırdı, kan çanağı gözleri parıldadı ve sarı uzun dişlerini Elric'in boğazına doğru yaklaştırdı. Dişler boğazında kilitlendi ve kokan nefesi Elric'i boğmaya başladı. Elric kılıcını tekrar çevirdi ve hayvan acıyla haykırdı.

Dişler Elric'in boynundaki metal zırha baskı yapıyordu ve bu zırh onun hayatını kurtaran tek şeydi. En sonunda kılıcın keskin ucunu yaranın içinde çevirerek bir kolunu kurtarmayı başardı ve kılıcı yana doğru çekerek yarayı büyüttü. Babunun inleyişleri ve çığlıkları daha da yükseldi, boğazındaki dişler daha da sıkılaştı ama artık maymunun çığlıklarının yanı sıra elinde tuttuğu Fırtınayaratan'ın homurdanıp bir kalp gibi attığını da duyuyordu. Kılıcın maymunun gücünü emdiğini biliyordu ve bu gücün bir bölümü kendi bedenine akıyordu.

Elric kalan tüm gücünü toplayıp kılıcını maymunun bedeni boyunca çekti, yaratığı tam göbeğinden yarmıştı. Kan ve bağırsaklar dışarıya fırlamış, üstüne başına dökülmüştü. Kendini kurtarıp kılıcını geri çekerken sendeleyerek geriledi. Maymun da sendelerek geriledi, tünelin zeminine düşmeden önce şaşkın ve korkulu gözlerle korkunç yarasına bakıyordu.

Elric en yakınındaki yoldaşına yardım etmek için döndü ve Hasghan'lı Terndrik'in ölümünü gördü. Hasghan'lı Terndrik daha büyük bir yaratığın midesini tekmeliyordu, başı omuz hizasından tamamen kopmuş etrafa kırmızı kan fışkırıyordu.

Elric, Fırtınayaratan'ı Terndrik'in katilinin omuzları arasına saplayıp kalbini vurdu. Yaratık ve insan kurbanı birlikte yere yıkıldılar. İki kişi daha ölmüş ve birçoğu da ağır yaralanmıştı ama geri kalan savaşçılar dövüşmeye devam ediyorlardı, kılıç ve zırhları kandan kızarmıştı. Dar tünel maymun, ter ve kan kokusuyla doluydu. Elric kılıcını savurarak ilerlerdi ve kılıcını kaybeden Yılanterbiyecisi Hown'u yakalayan bir maymunun kafasını uçurdu. Hown eğilip kılıcını alırken Elric'e mutesekkik bir ifadeyle baktı ve birlikte babunların en büyüğüne saldırdılar. Bu yaratık Elric'ten çok daha uzun boyluydu. Erekosë onu duvara sıkıştırıp omuzuna kılıcını saplamıştı.

Hown ve Elric iki yandan babuna kılıçlarını sapladılar ve hayvan hırlayıp çığlık attı, Erekosë'nin kılıcı omuzuna saplıyken yeni düşmanlarına doğru döndü. Üzerlerine atılınca kılıçlarını yeniden sapladılar, kalbini ve ciğerlerini vurdular. Kükrediğinde ağzından kan fışkırıyordu. Dizleri üzerine çöktü, gözleri soluklaştı ve yavaşça yere yıkıldı.

Artık tünelde sessizlik hakimdi ve ölü bedenler her yeri doldurmuştu.

Hasghan'lı Terndrik ölmüştü. Ve Corum'un grubundan iki savaşçı da ölüydü. Erekosë'nin sağ kalan bütün adamları ağır yaralıydı. Hawkmoon'un bir adamı ölmüştü ama geri kalan üçü sağlamdı. Lashmar'lı Brut'un miğferi yırtılmış ve bunun dışında yara almamıştı. Vaşak Ashnar da perişan durumdaydı

ama yaralı değildi. Ashnar çatışmada iki babun öldürmüştü. Ama şimdi soluk soluğa duvara yaslanıp nefes almaya çalışan barbarın gözleri çılgın gibiydi.

“Bu tehlikeli işin ekonomik olduğundan şüphelerim var,” dedi yarı gülümseyerek. Kendisini toplayıp bir babun leşinin üzerinden yürüyerek Elric’e katıldı. “Ne kadar kısa sürede bitirirsek o kadar iyi. Sen ne düşünüyorsun Elric?”

“Aynı fikirdeyim.” Elric de sırtıttı. “Gelin.” Tünelde ilerleyerek duvarları pembemsi ışık saçan bir odaya girdi. Yürüyeli çok olmamıştı ki bileğini bir şeyin kavradığını hissetti. Korku dolu gözlerle aşağıya baktığında uzun, ince bir yılanın bacağına dolandığını gördü. Kılıcını kullanmak için çok geçti. Onun yerine sürüngeni başının arkasından yakalayıp bacağından ayırarak kafasını kopardı.

Diğerleri ayaklarını yere vurup birbirlerini uyararak bağıyorlardı. Yılanlar zehirli görünmüyordu ama binlerce yılan vardı ve sanki zeminden fışkırıyorlar gibiydi. Ten rengindeydiler ve gözleri yoktu, yaratıklar sıradan sürüngenlerden çok toprak solucanlarını andırıyordu ama çok güçlüydüler.

Yılanterbiyecisi Hown akıcı ve tıslamaya benzer tuhaf bir şarkı söylemeye başladı ve bu şarkının yaratıklar üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı sanki. Önce birer birer, daha sonra artan sayılarda yere düşüp uyumaya başladılar. Hown başarısı karşısında sırtıttı.

“Lakabını nasıl aldığını şimdi anlıyorum,” dedi Elric.

“Şarkının bunlar üzerinde etkili olacağından emin değilim,” dedi Hown. “Çünkü bunlar benim dünyamdaki denizlerde yaşayan yılanlardan çok farklılar.”

Uyuyan yılan kümeleri arasından ilerlediler ve bir sonraki tünel oldukça dikti. Garip, kaygan zeminli tünelde ilerlerken arada sırada dengelerini korumak için ellerini kullanmak zorunda kalıyorlardı.

Bu tünel çok daha sıcaktı ve hepsi de terliyor, arada bir alınlarını silmek için duruyorlardı. Tünel sonsuza dek yukarıya

doğru devam ediyor gibiydi; bazen düzleşiyordu ama bu bir iki adım bile sürmüyordu. Bazen de o kadar daralıyordu ki yüz üstü sürünerek ilerlemek zorunda kalıyor, bazı yerlerdeyse tavan öylesine yükseliyordu ki üstlerindeki karanlığın içinde kayboluyordu. Elric kalenin dışında gördükleriyle şimdiki durumları arasında bir bağlantı kurmaya çabalamaktan çoktan vazgeçmişti. Zaman zaman şekilsiz küçük yaratıklar sürüler halinde üzerlerine geliyor ama kaşındırmaktan başka bir etki yapmıyorlardı. Tırmanan adamlar zamanla bu yaratıklara aldırmamaya başladılar.

Bir süredir girişlerinde onları karşılayan o garip sesi duymamışlardı, ama şimdi yeniden fısıldamaya başladı ve tonu her zamankinden daha da acele

"Nerede? Nerede? Ah, Acı!"

Sesin kaynağını bulmak için duraladılar ama ses aynı anda her yerden geliyor gibiydi.

Yüzlerinde sert bir ifadeyle yollarına devam ettiler. Bedenlerinin zırhsız bölümleri sivrisineğe benzer binlerce yaratık tarafından ısırılıyordu, ama bu yaratıklar sivrisinek değildi. Elric bunlar gibi bir şey daha önce görmemişti. Şekilsiz, ilkel ve tamamen renksizdiler. Elric hareket ettikçe rüzgâr gibi yüzüne çarpıyorlardı. Yarı kör, nefessiz ve terlemiş bir halde gücünün azaldığını hissediyordu. Ortamdaki hava o kadar yoğun, sıcak ve tuzluydu ki bir sıvı içinde hareket ediyor gibiydi. Diğerleri de onun kadar kötü etkilenmişti, bazıları sendeliyordu. İki adam yere yığıldı ve en az onlar kadar bitkin yoldaşları tarafından ayağa kaldırıldı. Elric zırhını çıkarmak istiyordu ama bunun uçan yaratıklara ısırma için daha çok et sunacağını biliyordu.

Tırmanmaya devam ettiler ve daha önce gördükleri yılanı şeyler yeniden ayaklarına dolanmaya başladı, hareket yetenekleri iyice kısıtlanmıştı ve Hown sesi kısılana dek o uyutucu şarkıyı söyledi.

"Buna ancak biraz daha dayanabiliriz." dedi Vaşak Ashnar

Elric'e yaklaşarak. "O büyücüyü ve kız kardeşini bilsak bile onlarla çatışacak durumda olmayacağız."

Elric karamsar karamsar başını salladı. "Bence de, ama ne yapabiliriz ki, Ashnar?"

"Hiçbir şey," dedi Ashnar usulca. "Hiçbir şey."

"Nerede? Nerede? Nerede?" Bu sözcük etraflarında hışırdadı. Savaşcılarının çoğu açıkça  rk yordu.



TÜNELİN EN ÜSTÜNE yaklaşmışlardı. Yakınan ses şimdi daha da çoğalmıştı ama artık daha çok titriyordu. Kemerli bir geçit ve onun ardından da ışıklı bir oda gördüler.

"Kuşkusuz burası Agak'ın odası," dedi Ashnar kılıcını daha sıkı tutarak.

"Büyük ihtimalle," dedi Elric. Bedeninden ayrıldığını hissediyordu. Belki de sıcaklık ve bitkinlik ya da içinde büyüyen bir huzursuzluk duygusu yüzündendi; odaya girmeden önce bir şey kendini geri çekmesine neden oldu.

Oda sekizgendi ve eğimli duvarların her biri başka renkteydi, renkler sürekli değişiyordu. Zaman zaman duvarlar yarı saydam hale gelerek aşağıdaki şehir yıkıntısını (ya da şehirler topluluğu) sergiliyordu. Yanda tüneller ve borularla bağlanmış ikiz bina da görünüyordu.

Dikkatlerini en çok çeken şey odanın ortasındaki büyük havuzdu. Havuz derin gözükiyordu ve kötü kokan akışkan bir maddeyle doluydu. Üzerinde baloncuklar, içinde şekiller oluşuyordu. Bu garip ve grotesk şekiller neredeyse kalıcı bir şekil alırken yeniden eriyip havuzdaki akışkan sıvının içinde kayboluyordu. Ses daha da yüksekti ve artık havuzdan geldiğine hiç şüphe yoktu.

"Ne? Ne? Kim istila ediyor?"

Elric havuza yaklaşmak için kendini zorladı ve bir an için havuzun içinde eriyip gitmeden önce kendisine bakan yüzünü gördü.

"Kim istila ediyor? Çok halsizim."

Elric havuza doğru konuştu. "Biz senin yok etmek istedikleriniz. Biz senin üzerinden beslenmek istedikleriniz."

"Ah! Agak ! Agak! Hastayım! Neredesin?"

Ashnar ve Brut, Elric'e katıldılar. Savaşçıların yüzü tiksintiyle doluydu.

"Agak," diye kükredi Vaşak Ashnar, gözleri kısılmıştı. "En azından büyücünün burada olduğuna dair bir işaret görelim."

Diğerleri havuzdan mümkün olduğunca uzak duruyor, şekillenip yeniden akışkan sıvının içinde kaybolan çeşitli formları büyülenmiş gibi seyrediyorlardı.

"Gücüm azalıyor . . . Enerjimi tekrar toplamam gerek . . . Şimdi başlamalıyız Agak . . . Bu yere ulaşmamız çok zaman aldı. Dinlenebileceğimi düşünüyordun. Ama burada hastalık var. Bütün bedenimi sarıyor. Agak. Uyan, Agak. Uyan!"

"Agak'ın herhangi bir hizmetkârı bu odanın savunmasından sorumlu olabilir mi?" diye bir öneri ortaya attı Yılanterbiyecisi Hown kısık sesle.

Ama Elric hâlâ havuzun içine bakıyor, düşünüyor ve gerçeğin farkına varıyordu.

"Agak uyanacak mı? " diye sordu Brut. "Gelecek mi?" En-dişyle etrafına bakındı.

"Agak!" diye bağırdı Vaşak Ashnar. "Seni korkak!"

"Agak!" diye bağırdı birçok savaşçı kılıçlarını savurarak.

Ama Elric hiçbir şey demedi. Hawkmoon, Corum ve Ere-kosë'nin de sessiz kaldıklarını fark etti. Onların da kendisiyle aynı şeyi hissettiklerini tahmin etti.

Onlara baktı. Erekosë'nin gözlerinde hem kendisi hem de yoldaşları için acı ve acıma olduğunu gördü.

"Biz, Bir olan Dördüz," dedi Erekosë. Sesi titredi.

Elric, onu korkutan ve iğrendiren yabancı bir refleks tarafından esir alınmıştı. "Hayır . . . " Fırtınayaratan'ı kınına sokmaya çalıştı ama kılıç kınına girmeyi reddetti.

"Agak! Çabuk!" dedi havuzdaki ses.

"Eğer bunu yapmazsak dünyalarımızın hepsini yiyecekler. Geriye hiçbir şey kalmayacak." dedi Erekoşë.

Elric boştaki elini başına koydu. O korkunç havuzun kenarına gitti. İnledi.

"O zaman bunu yapmalıyız," Corum'un sesi yankılandı.

"Ben yapmayacağım," dedi Elric. "Ben kendimim."

"Ben de!" dedi Hawkmoon.

"Bu bizim için tek yol, çünkü biz biriz. Bunu görmüyor musunuz? Dünyalarımızda bu büyücüleri yok edecek güce sahip tek yaratıklar bizleriz" dedi Corum Jhaelen Irsei.

Elric, Corum'a, Hawkmoon'a, Erekoşë'ye baktı ve yine onlarda kendinden bir şeyler gördü.

"Biz Bir olan Dördüz," dedi Erekoşë. "Birleşmiş gücümüz toplam gücümüzden daha fazla. Bir araya gelmeliyiz kardeşlerim. Agak'ı ele geçirmeyi ümit etmeden önce burayı ele geçirmeliyiz."

"Hayır . . . " Elric geri çekildi ama nasıl olduysa kendini fokurdayan ölümcül havuzun kenarında buldu, ses homurdanıp şikayet ediyordu, sıvının içinde şekiller oluşup kayboluyordu. Yoldaşlarının diğer üçü havuzun diğer köşelerinde duruyorlardı. Her birinin yüzünde sert, ölümcül bir bakış vardı.

Dörtlü'ye eşlik eden savaşçılar duvarlara doğru geriledi. Otto Blendker ve Lashmar'lı Brut kapının yanında duruyorlardı ve tünelden odaya herhangi bir şey girmesin diye tetikteydiler. Sert yüz hatlarında gerçek korkunun okunduğu Vaşak Ashnar kemerine takılı meşaleyi yokladı.

Elric kolunun kılıcı tarafından yukarı kaldırıldığını hissetti ve diğer üç yoldaşının da kılıçlarını havaya kaldırdığını gördü. Kılıçların uçları havuzun üzerinde tam ortada birleşti.

Elric varlığının içine bir şeylerin yerleştiğini hissederek

haykırdı. Kurtulmaya çalıştı ama bu güç çok büyüktü. Kafasında başka sesler konuşmaya başladı.

"Anlıyorum . . . " Bu Corum'un hafif mırıltısıydı. *"Tek yol bu."*

"Ah, hayır, hayır . . . " Bunu söyleyen de Hawkmoon'du ama sözcükler Elric'in dudaklarından döküldü.

"Agak!" diye bağırdı havuzdaki ses. Havuzun içindeki madde daha sinirli ve telaşlı oldu. *"Agak! Çabuk! Uyan!"*

Elric'in bedeni titremeye başladı ama eli kılıcını daha da sıkı tuttu. Molekülleri ayrıldı ve yeniden bir varlıkta kılıcının ucunda birleşti. Elric hâlâ Elric'ti ve korku içinde bağınyordu.

Havuzdan geri çekilirken Elric hâlâ Elric'ti ve bir an kendine baktığında bütününüyle diğer üç benlikle birleştiğini gördü.

Havuzun üzerinde asılı kalan bir varlık belirdi. Kafasının dört tarafında yoldaşlarından birinin yüzü vardı. Sakin ve korkunçtu, gözlerini kırpmıyordu. Sekiz kolu vardı ve kollar hareket etmiyordu. Sekiz bacağı üzerinde havuzun üstünde çömelmiş duruyordu. Zırhı ve silahları karışık ve ayrı renklerdeydi.

Varlık sekiz koluyla büyük bir kılıcı kavradı, kendisi de kılıç da donuk sarı bir ışıkla parlıyordu.

Elric bu varlıkla birleşti ve farklı bir şey oldu – kendisi, diğer üçü ve bu birleşmenin toplamından başka bir şey.

Bir olan Dörtlü kılıcını altındaki havuzun içinde kaynayan şeyi işaret edecek şekilde çevirdi. Havuzun içindeki madde kılıçtan korkuyordu. Miyavlar gibi bir ses çıkardı.

"Agak, Agak . . . "

Elric'in bir parçası olduğu varlık gücünü toplayıp kılıcı aşağıya indirdi.

Havuzun yüzeyinde şekilsiz dalgalar oluşmaya başladı. Rengi hastalıklı bir sarıdan sağlıksız bir yeşile döndü. *"Agak, ölüyorum . . . "*

Karşı konulmaz bir şekilde kılıç aşağı doğru ilerledi. Yüze ye değdi.

Havuz ileri geri hareket etti, içindeki madde kenarlardan

dışarı taşı. Kılıç daha da derine girdi ve Bir olan Dörtlü kılıçtan yeni bir gücün kendisine aktığını fark etti. Bir inilti duyuldu; havuz yavaşça sessizliğe büründü. Hareketsiz kaldı. Grileşti.

Bir olan Dörtlü havuzun içine girdi.

Artık açıkça görebiliyordu. Bedenini kontrol etti. Her kasını, her işlevini kontrol etti. Kazanmıştı, havuza yeniden hayat vermişti. Sekizgen tek gözüyle her yöne, yıkılmış şehre aynı anda baktı ve ardından bütün dikkatini ikizi üzerinde yoğunlaştırdı.

Agak çok geç uyanmıştı. Ölümlülerin öldürdüğü kız kardeşi Gagak'ın çığlıklarını duyunca sonunda kalkmıştı. Bu ölümlüler önce kız kardeşinin bedenini ele geçirmişler, zekâsını yenilgiye uğratmışlar ve şimdi de onun gözünü kullanıyorlardı. Yakında da onun gücünü de ele geçireceklerdi.

Agak, kız kardeşi gibi görünen varlığa bakmak için başını çevirmek zorunda değildi. Kız kardeşi gibi onun zekâsı da o büyük sekizgen gözde toplanmıştı.

"Beni mi çağırdın, kız kardeşim?"

"Senin adını söyledim ağabey, sadece bu." Gagak'ın konuşma biçimini taklit edecek bütün yaşam güçleri Bir olan Dörtlü'de toplanmıştı.

"Çığlık mı attın?"

"Bir rüya." Dörtlü sustu ve tekrar konuştu: *"Bir hastalık. Rüyamda bu adada beni hasta eden bir şey olduğunu gördüm."*

"Bu mümkün mü? Bu boyutlar ya da burada yaşayan yaratıklar hakkında yeterli bilgimiz yok. Yine de hiçbirisi Agak ve Gagak kadar güçlü değil. Korkma kız kardeşim. Yakında işimize başlamalıyız."

"Önemli değil. Artık uyandım."

Agak'ın aklı karışmıştı. *"Garip konuşuyorsun."*

"Rüya . . . " diye cevap verdi Gagak'ın bedenine giren ve onu yok eden yaratık.

"Başlamalıyız," dedi Agak. "Boyutlar dönüyor ve artık zaman geldi. Hissediyorum. Almamız için bizi bekliyor. Bu kadar zengin bir

enerji. Nasıl da ele geçireceğiz, eve gittiğimizizde!"

"Onu hissediyorum" dedi Dörtlü ve hissetti de. Bütün evreni, boyut boyut, birbiri içinde dönerken hissetti. Boyut boyut yıldızlar, gezegenler ve aylar, hepsi Agak ve Gagak'ın beslenmek istedikleri enerjiyle doluydu. Şimdi boyutların birleşme zamanı geldiğinde Bir olan Dörtlü'nün içinde bu enerji için büyük derin ve beklenen bir açlık duymasını sağlayan bir parça Gagak kalmıştı.

Dörtlü bu ziyafette Agak'a katılmak için büyük bir istek duyuyordu ama biliyordu ki bunu yaptığında kendi evreninin enerjisinin her zerresini çalacaktı. Yıldızlar sönecek, dünyalar ölecekti. Aynı evrenin parçası oldukları için Yasa ve Kaos Lordları bile mahvolacaktı. Ama böyle büyük bir güce sahip olmak için böyle büyük bir günah işlemeye değebilirdi. Bu isteği kontrol altına aldı ve Agak daha fazla şüphelenmeden saldırıya hazırlandı.

"Ziyafete başlayalım mı kardeşim?"

Dörtlü geminin onu tam zamanında adaya getirdiğini fark etti. Aslında neredeyse geç kalmışlardı.

"Kardeşim?" Agak'ın kafası yine karışmıştı. *"Ne . . . ?"*

Dörtlü Agak'tan ayrılması gerektiğini biliyordu. Bedenindeki borular ve teller düşerek Gagak'inkine çekildi.

"Bu da nedir?" Agak'ın tuhaf bedeni bir an için titredi. *"Kardeşim?"*

Dörtlü kendini hazırladı. Gagak'ın bütün hatıra ve içgüdülerini yüklense de, seçtiği şekilde Agak'a saldıracak kadar kendine güvenmiyordu. Büyücüler kendi şekillerini değiştirme gücüne sahip oldukları için Dörtlü değişmeye başladı, acı içinde kükredi, çalınmış varlığını bir araya topladı ve pelte gibi şekilsiz et belirdi. Agak şaşkınlıkla baktı.

"Kardeşim! Akıl dengen . . ."

Bina, Gagak denilen yaratık, parça parça oldu, eriyip patladı. Acı içinde çığlık attı.

Onun biçimini aldı.

Güldü.

Devasa bir kafada dört yüz gülüyordu. Sekiz kol zaferle havaya kalktı. Sekiz ayak hareket etmeye başladı. Başının üstünde tek büyük bir kılıcı savuruyordu.

Koşuyordu.

Hâlâ statik formunda duran Agak'a doğru koştu. Kılıcını oradan buraya savruluyor, gölgeler içindeki manzarayı kamçılarken etrafa ölü sarı ışık parçaları yayıyordu. Dörtlü Agak kadar büyüktü ve o anda Agak kadar güçlü.

Tehlikenin farkında olan Agak emmeye başladı. Artık bu keyifli ziyafeti kız kardeşiyle paylaşamayacaktı. Kendi savunacak enerjiyi elde etmek, kız kardeşini öldüren saldırganları yok etmek için bu evrenin enerjisini emmeliydi. Agak emdikçe dünyalar öldü.

Ama yeterli değildi. Agak Dörtlü'yü kandırmaya çalıştı.

"Burası sizin evreninizin merkezi. Bütün boyutları burada kesiyor. Gelin, gücü paylaşabiliriz. Kız kardeşim öldü. Ölümünü kabulleniyorum. Artık benim partnerim sensin. Bu güçle bundan daha zengin bir evreni ele geçireceğiz."

"Hayır!" dedi Dörtlü ilerleyerek.

"Çok güzel, o zaman yenilgiye hazır olun."

Dörtlü kılıcını savurdu. Kılıç, bir zamanlar kız kardeşinin ki gibi Agak'ın zekâ havuzunun fokurdadığı sekizgen göze çarptı. Ama Agak daha da güçlenmişti ve hızla yaralarını sardı.

Agak'ın bedeninden ince filizler çıkıp Dörtlü'yü kamçıladı. Dörtlü bedenine vuran filizleri kesti. Agak, kendisi için daha fazla enerji emdi. Ölümlülerin bina olduğunu sandıkları bedeni kızarıp parlamaya başladı, etrafa dayanılmaz bir sıcaklık yayıyordu.

Kılıç kükreyip parladı ve kara ışık sarıya karışıp kırmızıya doğru aktı. Bütün bunlar olurken Dörtlü evrenin büzülüp öldüğünü hissediyordu.

"Geri ver, Agak! Çaldıklarını geri ver!" diye halkırdı Dörtlü.

Boyutlar, açılar ve eğriler, teller ve borular kıpkırmızı bir

ısıyla titredi. Agak iini çekti. Evren inledi.

"Ben sizden daha glym." dedi Agak. *"imdi."*

Ve Agak yeniden emdi.

Dörtlü, Agak beslenirken dikkatinin bir an olsun dağıldığı-
nı biliyordu. Aynı zamanda biliyordu ki Agak'ı yenmek için
kendi evreninden enerji almak zorundaydı. Onun için kılıcını
kaldırdı.

Kılıç, on binlerce boyutu bölüp enerjisini kendine aktarır-
ken geriye savruldu. Ve tekrar ileri gitti. Kılıçtan ışık saçıldı.
Agak'ın dikkatini çekti. Dörtlü'nn bedeni değişmeye bağladı.
Kara kılıç büyücünün büyük gözünü ve Agak'ın zekâ havuzu-
nu yaladı.

Agak'ın ince filizler gibi binlerce uzantısı kendini savun-
mak için havaya kalktı ama kılıç onlar hiç yokmuş gibi keserek
ilerledi. Agak'ın gözü olan sekiz kenarlı odayı vurdu. Agak'ın
zekâ havuzuna saplandı. Büyücünün muhakemesi olan mad-
denin derinliklerinde ilerlerken Agak'ın gücünü kendisine, ora-
dan da efendisi Bir olan Dörtlü'ye aktardı. Ve evrende bir şey
ığlık atıp titreşen bir dalga yolladı. Agak lmeye bağlasa bile
evren lmt.

Dörtlü, Agak'ın tamamen yenildiğini görmek için bekle-
meye cesaret edemedi. Kılıcını kaldırıp boyutlara doğru yeni-
den savurdu. Kılıcın dokunduğu her yer tekrar enerjiyle doldu.
Kılıç dne dne enerjiyi dağıttı. Zafer ve sevincini haykırdı.

Kk siyah ve sarı ışık parçacıkları etrafa saçıldı ve tekrar
soğuruldu.

Bir an için lm olan evren şimdi yağıyordu ve enerjisine
Agak'inki de eklenmiti.

Agak da yağıyordu ama hareketsizdi. eklini değiştirmeye
abaladı. Hâlâ biraz da olsa Elric'in adaya ilk ayak bağtığında
grdğu binaya benziyordu ama bir bölümü Bir olan Dörtlü'y
andırıyordu. Corum'un yüzü, bir bacak, bir kılıç – Agak sanki
sonunda Dörtlü'y yenmenin tek yolunun onun şeklini almak
olduğunu anlamıştı, tıpkı Dörtlü'nn Gagak'ın şeklini alması

gibi.

“Çok bekledik . . . ” Agak iç çekti ve sonra can verdi.

Dörtlü kılıcını kınına soktu.

Birçok şehrin yıkıntıları arasından bir uluma duyuldu ve güçlü bir rüzgâr Dörtlü’nün bedenine çarptı. Dörtlü sekiz bacağı üzerinde çömelip rüzgâr karşısında dört yüzlü başını öne eğdi. Yavaş yavaş büyücü Gagak’ın şeklini aldı ve onun zekâ havuzuna uzandı. Havuzun üzerine yükseldi, bir süre havada asılı kaldı, kılıcını havuzdan çekti. Dört varlık birbirlerinden ayrıldılar. Elric, Hawkmoon, Erekosë ve Corum kılıçları ölü beynin ortasında birleşmiş bir şekilde belirdi.

Dört adam kılıçlarını kınına soktular. Bir an için birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Gözlerindeki dehşeti ve korkuyu gördüler. Elric başını çevirdi.

İçinde ne olduğuyla ilgili hiçbir düşünce ya da duygu bulamadı. Kullanabileceği hiçbir sözcük yoktu. Durup aval aval Vaşak Ashnar’a baktı. Onun neden güldüğünü, sakalını çiğneyip tırnaklarıyla yüzünü parçaladığını merak etti, kılıcı gri odanın zemininde unutulmuş yatıyordu.

“Yeniden ete büründüm. Yeniden ete büründiim” diye Ashnar devamlı aynı şeyi tekrarlıyordu.

Elric, etrafına hayretle bakmayı sürdürdü, Yılanterbiyecisi Hown Ashnar’ın ayaklarının dibinde bir top gibi kıvrılmıştı. Lashmar’lı Brut tünelden çıktı, yere yığılıp öylece sere serpe yattı, rahatsız bir uykudaymışçasına kımıldanıyor, inliyordu. Otto Blendker odaya girdi. Kılıcı kınındaydı. Gözlerini sımsıkı kapatmış titreyerek kendini kucaklıyordu.

Elric düşündü: *Bunları unutmalıyım yoksa akıl dengemi sonsuza dek kaybedeceğim.*

Brut’ün yanına gitti ve sarışın savaşçının ayağa kalkmasına yardım etti. “Ne gördün?”

“Bütün günahlarım için hakettiğimden çok daha fazlasını. Kısırılmıştık – o kafatasının içine kısırılmıştık . . . ” Aniden küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı ve Elric bu uzun boylu

savaşçıyı kollarının arasına alarak başını okşadı, onu sakinleştirecek sözcükleri ya da sesleri bulamıyordu.

“Gitmeliyiz.” dedi Erekosë. Gözleri alev alev yanıyordu. Yürürken sendeliyordu.

Bayılanları sürükleyerek, delirenlere yol göstererek ve ölenleri geride bırakarak Gagak’ın bedeninin ölü tünellerinde ilerlediler. Büyücünün bedenini istila eden bir hastalık gibi gördüğü savaşçıların üzerine gönderdiği şeylerden hiçbir iz yoktu. Tüneller ve odalar soğuk ve kırılıyordu. Adamlar dışarı çıktıklarında yıkıntıları, kaynaksız gölgeleri ve kırmızı sabit güneşi gördüklerine sevinmişlerdi.

Otto Blendker, Bir olan Dörtlü’nün bedenine bilmeden girmelerinin ardından aklını korumayı başarmış tek savaşçı gibi görünüyordu. Kemerine bağlı olan meşalesini ve kavlari çıkarıp yaktı. Meşale alev aldı, diğerleri de kendi meşalelerini onunkinden yaktılar. Elric yorgun argın Agak’ın cesedine doğru yürüdü ve bu canavar taş yüzde kendi yüz hatlarını görünce titredi. Yanmayacağını düşünmüştü ama yanıyordu. Arkasında Gagak’ın bedeni de alev alev yanıyordu. Homurdanan ateş göğe yükseldi ve bir süre için oluşturduğu beyaz ve kırmızı dumaniyle kızıl bir küre şeklindeki güneşi kapladı.

Adamlar cesetlerin yanmasını izlediler.

“Merak ediyorum,” dedi Corum, “acaba kaptan bizi neden buraya gönderdiğini biliyor muydu?”

“Ya da ne olacağını tahmin etti mi?” dedi Hawkmoon. Sesi neredeyse dargındı.

“Sadece biz – sadece o varlık – Agak ve Gagak’la başa çıkabilirdi,” dedi Erekosë. “Başka kimse başarılı olamazdı, başka hiçbir yaratık bu özelliklere ve bu garip büyücüleri yenecek güce sahip olamazdı.”

“Öyle görünüyor,” dedi Elric, artık bu konu hakkında konuşmayacaktı.

“Umarım,” dedi Corum, “bu deneyimini de diğerini unuttuğun – ya da unutacağın – gibi unutursun.”

Elric ona sert bir bakış attı. "Umarım, kardeşim."

Erekosë imalı imalı kıkırdadı. "Kim bunu hatırlayabilir ki?" Ve o da daha fazla bir şey söylemedi.

Ateşi seyrederken kıkırdamaları azalan Vaşak Ashnar birdenbire bir çığlık atıp ana gruptan uzaklaştı. Koşarak ateşe doğru yaklaştı ve geri çekildi, yıkıntıların ve gölgelerin arasında gözden kayboldu.

Otto Blendker şaşkınca Elric'e baktı. Elric başını iki yana salladı. "Niye onu izleyeceksin ki? Onun için ne yapabiliriz?" Yılanterbiyecisi Hown'a baktı. Bu deniz yeşili zırhlı adamı oldukça sevmişti. Omuzlarını silkti.

Yılanterbiyecisi Hown'un kıvrılmış cesedini yattığı yerde bırakarak yollarına devam ettiler ve sadece Lashmar'lı Brut'e yardım ederek çakıllı sahile ulaştılar.

İlerideki beyaz sisi gördüler ve görünürlerde gemi olmasına rağmen denize yaklaştıklarını anladılar.

Sisin kıyısına geldiklerinde Hawkmoon ve Erekosë durdu.

"Ben gemiye dönmeyeceğim," dedi Hawkmoon. "Görevimi yerine getirdiğimi hissediyorum. Eğer Tanelorn'u bulabileceksem, sanırım burası bakmam gereken yer."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum," dedi Erekosë başını sallayarak.

Elric Corum'a baktı. Corum gülümsedi. "Ben Tanelorn'u buldum bile. Bir gün beni daha tanıdık bir sahile götüreceği ümidiyle gemiye geri dönüyorum."

"Ben de aynı şeyi ümit ediyorum," dedi Elric. Hâlâ Lashmar'lı Brut'a destek olmaya çalışıyordu.

"Nedir bu? Bize ne oldu?" diye fısıldadı Brut.

"Hiçbir şey" dedi Elric, savaşçının omuzunu daha sıkı tutarak.

Ardından Brut'u sisin içine doğru yönlendirmek istedi ama sarışın savaşçı geri çekilip Elric'ten kurtuldu. "Kalacağım," dedi. Elric'ten uzaklaştı. "Üzgünüm."

Elric şaşırmıştı. "Brut?"

“Üzgünüm,” dedi Brut yeniden. “Senden korkuyorum. O gemiden korkuyorum.”

Elric savaşçının ardından gitmeye yeltendi ama Corum omuzuna dokundu. “Yoldaş, haydi buradan gidelim.” Gülümseyişi solgundu. “Gemiden çok geride bıraktığımızdan korkuyorum.”

Yıkıntılara doğru baktılar. Uzaklarda yangından geriye kalanı görebiliyorlardı, artık iki gölge daha vardı, onlara ilk kez görünen Agak ve Gagak’ın gölgeleri.

Elric soğuk havayı koca bir nefesle içine çekti. “Buna katılıyorum,” dedi Corum’a.

Onlarla gemiye dönmeyi seçen tek savaşçı Otto Blendker’di. “Eğer bu Tanelorn’sa, o zaman benim aradığım yer değil.” dedi.

Az sonra bellerine kadar sudaydılar. Karanlık geminin dış hatlarını gördüler. Kaptan trabzanlara dayanmış, adadaki bir şeyi ya da kimseyi selamlarcasına bir elini havaya kaldırmıştı.

“Kaptan” diye bağırdı Corum. “Gemiye geliyoruz.”

“Hoş geldiniz,” dedi kaptan. “Evet, hoş geldiniz.” Elric ip merdivene uzanırken kör adam onlara doğru döndü. “Bir süre için daha sessiz ve huzurlu bir yerlere doğru yelken açmak ister misiniz?”

“İyi olur,” dedi Elric. Merdivenin yarısında durdu ve başına dokundu. “Yaralandım.”

Trabzana ulaştı ve kaptan soğuk elleriyle gemiye çıkmasına yardım etti. “Yaraların iyileşecek, Elric.”

Elric gemi direğine yaklaştı. Arkasını direğe yasladı ve sessizce yelkeni açan mürettebatı seyretti. Corum ve Otto Blendker de gemiye çıktılar. Elric demir alınırken çıkan tiz sesi dinledi. Gemi biraz sallandı.

Otto Blendker önce Elric’e sonra kaptana baktı ve ardından dönüp kamarasına gitti. Kapıyı kapatırken hiçbir şey demedi.

Yelken rüzgârla dolup gemi yol almaya başladı. Kaptan uzanıp Elric’in kolunu tuttu. Corum’un kolunu da tutup onları

kamarasına doğru yönlendirdi. "Şarap," dedi. "Bütün yaralarını iyileştirecek."

Elric, Kaptan'ın kamarasının kapısında duraksadı. "Şarabın başka özellikleri de var mı?" diye sordu. "İnsanın aklını da gölgeliyor mu? Sizin verdiğiniz görevi kabul etmemin nedeni o muydu?"

Kaptan omuz silkti. "Akıl dediğin nedir ki?"

Gemi hızlanıyordu. Beyaz sis daha da yoğunlaşmıştı, soğuk bir rüzgâr Elric'in üzerindeki kumaş ve metal parçalarına çarptı. Rüzgârı kokladı ve bir an için duman kokusu aldığını düşündü.

İki elini yüzüne götürüp etine dokundu. Yüzü soğuktu. Elleri iki yanına düştü ve kaptanın ardından kamaranın ılıklığına girdi.

Kaptan gümüş sürahidен gümüş bardaklara şarap koydu. Elric ve Corum'a birer bardak uzattı. İçtiler.

Biraz sonra kaptan "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi Elric.

O akşam rüyasında sadece gölgeleri gördü ve sabah bu rüyaya hiçbir anlam veremedi.

íkinci kítap

şimdiği zamanā
yelken açmak



UZUN PARMAKLI, KEMİK beyazı eli koyu kahverengi sert bir ağaçtan oyulmuş bir iblis kafasının üzerindeydi (bu oyma, gemide çok az bulunan süslemelerden biriydi); uzun boylu adam geminin önünde tek başına dikilmiş ve kocaman alaycı kırmızı gözleriyle sise bakıyordu. Gemi sisin içinde öylesine hızlı ve kendinden emin ilerliyordu ki her ölümlü denizci buna şaşırır ve inanmakta güçlük çekerti.

Uzaktan, bu zamansız ve isimsiz denizin seslerine hiç uymayan bazı sesler geliyordu: incecik, işkence çeken ve korkutucu sesler, her şeye rağmen hiç yakınlaşmayan sesler – gemi sanki onlar tarafından çekiliyormuşçasına onlara doğru yol alıyordu; giderek daha da yükseldiler – seslerde acı ve umutsuzluk vardı ama var olan duyguların en baskını dehşetti.

Elric, eski Melniboné İmparatorluğu'ndan geriye kalanı yönetme sorumluluğundan kaçmadan önce kuzeni Yykoon'un alaycı bir şekilde isimlendirdiği "Zevk Odaları"ndan da benzer seslerin yankılandığını duymuştu. Bunlar ruhları ele geçirilen adamların sesleriydi; bu adamlar için ölüm, yok olmanın ötesinde, yaşamın sürekliliğini ifade ediyor, acımasız ve doğaüstü bir efendiye sonsuza dek kölelik yapmak anlamına geliyordu. Onların kurtuluşu ve cezası olan, kara savaş kılıcı Fırtınayaratın'ın adamların ruhlarını içerken bağrıışlarını duymuştu.

Sesler hoşuna gitmemişti: hatta nefret etmişti ve yüzünü sesin geldiği yerden başka bir tarafa çevirdi, tam ana güverteye inen merdivenden inecekti ki Otto Blendker'in arkadan geldiğini fark etti. Corum'un yoldaşları tarafından suyun üzerinde yol alabilen bir saltanat arabasıyla alınıp götürülmesinin ardından gemide, Agak ve Gagak'a karşı kendisinin yanında savaşılan sadece Blendker kalmıştı.

Blendker'in kara, yara izli yüzü endişeliydi. Alimlikten vazgeçip kılıcını kiralamaya başlayan adam, koca elleriyle kulaklarını kapadı.

"Ah! Aklın On İki Sembolü adına, Elric, bu gürültüyü kim yapıyor? Sanki Cehennem kıyılarının dibinden yelken açıyoruz."

Melniboné Prensi Elric, omuzlarını silkti. "Cevaptan vazgeçip merakımı tatmin etmemeyi göze alıyorum, Blendker Usta. Keşke gemimiz rotasını değiştirse. Görülüyor ki seslerin kaynağına giderek daha çok yaklaşıyoruz."

Blendker hırıltılarla onayladı. "O zavallı adamlara böylesine çığlıklar attıran her neyse yüz yüze gelmek istemiyorum! Belki de kaptanı haberdar etmeliyiz."

"Sence gemisinin nereye yelken açtığını bilmiyor mudur?" Elric'in gülümsemesi biraz alaycıydı.

Uzun siyah adam alnından çenesine doğru inen ters V şeklindeki yara izini oğuşturdu. "Acaba bizi yeniden bir savaşa mı sokmak istiyor."

"Onun için başka bir savaşa daha girmeyeceğim." Elric'in eli oymalı trabzandan kılıcının kabzasına gitti. "Benim yapılacak kendi işlerim var, hele bir karaya ayak basayım da."

Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr esti. Aniden siste bir yarık açıldı. Elric geminin pas rengi sulara yol aldığını gördü. Suyun içinde, yüzeyin hemen altında garip ışıltılar vardı. Sanki okyanusun derinliklerinde yaratıklar ağır ağır hareket ediyorlardı ve bir an için Elric, kendi yüzüne benzeyen – bir Melniboné'lu yüzü, beyaz, yağ bağlamış bir yüz gördüğünü

sandı. Hiç düşünmeden hızla döndü. Midesinden boğazına doğru yükselen bulantıyı kontrol etmeye çabalarken Blendker'a baktı.

Kara Gemi'ye çıktığından beri ilk kez gemiyi boydan boya görebiliyordu. Biri önde, biri geminin kış tarafında iki koca dümeni vardı ve dümenler kaptanın görebilen ikiz kardeşi tarafından idare ediliyordu. Büyük gemi direğine bağlı gergin siyah bir yelken vardı. Bunun önünde ve arkasında iki kamara bulunuyordu. Bu kamaraların bir tanesi orada kalanların karaya son kez çıktıklarında ölmeleri yüzünden bomboştu. Diğerindeyse sadece Blendker ve Elric kalıyordu. Elric yeniden dümendeki adama baktı ve kaptanın ikiz kardeşinin Kara Gemi'nin rotası üzerinde ne kadar etkili olduğunu merak etti. Adam hiç yorulmuyor gibi görünüyordu, Elric'in bildiği kadarıyla kaptanın kamarasının karşısında, kış taraftaki kendi kamarasına çok ender gidiyordu. Bir iki defa Elric ya da Blendker dümendeki adamla konuşmaya çalıştılar ama kardeşi ne kadar körse adam da o kadar dilsizdi.

Baştan kıça geminin bütün ahşap ve metal yüzeylerini kaplayan şifreli yazılar ve geometrik desenli oymalar, üzerlerine yapışan soluk sisle daha da belirginleşmişti – Elric, gemiyi sarmalayan sisi, geminin kendisinin yaratıp yaratmadığını yine merak etti. Seyretmeyi sürdürürken desenler yavaşça onları sürekli izleyen ve üstlerindeki bulutu delen o kırmızı yıldız gibi soluk pembe bir ateşe dönüştü.

Aşağıda bir gürültü oldu. Elric'in hissedemediği bir rüzgârla dalgalanan kızıl saçlarıyla kaptan kamarasından çıktı. Kaptanın yeşimden yapılmış tacı pembe ışıktaki mora dönmüştü. Deve tüyü rengi pantolonu ve tuniği de bu rengi yansıtıyordu. Hatta gümüş rengi sandalları ve bağcıkları da bu pembe renkle parıldıyordu.

Elric bu gizemli ve görmeyen yüze baktı, o da kendisi gibi kabul edilebilir bir şekilde, insanlıktan uzaktı ve kendisine "Kaptan"dan başka bir şey denmesine izin vermeyen bu kişinin

nereden geldiğini merak etti.

Kaptan çağırması gibi sis gemiyi yeniden kapladı, tıpkı bir kadının bedenini kürklerle sarmalaması gibi. Kırmızı yıldızın ışığı kayboldu ama uzaklardan gelen çığlıklar hâlâ duyuluyordu.

Kaptan bu çığlıkların farkına ilk kez mi varıyordu, yoksa şaşırması gibi bir gösteri mi yapıyordu? Kafasını eğdi. Bir elini kulağına götürdü. Tatmin olmuş bir ses tonuyla mırıldandı, "Aha!" Başını kaldırdı. "Elric?"

"Buradayım," dedi albino. "Üstteyim."

"Oraya çok yaklaştık Elric."

İnce eli merdivenin trabzanını buldu. Yukarıya doğru çıkmaya başladı.

Elric onu merdivenin başında karşıladı. "Eğer bu bir savaşsa . . ."

Kaptanın gülümsemesi gizemli ve acıydı. "Bir savaştı – ya da öyle olacak."

" . . . biz onun bir parçası değiliz," diye sertçe bitirdi sözünü albino.

"Bu gemimin doğrudan karıştığı savaşlardan değil," diyerek onu yatıştırdı kör adam. "Seslerini duyduğun varlıklar yenilgiye uğramış kişiler – herhangi bir gelecekte kaybolmuşlar, sanırım sen de şimdiki canlı bedeninin sonunda aynı deneyimi yaşayacaksın."

Elric kayıtsız bir el hareketiyle "Böylesi yavan gizemliliklere son vererseniz çok memnum olurum Kaptan. Bunlardan yoruldum artık."

"Seni rahatsız ediyorsa üzgünüm. İçgüdülerime dayanarak harfi harfine açık cevaplar veriyorum."

Elric ve Otto Blendker'ın yanından trabzana doğru yürüyene kaptan özür diler gibi görünüyordu. Bir süre hiçbir şey konuşmadı, sisten gelen rahatsız edici karmaşık sesleri dinledi. Sonra kafasını aşağı yukarı salladı, tatmin olmuş görünüyordu.

"Çok kısa bir süre sonra kara görünecek. Karaya çıkmak

ve kendi dünyanızı görmek istiyorsanız bunu şimdi yapmanızı öneririm. Çünkü sizin boyutunuza en yakın olacağımız zaman bu.”

Elric öfkesini gizlemedi. Arioch’un adını anarak lanet okudu ve elini kör adamın omuzuna koydu. “Ne? Beni tam olarak boyutuma götüremiyor musun?”

“Çok geç.” Kaptan korkudan donup kalmıştı. “Gemi yol almaya devam ediyor. Uzun yolculuğumuzun sonuna geliyoruz.”

“Ama dünyamı nasıl bulacağım? Kendimi boyutlar arasında gezdirmeye yetecek kadar büyü güçlerim yok.”

“Orada sizin dünyanıza bir kapı var,” dedi kaptan. “Bu yüzden karaya çıkmanızı öneriyorum. Başka yerlerde bu bile yok. Bu boyut sizin boyutunuzla doğrudan kesişiyor.”

“Ama bunun geleceğim olduğunu söylüyorsunuz.”

“Emin ol – kendi zamanına geri döneceksin. Burada zamansızsın. Bu yüzden hafızan bu kadar zayıf. Bu yüzden başına gelenlerin çok azını hatırlayabiliyorsun. Geçidi ara – kıpkırmızı ve adanın sahilinden denize açılıyor.”

“Hangi ada?”

“Yaklaştığımız ada.”

Elric tereddüt etti. “Biz karaya çıktığımızda siz nereye gideceksiniz?”

“Tanelorn’a,” dedi kaptan. “Orada yapmam gereken bir şeyler var. Kardeşim ve ben kaderimizi tamamlamalıyız. Kişiler dışında yük de taşıyoruz. Yükümüzden korktukları için birçokları kişi bizi durdurmaya çalışacak. Ölebiliriz ama Tanelorn’a ulaşmak için elimizden geleni yapmalıyız.”

“O zaman, Agak ve Gagak’la savaştığımız yer Tanelorn değildi?”

“Orası Tanelorn’un kırık bir hayalinden başka bir şey değildi, Elric.”

Melniboné’lu, kaptandan daha fazla bilgi alamayacağını biliyordu.

“Bana kötü bir seçenek sunuyorsun– seninle tehlikeye doğru yelken açıp kendi dünyamı bir daha görememem ya da seslere bakılırsa lanetlilerin ve onların peşindekilerin bulundu-ğu şu adaya çıkmam!”

Kaptan kör gözlerini Elric’in olduğu yöne doğru çevirdi. “Biliyorum,” dedi yavaşça. “Ama ne yazık ki elimden gelenin en iyisi bu.”

Korku dolu çığlıklar daha da yakınlaşmış ama artık azalmıştı. Yan tarafa bakınca Elric sudan çıkan bir çift zırhlı kol gör-
düğünü düşündü; su köpüklüydü, üzerinde kızıl lekeler, sü-
rüklenen çirkin enkaz parçacıkları vardı: kırılmış gemi omurga-
ları, yırtılmış yelken parçaları, parçalanmış bayraklar ve giysi-
ler, dağılmış silahlar ve dahası yüzen cesetler.

“Ama savaş neredeydi?” diye fısıldadı, görüntü yüzünden dehşete düşen Blendker.

“Bu boyutta değil,” dedi kaptan. “Gördükleriniz sadece, bir dünyadan diğerine sürüklenen kalıntılar.”

“O zaman bu doğaüstü bir savaşı öyle değil mi?”

Kaptan yine gülümsedi. “Ben her şeyi bilen değilim. Ama evet, doğaüstü güçlerin bu işte parmağı olduğunu düşünüyorum. Dünyadaki savaşçıların yarısı – evrenin yazgısına karar vermek için, bu deniz savaşında çatıştı ya da çatışacak. Bu İnsanlığın kaderini belirleyen kesin savaşlardan ya da yaklaşan Döngü için İnsanın kaderini belirleyen savaşlardan biri.”

“Savaşanlar kimdi?” diye sordu Elric, verdiği karara rağmen sorusunu dile getirdi. “Sorun neydi?”

“Zamanla öğreneceğini sanıyorum,” Kaptan yüzünü tekrar denize çevirdi.

Blendker havayı kokladı. “Of! İğrenç!”

Elric de kokudan giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. Su orada burada yanan ufak ateşlerle aydınlanmıştı. Işık boğulanların yüzlerini aydınlatıyordu. Bazıları hâlâ tahtalara sıkı sıkıya sarılmış olarak kalmıştı. Yüzlerin bazıları insan yüzü gibi değildi (ama bir zamanlar insan oldukları belliydi): domuz

ve boğa yüzölü şeyler çarpık elleriyle Kara Gemi'ye uzanıyor ve yardım için yalvarıyorlardı ama kaptan onları görmezden geldi ve dümençi yoluna devam etti.

Ateşler yanıyor, su tıslıyordu; Dumanlar sisin içine karışıyordu. Elric gömleğinin yeniyle ağzını ve burnunu kapatmıştı. Dumanın ve sisin görüntüyü örtmesine sevinmişti; enkaz gidecek daha da çoğaldı ve gördüğü birkaç ceset insandan çok sü-rüngene benziyordu, karınlarından kandan başka bir şey akıyordu.

"Eğer bu benim geleceğimse," dedi Elric kaptana, "gemide kalmaya karar verebilirim."

"Senin de benim gibi bir görevin var," dedi kaptan sessizce. "Geçmişe ve şimdiye olduğu gibi geleceğe de hizmet edilmesi."

Elric kafasını iki yana salladı. "Özgürlük istediğim için bir imparatorluğun sorumluluğundan kaçtım ben" dedi albino. "Özgür olmalıyım."

"Hayır," diye mırıldandı kaptan. "Böyle bir şey yok. Daha değil. Bizim için değil. Özgürlüğün ne olduğunu tahmin etmek için bile birçok şeyden vazgeçmeliyiz. Bilginin fiyatı hayatınızın bu döneminde ödeyebileceğinizden çok daha fazla. Hatta bazen hayat fiyatın ta kendisidir."

"Melniboné'u terk edişimin bir nedeni de metafizikten kurtulmaktı," dedi Elric. "Eşyalarımın geri kalanını alıp bana önerilen karaya çıkacağım. Biraz şansla bu Kızıl Kapı çabucak bulunacak ve ben de en azından tanıdık olan tehlike ve işkencelerle tekrar yüz yüze olacağım."

"Bu verebileceğin tek karardı." Kaptan başını Blendker'a çevirdi. "Ve sen Otto Blendker, sen ne yapacaksın?"

"Elric'in dünyası benim dünyam değil ve bu çılgınları hiç sevmedim. Eğer sizinle birlikte yola devam edersem bana ne vaat ediyorsunuz, bayım?"

"İyi bir ölümden başka hiçbir şey." Kaptanın sesinde pişmanlık vardı.

“Ölüm, bize, tüm doğmuşlara vaad edilen bir sondur bayıml. İyi bir ölüm kötü bir ölümden çok daha iyidir. Ben sizinle yola devam edeceğim.”

“Nasıl istersen. Bence akıllıca bir karar verdin.” Kaptan iç çekti. “O zaman sana güle güle demeliyim Melniboné’lu Elric. Hizmetimde iyi dövüştün. Teşekkürler.”

“Ne için dövüştüm?” diye sordu Elric.

“İnsanlık diyelim istersen. Ya da Kader. Ya da istersen bir düş ya da ülkü diyelim.”

“Asla daha açık bir cevap duyamayacak mıyım?”

“Benden değil. Daha açık bir cevap olduğunu sanmıyorum.”

“İnsana çok az güven veriyorsunuz.” Elric merdivenlerden inmeye başladı.

“İki türlü güven vardır, Elric. Özgürlük gibi, birinci tür kolayca elde edilir ama değerli değildir. Başka bir tür de çok zor elde edilir. Kabul ediyorum ben daha çok birinci türü sunuyorum.”

Elric kamarasına yöneldi. O an için Elric kör adama gerçek bir sevgi hissedip güldü. “Belirsizliklere meyilli olduğumu düşünürdüm ama sizin sayenizde boyumun ölçüsünü aldım kaptan.”

Dümencinin görev yerini terk ettiğini ve vinçle bir kayığı indirmek için hazırladığını fark etti.

“Bu benim için mi?”

Dümenci başını sallayarak onayladı.

Elric kamarasına gitti. Gemiye getirdiğinden başka bir şeyle terk etmiyordu, sadece giysileri ve zırhı, ama onlar da geldiğinden çok daha kötü durumdalardı; ve düşünceleri de çok daha karışıktı.

Tereddüt etmeden eşyalarını topladı, ağır pelerinini omuzuna attı, zırhlı eldivenlerini eline geçirdi ve tokalarını kapattı, kamarasından dışarıya güverteye çıktı. Kaptan sisin içinden kıyının karanlık hatlarını işaret ediyordu. “Karayı görebiliyor

musun Elric?"

"Görebiliyorum."

"O zaman çabucak gitmelisin."

"Memnuniyetle."

Elric trabzandan kayığın içine atladı. Kayık birkaç kez gemiye çarptı ve büyük bir cenaze davulu çalıyormuşçasına ses çıkardı. Onun dışında şişli sular üzerinde sessizlik hakimdi ve harabelerden hiçbir eser yoktu.

Blendker ona seslendi. "Sana sans dilerim, yoldaş."

"Ben de sana, Blendker Usta."

Kayık denize doğru alçalmaya başladı. Vincin makaraları gıcırdayordu. Elric vincin halatına asılmıştı, suya değer değmez halatı bıraktı. Sendeleyerek oturacak yere ulaştı. Kayığı gemiye bağlayan bütün ipleri çözdü. Kara Gemi'den hemen uzaklaşmak istiyordu ve kürekleri çıkarıp yerlerine taktı.

Kıyıya doğru kürek çekerken Kaptan'ın sesini duydu. Ama ses sis yüzünden dağılıyor ve söylediklerinden bir şey anlaşılmıyordu. Kör adamın ona son sözlerinin bir uyarı mı yoksa iyi dilek mi olduğunu asla bilemeyecekti. Umurunda da değildi. Kayık suda hızla ilerledi; sis incelmeye başladı ama bununla birlikte ışık da azalmaya başladı.

Birdenbire kendini alacakaranlık bir gökyüzünün altında buldu, güneş çoktan batmış ve yıldızlar belirmişti. Karaya varmadan önce zifiri karanlık çöktü. Ay daha çıkmamıştı. Karaya vardığında kayığını kayalık benzeri bir yere çıkarıp kendini gelebilecek herhangi bir dalgadan uzak hissedene dek sendeleyerek yürüdü.

Sonra derin bir of çekerek yere uzandı, devam etmeden önce kafasını toplamak istiyordu ama nerdeyse uzanır uzanmaz uykuya daldı.



ELRIC RÜYA GÖRDÜ.

Rüyasında yalnız kendi dünyasının değil, kosmos tarihindeki bütün döngünün sonunu gördü. Rüyasında sadece Melni-boné'lu Elric değildi, başka adamların da benliğindeydi – kendilerinin bile açıklayamadığı, tanrıların varlığını kanıtlayan bir olayın içine itilmiş adamlar. Rüyasında Pikayard sınırlarının ötesinde bir kumsalda bitkince uyurken bir rüya gördüğünü ve bu rüyada Kara Gemi'yi, Tanelorn'u, Agak ve Gagak'ı gördüğünü görüyordu. Uyandığında yüzünde alaycı bir gülümseme vardı ve böylesine muazzam bir hayalgücüne sahip olduğu için kendini kutladı. Ama düşünceleri bu rüyanın etkisinden tam olarak kurtulamıyordu.

Sahil aynı değildi, açıkça bir şeyler olmuştu – belki de onu izleyenler ilaç vermişler sonra da bekledikleri gibi çıkmayınca salıvermişlerdi . . . Ama hayır bu açıklama yeterli değildi. Eğer nerede olduğunu keşfederse belki gerçekleri de hatırlardı.

Şafak vakti olduğuna emindi. Doğrulup etrafına baktı.

Karanlık bir denizin yıkadığı kireçtaşından bir kayanın üzerinde boylu boyunca serilip yatıyordu. Kayanın üzerinde yüzlerce yarık vardı ve bu derin yarıklarda deniz suyu köpüklenerek akıyordu.

Elric kılıcının kınını kendini dengelemek için kullanarak ayağa kalktı. Kemik beyazı gözkapakları bir an için kıpkırmızı gözlerini örttü ve onu buraya getiren olayları yeniden hatırlamaya çalıştı.

Pikayard'dan kaçışını hatırlıyordu, paniğini, bir umutsuzluk komasına yuvarlanışını ve rüyalarını. Sonuçta ölü ya da mahkûm olmadığı için en azından peşindekilerin onu kovalamaktan vazgeçtiği sonucuna vardı, çünkü onu bulsalar mı mutlaka öldürürlerdi.

Gözlerini açıp bakındı, etrafta garip mavi bir ışık hakimdi. çevreyi ölü gibi soluk, deniziyse mat ve metallik bir renge bürüten bu ışık, kuşkusuz şu gri bulutlar ardındaki güneşin bir aldatmacasıydı.

Denizden yükselen ve Elric'in üzerine kadar uzanan kireçtaşından çıkıntı ara ara cılalı demir gibi parılıyordu. Elini ışığa doğru götürüp inceledi. Parlaklıktan yoksun beyaz teni şimdi hafif mavimsi bir parıltıyla kaplanmıştı. Bu hoşuna gitti ve küçük bir çocuk gibi masum bir hayretle gülümsedi.

Yorgun olması gerektiğini düşünüyordu ama kendini iyi bir yemekten sonra uzun bir uykudan uyanmışçasına dinç hissediyordu ve bu güzel duyguyu daha fazla sorgulamamaya karar verdi, gideceği yönü saptamadan önce etrafı biraz incelemek için kayalara tırmanmaya başladı.

Bir sürü çıkıntıyı basamak olarak kullanarak dikkatli ve dengeli bir şekilde tırmandı. Kısa zamanda bir hayli yükseldi ama yine de tepeye vardığında öğlen olmuştu. Kendini geniş, kayalık bir düzlüğün ucunda buldu. Düzlük öylesine dik bir şekilde kesiliyordu ki ötesinde sadece gökyüzü vardı. Sağda solda seyrek bir şekilde büyüyen kahverengi otların dışında, insan yerleşimi gösteren hiçbir iz yoktu. Elric, işte o anda, etrafta hiçbir vahşi hayat biçimi olmadığını ilk kez kavradı. Ne havada uçan tek bir deniz kuşu ne de çimenlerde gezinen tek bir böcek vardı. Onun yerine bu kahverengimsi düzlüğe hakim olan büyük bir sessizlik vardı.

Elric hâlâ yorulmamıştı, inanılmaz şekilde canlılığını koruyordu. Bu yüzden enerjisini iyi kullanarak bir kasaba ya da köy görmek umuduyla düzlüğün diğer kenarına dek gitmeye karar verdi. Açlık ya da susuzluk hissetmeden yoluna devam etti ama mesafeyi iyi tahmin edemediği için düzlüğün diğer kenarına varmadan güneş batmaya başlamıştı. Gökyüzü kadifemsi koyu bir maviyeye dönüştü, gökyüzünde bulunan birkaç bulutun rengi de mavileşti, Elric artık koyu bir mora dönüşen güneşin de normal renginde olmadığını kavramıştı. Hâlâ rüyada olup olmadığını merak etti.

Üzerinde yürüdüğü zemin hızla yukarıya doğru eğim kazandı. Yürümekte biraz zorlanıyordu ama hava tamamen karmarmadan önce geniş ağaçsız bir vadiye dayanmış bir tepenin dik yamacına ulaşmayı başardı. Vadide kayaların ve kıvrıla çalan kahverengi otların arasından akan bir ırmak vardı.

Kısa bir süre dinlendikten sonra yola devam etmeye karar verdi. Karanlık çökmesine rağmen biraz su içebileceği ve belki sabah balık tutabileceği ırmağa ulaşmaya çalışacaktı.

Gökyüzünde ışıyla ona yardımcı olacak bir ay yoktu. Zifiri karanlıkta iki üç saat boyunca arada sırada kayalara takılarak yürüdü ve zemin düzleşince vadiye ulaştığını anladı.

Artık çok susamış ve acıkmıştı ama ırmağı sabah aramaya karar verdi. Büyük bir kayanın etrafını dolaştığında bir kamp ateşinin ışığını gördü.

Bunların uygar bir ülkeye yolculuk eden tüccarlar olduğunu umdu. Onlar için kılıcını kiralayarak yanlarında yolculuk edebilirdi. Bu ilk kez olmayacaktı, Melniboné'u terk ettiğinden beri ekmeğini böyle kazanmıştı.

Elric eski içgüdülerinden tamamen arınmamıştı; ateşe çok temkinli yaklaşarak kimseye gözükmedi. Ateşin ışıyla gölge-len kayanın altında durup kamp ateşi etrafında oturan ya da ayakta dikilen on beş ya da on altı kişilik topluluğu izledi. Adamlar zar ve uzun ince fildişi çöplerle bir tür oyun oynuyorlardı.

Oyunda atılan zarla ya da fildişi bir çöpün hareketiyle el değiştiren altın, bronz ve gümüş parçalar ateşin ışığında parıldıyorlardı.

Elric adamlar kendilerini oyunlarına bu kadar kaptırmaları yaklaştığını mutlaka fark ederlerdi diye düşündü. Görünüşlerine bakılırsa bu adamlar aslında tüccar değil savaşıydı. Yırtık deriler ve zedelenmiş metal zırhlar giymişlerdi, silahları ellerinin altındaydı ama bir orduya bağlı – haydutlar ordusu dışında– değil gibi gözüküyorlardı. Çünkü farklı farklı ırklardan ve daha da tuhafı Genç Krallıklar tarihinin farklı dönemlerinden geliyor gibiydiler.

Sanki bir bilginin anı kolleksiyonunu yağmalamışlardı. İki yüzyıl önce yıkılan son Lormyr Cumhuriyeti'nden bir baltacı, Elric'in çağdaşı Chahal'lı bir okçuyla yan yana yatıyordu. Chahal'ının yanında yüz yıl öncesinden gelen Ilmiora'lı bir piyade oturuyordu. Onun yanında da ulusun en eski çağlarından kalma barbar giysileriyle bir Filkhar'lı oturuyordu. Tarkesh'liler, Shazaar'lılar ve Vilmir'liler hepsi birlikte oturuyorlardı; tek ortak yönleri canı yüzlerindeki o barbar ifadeydi.

Başka koşullarda Elric bu grubun yanından geçip giderdi ama insana benzeyen bir şeyler gördüğü için öylesine sevinmişti ki topluluğun içindeki rahatsız edici uyuşmazlıkları göz ardı ederek yerinde kalıp onları seyretti.

Diğerlerinden daha az zararlı görünen iri yarı, siyah sakallı, kel kafalı bir deniz savaşçısı, Mor Şehirler halkının giydikleri günlük deri ve ipek giysiler giymişti. Elinde büyük altın bir Melniboné sikkesi vardı – darphanede basılanlardan değildi, desenleri hem çok eski hem de karmaşık olan bir sikkeydi – Elric'in merakı bütün dikkatini oraya yöneltmesine neden oldu.

Melniboné'da bu sikkelerden çok az sayıda vardı ve adanın dışındaysa Elric'in bildiği kadarıyla hiç yoktu, çünkü bu sikkeler Genç Krallıklar'la yapılan ticarette kullanılmıyordu. Onlar, Melniboné'un soyluları için bile, çok değerli parçalardı.

Elric, kel kafalı adamın bu sikkeyi ancak bir Melniboné'lu

gezginden alabileceğini düşündü – ama Elric kendi keşif tutkusunu paylaşan başka bir Melniboné’lu tanımıyordu. İhtiyatı elden bırakıp topluluğa doğru yürüdü.

Tüm dikkati Melniboné sikkesinde yoğunlaşmamış olsaydı belki ortaya çıkışı yüzünden oluşan kargaşadan haz duyabilirdi. Birkaç saniye içinde adamların birçoğu ayağa kalkıp silahlarını çekmişlerdi.

Bir an için altın sikke unutulmuştu. Bir eli rün kılıcının kabzasına giderken diğer eliyle adamları yatıştırıcı hareketler yapıyordu.

“Araya girdiğim için özür dilerim, baylar. Ben sadece size katılmak isteyen yorgun bir askerim. Biraz bilgi ve yiyecek rica ediyorum, eğer bu mümkünse.”

Savaşçılar ayakta daha da zorba görünüyorlardı. Birbirlerine sırtttılar, Elric’in nezaketiyle alay ettiler, bundan etkilenmemişlerdi.

Tüylü miğferi ve esmer yüzündeki sinsî ifadesiyle Pan Tang’lı bir deniz komutanı öne çıkarak alaycı bir şekilde konuştu:

“Bizim topluluğumuz yeterince geniş, beyaz yüzlü. Ve buradakilerin bazıları Melniboné’lu insan-şeytanlara fazlaca düşkündür. Zengin olmalısın.”

Elric, Genç Krallıklar’da Melniboné’lulara duyulan nefreti anımsadı. Özellikle Ejder Adası’nın gücünü ve bilgeliğini kiskanarak son zamanlarda Melniboné’u taklit eden Pan Tang’lıların nefretini.

“Çok az param var.” dedi, savunma konumu alarak.

“O zaman onu alırsız, şeytan.” Pan Tang’lı kirli elini Elric’in burnunun ucuna uzatarak hırladı, “Onu bize ver ve çek git.”

Elric’in gülümseyişi sanki berbat bir espri duymuş gibi kibar ve müşkülpesentti.

Ama görünüşe göre Pan Tang’lı, esprisinin Elric’in düşündüğünden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Katıla katıla gülecek onay için arkadaşlarına baktı.

Kaba kahkahalar geceyi delerken sadece kel kafalı siyah sakallı adam onlara katılmadı. Diğerleri öne ilerlerken o bir iki adım geri çekildi.

Pan Tang'ının yüzü kendi yüzünün tam dibindeydi; nefesi iğrençti, Elric adamın saçının ve sakalının bitlerle dolu olduğunu gördü ama başını geri çekmeden aynı ses tonuyla cevapladı:

"Bana biraz yiyecek ve bir matara su – varsa şarap verin – o zaman memnuniyetle size para veririm."

Elric devam ederken kahkahalar yeniden yükseldi.

"Ama eğer paramı alıp beni meteliksiz bırakmak isterseniz – kendimi korumak zorunda kalırım. İyi bir kılıcım var."

Pan Tang'lı Elric'in yaptığı ironoyu taklit etmeye çabaladı. "Ama şunu unutmayın ki Bay Şeytan, bizim sayımız çok daha fazla. Hem de çok."

Albino sessizce konuştu: "Bu gerçeği fark ettim ama bu beni rahatsız etmiyor." Daha sözünü bitirmeden adamlar üzerine çullanmış ve o da kılıcını çekmişti.

Pan Tang'lı ilk ölen oldu, omurgası kesilip ikiye biçilmişti ve ilk ruhunu elde eden Fırtınayaratan şarkı söylemeye başladı.

Sonra Chala'lı öldü, ileriye doğru bir hamle yaptığında rün kılıcının ucuna asılı kalmıştı ve Fırtınayaratan zevkle homurdandı.

Ama Filkhar'lı kargı ustasının kellesini uçurana dek inırıldanarak şarkı söylemeye başlamadı. Ardından canlanıp boylu boyunca siyah bir ışık saçmaya, üzerindeki tuhaf rünler parlamaya başladı.

Savaşçılar artık büyüye karşı savaştıklarını anlamışlardı ve daha dikkatli olmaya başlasalar da saldırılarından vazgeçemediler. Elric düşmanı yarıp, gelen darbeleri çelip, savaşçıları doğrarken ona gereken tek şey kılıcından ona akan taze ve karanlık enerjidi.

Mızrak, kılıç, balta ve kısa kılıçlar dağıtılıp çevresindekilerde pekçok yara açılmıştı ama savaşanların sayısı hâlâ ölülerden fazlaydı. Elric birden kendini sırtı bir kayaya dayanmış ve

bir düzineye yakın keskin silah üzerine yönelmiş olarak buldu.

Kendine olan güvenini yitirir gibi olduğu bu noktada kel kafalı savaşçı, bir elinde balta diğerinde kılıçla adamların üzerine yürüdü.

“Teşekkürler bayım!” Elric bu beklenmedik saldırının yarattığı bir anlık boşlukta bağırabildi. Morali düzeldi ve yeniden saldırdı.

Düşmanını yanıltmak için hızlı bir hamleyle yana kaçarken Lormyr’li bir kılıç darbesiyle kalçasından ikiye ayrıldı; dört yüzyıl önce ölmesi gereken Filkhar’lı ağzından burnundan kanlar fışkırarak yere yıkıldı. Cesetler birbirleri üzerine yığılmaya başlamıştı. Fırtınayaratan hâlâ sinsî savaş sarkısını söylüyor ve efendisine gücünü aktarıyorken Elric öldürdüğü her adamları öldürmek için daha büyük bir güç elde ediyordu.

Hayatta kalanlar düşüncesiz saldırıları için pişman olduklarını söylüyorlardı. Küfür ve tehditler haykıran ağızlardan artık inilti ve merhamet yakarışları dökülüyordu. Cesurca palavralar söyleyip kahkahalar atan kişiler artık genç kızlar gibi ağlaşıyorlardı ama eski savaş aşkıyla dolan Elric hiçbirini affetmedi.

Bu arada Mor Şehirler’den gelen adam büyü yardımı olmadan balta ve kılıcını ustalıkla kullanarak üç eski yoldaşını daha öldürdü, sanki uzun zamandır bunun hayalini kuruyormuş gibi yaptığından büyük bir zevk alıyordu.

“Yoi! Bu sıkı bir kıyım!” diye bağırıyor siyah sakallı savaşçı.

Kasaplık işi bittiğinde Elric kendisinden ve yeni yandaşından başka sağ kalan olmadığını gördü. Soluk soluğa kalan siyah sakallı adam baltasına yaslanmış avdaki bir tazi gibi sırtıyordu. Kavgada düşen çelik başlığını kafasına yerleştirirken alındaki teri gömleğinin kanlı yeniyle siliyordu. Neşeli ve kalın bir sesle konuştu:

“İyi, artık zengin olan biziz, aniden.”

Elric kınına girmek için hâlâ tereddüt eden Fırtınayaratan’ı kınına soktu. “Onların altınlarını arzuladın. Bana bunun için

mi yardım ettin?”

Siyah sakallı savaşı güldü. “Onlara borcum vardı ve  de-
mek için zaman kolluyordum. Bu  akallar gemim garip sularda
yol alırken saldırıp içindeki herkesi öldüren korsanlardan geri-
ye kalanlardı – onlara katılmak istediğimi s ylemeseydim beni
de öldüreceklerdi. Artık  c m  aldım. Bu altınların çoğu zaten
bana ve  l  kardeşlerime aitti. Mor  ehirler’e döndüğümde e -
lerine ve çocuklarına vereceğim.”

“Onları seni  ld rmemeye nasıl ikna ettin?” Elric yiyecek
bir şey bulmak için ateş kalıntılarını karı tırıyordu. Biraz pey-
nir bulup kemirmeye başladı.

“Bir kaptanları ya da d mencileri yok gibi görünüyordu.
Hiçbiri gerçek denizci değildi. Sadece bu adaya yolu d   en ka-
ra adamlarıydılar. Burada terk edilmi lerdi ve tek çareleri kor-
sanlıkdı ama açık denizden korkuyorlardı. Üstelik  atı manın
ardından gemileri de yok olmuştu. Onu batırmayı ba armı tık.
Benim gemimi bu sahile getirmi tik ama erzak zaten yeterli de-
 ildi ve erza ı tamamlamadan yelken a mayı göze alamadılar.
Bu yüzden ben de bu kıyıları biliyormu  gibi davrandım. Bu i -
ten sonra eğer burayı bir daha görürsem tanrılar ruhumu alsın.
Onlara adanın içinde ya malayacakları bir köy olduğunu ve
onları oraya g t rebilece imi söyledim. Böyle bir köyün varlı-
 ını bilmiyorlardı ama gizli bir vadide olduğunu söyleyince ba-
na inandılar. Böylece    almak için fırsat kollarken ömrümü de
uzatmı  oldum. Biliyorum ahmakça bir umuttu. Ama yine de,”
dedi sırtarak, “görüldüğü gibi her şey iyi sonuçlandı. Öyle de-
 il mi?”

Siyah sakallı adam biraz yorgun Elric’e baktı. Onun ne di-
yece ini merak ediyordu. Melnibon ’luların ne kadar kibirli ol-
du unu bilse de onun yolda ı olduğunu umuyordu. Elric kar-
 ısındaki adamın aklından bu d    ncelerin geçtiğini biliyordu;
başka birçok kişinin de aynı hesapları yaptığını görmüştü. bu
yüzden gülümseyerek eliyle adamın omuzuna hafifçe vurdu.

“Hayatımı kurtardın, dostum.  kimiz de  anslıyız.”

Adam rahatlayarak içini çekti ve baltasını sırtına astı. "Evet – şanslı doğru kelime. Ama merak ediyorum şansımız devam edecek mi?"

"Adayı hiç tanımıyor musun?"

"Hayır, sularını da. Buraya nasıl geldiğimizi tahmin bile edemiyorum. Ama bunların büyüğü sular olduğuna hiç şüphe yok. Güneşin rengini gördün mü?"

"Gördüm."

"İyi—" Pan Tang'ının boyunundaki kolyeyi almak için eğildi – "sihir ve büyü hakkında benden daha çok şey biliyordur. Nasıl oldu da buraya düştün Bay Meniboné'lu?"

"Bilmiyorum. Beni kovalayanlardan kaçıyordum. Bir kıyıya ulaştım ve kaçacak bir yer yoktu. Sonra birçok rüya gördüm. Uyandığımda yine bir kıyıdaaydım ama bu sefer bu adada bir kıyıda."

"Belki de iyiliğini isteyen bazı ruhlar, seni düşmanlarından uzağa, güvenli bir yere götürmüştür."

"Bu mümkün. Bizim doğa güçlerinin arasında birçok dostumuz vardır. Benim adım Elric ve Melniboné'u kendi isteğimle terk ettim. Seyahat ediyorum çünkü Genç Krallıklar'ın halkından çok şey öğrenebileceğimi düşünüyorum. Gördüğünden başka hiçbir gücüm yok . . ."

Siyah sakallı adam söylenenleri onaylarcasına gözlerini kısıp parmağıyla kendini gösterdi. "Ben Kelkafa Smiorgan'ım. Bir zamanlar Mor Şehirler'de bir deniz lorduydum. Bir ticaret filosunun başındaydım. Belki hâlâ başındayım ama bunu ancak döndüğümde öğrenebileceğim – eğer dönebilirim."

"O zaman bilgi ve kaynaklarımızı birleştirelim, Kelkafa Smiorgan ve bu adayı olabildiğince çabuk terk etmek için planlar yapalım."

Elric çamur ve kanlara basarak adamların oyun oynadığı yere yürüdü. Zar, fildişi çöpler, gümüş ve bronz paraların arasında altın Melniboné sikkesini buldu. Sikkeyi eline alıp öne uzattı. Sikke neredeyse elini kaplıyordu. Eski zamanlarda bu

sikke kralların parasıydı.

"Bu senin mi arkadaş?" diye Smiorgan'a sordu.

Kelkafa Smiorgan hâlâ Pan Tang'ının üzerinde kendisinden çaldığı eşyaları arıyordu. Başını kaldırıp onayladı.

"Evet. Senin payın olarak almak ister misin?"

Elric omuz silkti. "Ben daha çok onun nerden geldiğini öğrenmek isterim. Bunu sana kim verdi?"

"Çalıntı değil. Melniboné malı değil mi?"

"Evet."

"Tahmin etmiştim."

"Kimden aldın?"

Arayışını bitiren Smiorgan doğruldu. Kolundaki küçük bir yarayı kaşıdı. "Kaybolmadan ve bu adamlar saldırmadan önce birisi gemiye binmek için vermişti."

"Gemiye binmek için mi? Bir Melniboné'lu mu?"

"Belki de," dedi Smiorgan. Tahmin yürütmekte tereddüt ediyordu.

"Bir savaşçı mıydı?"

Smiorgan gülümsedi. "Hayır. Bunu bana veren bir kadındı."

"Nereye gidiyordu ki?"

Smiorgan geri kalan parayı toplamaya başladı. "Bu çok uzun bir hikâye ve birçok deniz tüccarı için oldukça bildik. Mallarımız için yeni satış bölgeleri arıyorduk ve oldukça büyük bir filomuz vardı, en büyük pay sahibi olarak ben de filonun başındaydım." Chalal'ının koca cesedinin üzerine oturup parayı saymaya başladı. "Hikâyeyi duymak istiyor musun yoksa şimdiden sıkıldın mı?"

"Dinlemekten mutluluk duyarım."

Smiorgan arkasına dönüp altındaki cesetin kemerine bağlı şarap matarasını aldı ve Elric'e ikram etti. Elric bu alışılmadık derecede güzel şarabı kana kana içti.

Bitirdiğinde matarayı Smiorgan aldı. "Bu taşıdığımız yükün bir bölümü," dedi. "Bununla gurur duyuyoruz. İyi bir

mahsül ha?"

"Mükemmel. Yola Mor Şehirler'den mi çıktınız?"

"Evet. Doğuya, Genç Krallıklar'a gidiyorduk. Birkaç hafta boyunca doğuya yol aldık ve hayatımda gördüğüm en çıplak sahilleri gördük, sonraki hafta boyunca hiç kara görünmedi. Daha sonra Kükreyen Kayalar dediğimiz sulara geldik – Shazar kıyılarındaki Yılanın Dişleri gibiydi ama çok da geniş ve büyüktü. Denizin dört bir yanını kaplayan bu devasa volkanik kayalıkların etrafındaki sular kayalara çarpıyor, kaynıyor ve vahşice uluyordu. Kısaca filomuz dağıldı, en azından dört gemi o kayalıklarda kayboldu. Sonunda o sulardan kurtulmayı başardık ve kendimizi sakın, ıssız bir yerde bulduk. Bir süre kardeş gemilerimizi aradık ve ardından eve dönmeden önce bir hafta dinlenmeye karar verdik. Çünkü yeniden Kükreyen Kayalar'a dönmek istemiyorduk. Erzağımız bitmek üzereyken sonunda kara göründü – çimenlik kayalıklar, güzel kumsallar ve adanın içerisine doğru tarım alanları görünce yeniden uygarlığa döndüğümüzü anladık. Küçük bir balıkçı limanına demir atıp halkıyla tanıştık – oranın halkı Genç Krallıklar'da konuşulan hiçbir dili konuşmuyordu. Onları dost olduğumuza inandırdık. İşte kadın bize o zaman ulaştı."

"Melniboné'lu bir kadın mıydı?"

"Eğer Melniboné'luysa. Güzel bir kadın olduğunu söyleyebilirim. Erzağımız çok az kalmıştı, sana söylediğim gibi ve erzak alacak paramız da yoktu çünkü balıkçılar takas için önerdiğimiz malları istemiyorlardı. Başlangıçtaki amacımızdan vazgeçip yeniden batıya yelken açtık."

"Peki kadın?"

"Genç Krallıklar'a gitmek istiyordu ve bizimle anayurdu-muzun limanı olan Menii'ye kadar gitmekten memnundu. Bu yolculuk için bize o sikkelerden iki tane verdi. Bir tanesini – sanırım Graghin denilen şehirden erzak almak için kullandık ve gerekli tamiratı yaptıktan sonra yeniden yola koyulduk."

"Mor Şehirler'e hiç ulaşamadınız mı?"

“Birçok fırtına çıktı – tuhaf fırtınalar. Aletlerimiz yararsızdı, doğal miknatıslarımız bize hiç yardımcı olmadı. Daha önce olduğumuzdan çok daha kötü bir şekilde kaybolduk. Adamlarımdan bazıları bizim dünyamızın bile ötesine geçtiğimizi söylüyorlardı. Bazıları kadını suçladılar, onun Menii’ye gitmek gibi bir amacı olmayan bir büyücü olduğunu söylüyorlardı. Ama ben kadına inanıyordum. Karanlık çöktü ve şafak vakti mavi bir güneşin altında sakince yol alana kadar o karanlık sonsuza dek sürecekmış gibi geldi. Ada görüldüğünde adamlarım neredeyse paniğe kapılmışlardı – onların paniğe girmesi için çok şey olması gerekir. Adaya doğru yol alırken o korsanlar saldırdı – gemileri tarihin derinliklerinden çıkıp gelmişti ve aslında denizin üstünde değil dibinde olması gerekiyordu. Buna benzer gemilerin resimlerini Tarkesh’de bir tapınağın duvarlarına yapılmış resimlerde görmüştüm. Gemi bizimkine çarptı ve yan yattı. İçindekiler arı gibi bizimkine üşüşürken o gemi batıyordu. Umutsuz ve vahşi adamlardı Elric – açlıktan gözleri dönmüş, kana susamış adamlar. Yolculuğumuzun ardından oldukça yorgun düşmüştük ama yine de iyi savaştık. Çatışma sırasında kadın kayboldu, belki de saldırıyı gördükten sonra kendini öldürmüştür. Uzun bir çatışmanın ardından sadece ben ve bir de daha sonra hemen ölen bir adam sağ kalmıştık. İşte o zaman ben sinsice öç almak için beklemeye karar verdim.”

“Kadının adı neydi?”

“Bize söylemedi. Daha sonra olayı düşündüğümde onun bizi kullandığından şüphelendim. Belki de Menii’ye ya da Genç Krallıklar’a gitmek istemiyordu. Belki de aradığı bu dünyaydı ve büyüyle bizi buraya sürükledi.”

“Bu dünya mı? Bunun bizimkinden farklı bir dünya mı olduğunu düşünüyorsun?”

“Sadece güneşin tuhaf rengi yüzünden. Sen öyle düşünüyor musun? Melniboné’lu bilginle buna inanmalısın.”

“Rüyamda böyle şeyler gördüm,” diye itiraf etti Elric ama daha fazla bir şey söylemedi.

“Korsanların çoğu da benim gibi düşünüyordu. Genç Kralıklar’ın bütün zamanlarından geliyorlardı. Bu kadarını anladım. Bazıları yüzyılın başlarından bazıları bizim zamanımızdan ve bazıları gelecekte. Birçoğu maceraperestti, hayatlarının bir döneminde okyanusun ortasında yükselen ve çok eski zamanlardan kalma bir kapının diğer tarafındaki zengin efsanevi toprakları arıyorlardı. Ama kendilerini burada hapsedilmiş, bu gizemli kapının içinden yelken açamayacak bir halde bulmuşlardı. Diğerleriye deniz savaşlarına katılıp boğulduklarını sanarak bu adanın kıyılarında uyanmışlardı. Sanırım çoğu daha eskiden bazı erdemlere sahiptiler ama bu adada yaşam o kadar zor ki bir kurt haline geldiler. Birbirlerinden ya da ister istemez buradan geçen şanssız gemilerden geçiniyorlardı.”

Elric rüyasının bir bölümünü hatırladı. “Hiç kimse bu geçidin Kızıl Kapı olduğunu söyledi mi?”

“Birkaçı, evet.”

“Yine de teorin ihtimal dışı, şüpheciliğimi affet” dedi Elric. “Hele benim gibi Gölge Kapısı’ndan Ameeron’a geçen biri için.”

“Başka dünyaları biliyorsun o zaman.”

“Ben bu konularda tecrübeliyim, ama bunu hiç duymadım. Bu yüzden teorine şüpheyile bakıyorum. Ama yine de bir rüyada . . . ”

“Rüya?”

“Önemli bir şey değil. Bu tür rüyalara alışığım ve hiç önem vermem.”

“Bu teori bir Melniboné’luya şaşırtıcı gelemmez Elric!” Smiorgan tekrar sırttı. “Şüpheci olması gereken benim, sen değil.”

Elric biraz da kendi kendine cevap verdi: “Belki daha çok bunun getireceklerinden korkuyorum.” Başını kaldırdı ve kırık bir kürek sapıyla ateşi dürttü. “Melniboné’lu bazı çok eski büyücüler dünyamızla birlikte sonsuz sayıda dünya olduğunu söylemişlerdi. Aslında son zamanlarda gördüğüm rüyalar bunun ipuçlarını veriyor.” Kendini gülümsemek için zorladı.

“Ama böyle şeylere inanmam. Onun için reddediyorum.”

“Şafağı bekle” dedi Kelkafa Smiorgan. “Güneşin rengi te-oriyi kanıtlayacak.”

“Belki de kanıtladığı şey ikimizin de rüya gördüğü olacak” dedi Elric. Burnundaki ölüm kokusu çok keskindi. Ateşe yakın olan cesetleri kenara iterek uyumak için yere uzandı.

Kelkafa Smiorgan, Elric’in anlamadığı kendi lehçesinde güçlü ve oynak bir şarkı söylemeye başladı.

“Düşmanlarına karşı kazandığın zafer için mi söylüyorsun?” diye sordu, albino.

Smiorgan bir an için durdu, biraz şaşırmıştı. “Hayır, Sör Elric. Gölgeleeri körfezde tutmak için söylüyorum. Bu adamlar öleli çok olmadı, ruhları hâlâ yakınlarda, karanlıkta bir yerlerde dolanıyor olmalı.”

“Korkma” dedi Elric. “Onların ruhları çoktan yutuldu.”

Ama Smiorgan şarkı söylemeye devam etti ve sesi daha güçlü, şarkısı hiç olmadığı kadar güçlüydü.

Uykuya dalınadan önce Elric bir at kışnemesi duyduğunu düşündü. Smiorgan’a hiç atlı korsan olup olmadığını soracaktı ama soramadan uykuya daldı.



Kont Kelkafa Smiorgan



KARA GEMİ'DEKİ YOLCULUĞUNUN çok azını hatırlayan Elric kendisini içinde bulduğu bu boyuta nasıl geldiğini asla bilmeyecekti. Yıllar sonra bu yaşadıklarının çoğunu rüya olarak anımsayacaktı. Hatta yaşarken bile birçoğu ona rüya gibi geliyordu.

Rahatsız bir şekilde uyudu. Sabah olduğunda güneş görülmese de bulutlar daha yoğun ve garip, kurşuni bir ışıkla parlıyorlardı. Mor Şehirler'den Kelkafa Smiorgan çoktan ayağa kalkmış ve gökyüzünü işaret ederek kendinden emin bir şekilde konuşuyordu:

"Bu kanıt seni ikna etmeye yeter mi Melniboné'lu Elric?"

"Güneşi mavi gösteren ışığın özelliğine – hatta bu bölgeye – bakarak ikna oldum," dedi Elric. Etraftaki katliam izlerine nefretle baktı. Cesetler berbat bir görüntü oluşturuyordu ve onlara baktığında vicdan azabı ya da acıma olarak nitelendirilemeyecek karmaşık bir acı içini doldurdu.

Smiorgan'ın iç çekişi alaycıydı. "Evet, Sör Şüpheci, bence en iyisi, geldiğim yöne giderek gemimi aramak. Sen ne dersin?"

"Katılıyorum," dedi albino.

"Bizi bulmadan önce sahilden ne kadar yürüdün?"

Elric söyledi.

Smiorgan gülümsedi. "Tam zamanında geldin. Eğer denize yaklaşıp korsan arkadaşlarıma gösterecek bir köy bulamasaydım çok utanırdım! Bana yaptığın bu iyiliği unutamam Elric. Ben Mor Şehirler'de çok etkili bir kontum. Geri döndüğümüzde senin için yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyle."

"Teşekkür ederim" dedi Elric ciddiyetle. "Ama ilk önce kaçmanın bir yolunu bulmalıyız."

Smiorgan bir omuz çantasına yiyecek, su ve şarap koydu. Elric'in midesi cesetler arasında kahvaltı yapmayı kaldıramazdı ve o da sırt çantasını omuzuna astı. "Ben hazırım" dedi.

Smiorgan doymuştu. "Gel – buradan gideceğiz."

Elric deniz lordunu kurumuş çimenlerin üzerinde izledi. Vadinin dik yamaçları üzerlerine çöküyordu, kahverengi çimenler mavi ışığın altında garip yeşilimsi bir huzura bürünmüştü. Irmağa ulaştıklarında yemek yiyip dinlendiler. Dar bir ırmaktı ve kayaların arasından hızla akıyordu. Bu sayede kolayca diğer tarafa geçebildiler. İki adam da geçen akşamki çatışmadan yorulmuştu ve bedenlerindeki kurumuş kanları, çamurları yıkayabildikleri için mutluydular.

Kendilerini yeniden zinde hissettiklerinde ırmağı arkalarında bırakarak dik yamaça tırmanmaya başladılar, nefeslerini boş yere harcamamak için çok az konuşuyorlardı. Vadinin tepesine vardıklarında öğlen olmuştu ve tepede Elric'in ilk tırmandığı yere benzer boş bir düzlük vardı. Elric artık adanın coğrafyası hakkında bir fikir edinmişti: ortası çukur olan bir dağın tepesine benziyordu. Bu çukur o vadiydi. Elric, bir kez daha etraftaki yaşam yokluğunun farkına vardı ve bunu Kont Smiorgan'a söyledi. O da geldiğinden beri hiçbir kuş, balık, ya da hayvan görmediğini söyleyerek onayladı.

"Burası küçük, kıraç bir dünya, dostum Elric ve gemisi kaza geçirip bu sahillere düşen denizcilere çok yazık."

İlerlediler, ufukta deniz görünene dek yürümeye devam ettiler.

Arkalarındaki sesi ilk duyan Elric oldu, dörtnala giden bir atın nal sesleriydi ama dönüp arkasına baktığında ne bir atlı ne de bir atlının saklanabileceği bir yer gördü. Yorgunluğu yüzünden kulaklarının ona bir oyun oynadığını düşündü. Belki de duyduğu gök gürlemesiydi.

Sesi duymuş olması gerektiği halde Smiorgan hızla yürümeye devam ediyordu.

Ses tekrar duyuldu. Elric yine dönüp arkasına baktı. Ve yine bir şey göremedi.

“Smiorgan? Bir nal sesi duydun mu?”

Smiorgan arkasına bakmadan yürümeye devam etti. “Duydum,” diye homurdandı.

“Daha önce duymuş muydun?”

“Geldiğimden beri birçok kez. Korsanlar da duydu. Bazıları bunun onların nemesisi¹ olduğuna – cezalarını vermek için bir Ölüm Meleği’nin onları aradığına inanıyordu.”

“Sesin nerden geldiğini bilmiyor musun?”

Smiorgan durakladı, ardından durdu ve sırtarak döndü. “Bir ya da iki kez bir an için bir at gördüm sanki. Uzun, beyaz, güzelce donatılmış bir at – ama sırtında binicisi yoktu. Benim yaptığımı yap Elric, kafana takma. Kafamızı meşgul etmeye de-ğecek daha büyük gizemler var.”

“Sen bundan korkuyor musun Smiorgan?”

Kabul etti. “Evet. İtiraf ediyorum. Ama ne korku ne de fikir yürütmeler, bizi bundan kurtulabilir. Gel!”

Elric, Smiorgan’ın söylediklerinde haklı olduğunu kabul

1. *Nemesis*: Eski Yunanlıların intikam ve ceza tanrıçası; uygun cezayı veren adalet. Yunan mitolojisinde iki tanrıça. Tanrıça Artemis’e çok benzeyen ve bereket tanrıçası olduğu sanılan Nemesis, kendisini elde etmek için peşine düşen Zeus’tan kurtulmak için kaz biçimine bürününce Zeus da kuğuya dönüşür ve isteğine ulaşır. Birleşmenin ürünü olarak Nemesis’in bıraktığı yumurtadan Helena doğar. Nemesis adıyla anılan ikinci tanrıça, insanların küstahlıkları karşısında tanrıların öfkelerini kişileştiren bir soyutlamadır. Bu Nemesis’in de sonraki dönemlerde tapınma konusu olduğu kuşkusuzdur. Nemesis kültü, Roma’da özellikle askerler arasında yaygındı. Talim alanlarının koruyucu tanrıçası olarak tapınılırdı. yhn.

etti ama yine de bir saat sonra sesi tekrar duyduğunda arkasına dönüp bakmasına engel olamadı. Sanki bir an için binmek için donatılmış büyük bir aygır gördü, ama bu Smiorgan'ın kafasına soktuğu bir düşünceden başka bir şey olmayabilirdi.

Hava gittikçe soğumaya başladı, etrafta garip, keskin bir koku vardı. Elric, koku hakkında da Kont Smiorgan'la konuştu ve öğrendi ki o da buna aşinaydı.

"Koku gelip gidiyor ama genelde burada daha güçlü."

"Sülfür gibi."

Kont Smiorgan'ın kahkahası ironi doluydu, Elric sanki Smiorgan'ın bildiği özel bir şakaya gönderme yapmıştı. "Evet. Sülfür oldukça doğru."

Körfeze yaklaştıklarında arkalarındaki nal sesleri daha da yükseldi ve sonunda Elric yeniden arkasına dönüp baktı, bu kez Smiorgan da dönüp bakmıştı.

Şimdi açıkça bir at görünüyordu – binicisi yoktu ama yine de eyer ve gem vurulmuştu, kara gözleri zekice bakıyor, güzel beyaz kafasını gururla yukarı kaldırıyordu.

"Hâlâ burada büyüünün olmadığını mı düşünüyorsun Sör Elric?" diye sordu Kont Smiorgan memnuniyetle. "At görünmezdi. Şimdi görünüyor." Savaş baltasının omuzundaki yerini değiştirdi. "Ya da bir dünyadan başka bir dünyaya kolayca geçebiliyor, bu yüzden biz sadece onun nal seslerini duyabiliyoruz."

"Öyleyse" dedi Elric alaycı bir şekilde, gözleri aygırın üzerinde yoğunlaşmıştı, "bizi dünyamıza geri taşıyabilir."

"Yani Limbo'da¹ başıboş dolaştığımızı kabul ediyorsun."

"Evet. Bu olasılığı kabul ediyorum."

"Atı yakalamak için büyü yapamaz mısınız?"

"Büyü yapmak benim için pek kolay değil, çünkü onu hiç

1.- *Limbo*: Katolik ilahiyatında Cennet ile Cehennem arasındaki sınır. Sonsuz cezaya çarptırılmamakla birlikte, Cennet'te tanrı huzurunda osnsuza değin yaşama sevincinden mahrum bırakılan ruhların burada yaşadığına inanılır. Oldukça karmaşık ve muğlak bir konudur. ayrıntılı bilgi için bkz. ans.'lar. yhn.

sevmiyorum," dedi albino.

Konuşurken ata yaklaştılar ama at yaklaşımlarına izin vermiyordu. Burnundan soluyarak geri çekildi, aralarındaki mesafeyi koruyordu.

Sonunda Elric, "Zaman kaybediyoruz Kont Smiorgan" dedi. "Artık hızla gemine gidelim, mavi güneşleri ve büyümlü atları yapabildiğimiz kadar çabucak unutalım. Gemiye çıktığımızda kuşkusuz biraz büyüyle sana yardımcı olabilirim, çünkü büyük bir gemiyi kendi başımıza yola çıkaracaksak böyle bir yardıma ihtiyacımız olacak."

Yürümeye devam ettiler ve at da onları izlemeyi sürdürdü. Yüksek bir kayalığın kıyısına geldiler, oldukça altlarında dar bir sahil ve yıkık bir gemi vardı. Gemi, Mor Şehirler'in ticaret gemilerini andırıyordu ama güvertesinde kumaş parçaları, kesilmiş halatlar, kırık tahta parçaları, saçılmış kumaş topları, kırık şarap fıçıları ve benzeri birçok eşya vardı. Trabzanları yer yer kırılmış, omurgası yer yer delinmişti. Hem fırtınalar hem de deniz savaşları atlattığı belliydi ve hâlâ yüzüyor olması şaşırtıcıydı.

"Onu elimizden geldiği kadar toparlamalıyız, hareket için sadece mayistra yelkenini kullanabiliriz" diyen Smiorgan düşüncelere dalmıştı. "Umarım gemiden bize yetecek kadar yiyecek kurtarabiliriz."

"Bak!" Elric işaret etti, kış güvertede gölgelerin arasında birisini gördüğüne emindi. "Korsanlar geride arkadaşlarından birkaçını bıraktılar mı?"

"Hayır."

"Biraz önce gemide birisini gördün mü?"

"Gözlerim aklıma pis oyunlar oynuyor," dedi Smiorgan. "Bunu yapan şu lanet olası mavi ışık. Güvertede birkaç fare var hepsi bu. Ve senin de gördüğün oydu."

"Olabilir." Elric arkaya baktı. At kahverengi çimenlikte otlarken onlardan habersiz görünüyordu. "Haydi, yolculuğu bitirelim."

Kayalıktan aşağıya, sahile indiler ve çakılların üzerinden yürüyerek gemiye ulaştılar. Kenarlardan sarkan kaygan halatlardan tırmanarak sonunda güverteye ayak bastılar.

“Şimdiden kendimi daha güvende hissediyorum.” dedi Smiorgan. “Bu gemi uzun zamandan beri benim evimdi.” Kırılmamış bir şarap şişesi bulana kadar malları karıştırdı ve kapağını açıp şişeyi Elric’e verdi. Elric ağır şişeyi kaldırıp ağzına birkaç damla şarap döktü. Kont Smiorgan şarabı içmeye başladığında Elric kış güvertede yeni bir hareket daha gördüğüne emindi. Kış tarafa yaklaştı.

Artık birisinin telaşlı ve sık nefesini duyduğundan emindi – bu yakalanmaktan çok hava ihtiyacını karşılamak için hızlı hızlı soluyan bir insanın nefesiydi. Sesler çok yüksek değildi ama Elric’in kulakları gözlerinin aksine çok hassastı. Eli kılıcını çekmeye hazır bir vaziyette sesin kaynağına doğru yürüdü, Smiorgan tam arkasındaydı.

Elric ona ulaşmadan kadın saklandığı yerden çıktı. Kirli ve karmakarışık saçları soluk yüzüne dökülüyordu; omuzları düşüktü ve ince kolları iki yanına sarkıyordu, elbisesi lekeli ve yırtıktı.

Elric yaklaşırken, dizlerinin üzerine çöktü. “Beni öldür,” dedi üzgün bir sesle, “ama sana yalvarıyorum – beni Saxif D’Aan’a geri götürme; sen onun hizmetkârı ya da akrabası olmalısın.”

“Bu o!” diye bağırdı Smiorgan şaşkınlıkla. “Bu bizim yolcu. Bunca zaman saklanmış olmalı.”

Elric ileriye doğru bir adım attı ve yüzünü incelemek için kızın başını çenesinden tutarak yukarıya kaldırdı. Yüz hatları bir Melniboné’luya benziyordu ama ona göre kız Genç Krallıklar’dandı; kızda bir Melniboné’lu kadın gururu yoktu. “kullandığın o isim neydi kızım?” diye sordu şevkatle. “Saxif D’Aan mı dedin? Melniboné’lu Saxif D’Aan mı?”

“Evet, lordum.”

“Korkma, onun hizmetkârı değilim” dedi Elric. “Akrabası

olmaya gelince, evet sanırım bunu diyebiliriz, annemin tarafından – ya da daha doğrusu büyük büyük annemin tarafından. O atalarımızdan biri. En azından iki yüzyıl önce ölmüş olması gerekiyor!”

“Hayır,” dedi kız. “O yaşıyor lordum.”

“Bu adada mı?”

“Bu ada onun evi değil ama bu boyutta yaşıyor. Ondan Kızıl Kapı’dan geçerek kaçtım. Kapıdan küçük bir kayıkla geçtim ve beni bulduğunuz kasabaya geldim Kont Smiorgan, ama geminizdeyken beni geri çekti. Beni ve geminizi. Bunun için ve mürettebatınızın başına gelenler için vicdan azabı duyuyorum. Şimdi beni aradığını biliyorum. Varlığının yaklaştığını hissedebiliyorum.”

“Görünmez mi?” diye sordu Smiorgan aniden. “Beyaz bir ata mı biniyor?”

Kadın nefesini tuttu. “Gördünüz mü! Yaklaşıyor! Başka neden bu adada bir at görünsün ki?”

“Ata o mu biniyor?” diye sordu Elric.

“Hayır, hayır! Benim ondan korktuğum kadar o da attan korkuyor. At onu kovalıyor.”

Elric kesesinden altın Melniboné sikkesini çıkardı. “Bunu Saxif D’Aan’dan mı aldın?”

“Evet.”

Albino’nun yüzü asıldı.

“Kim bu adam Elric?” diye sordu Kont Smiorgan. “Onu atalarından biri olarak tanıttın – ama o bu dünyada yaşıyor. Onun hakkında ne biliyorsun?”

Elric sikkeyi kesesine koymadan önce elinde tarttı. “O Melniboné’da bir efsane gibiydi. Onun hikâyesi edebiyatımızın bir parçasıdır. Büyük bir büyücüydü – en büyüklerden biri – ve âşık oldu. Melniboné’luların âşık olmaları çok ender görülen bir şeydir üstelik bizim ırkımızdan olmayan bir kıza âşık olmak daha da az rastlanan bir şeydir. Kızın yarı Melniboné’lu olduğunu duydum; o zamanlar Melniboné yönetiminde olan ve

Dharijor'un yakınlarındaki batı eyaletlerinin birinden, bir yerden geliyormuş. Onun bir büyücülük deneyi için satın aldığı kölelerden bir tanesiymiş ama kızı diğerlerinden ayırıp ötekilerin kaderi her neyse onu bundan kurtarmış. Bütün ilgisi dahil kıza her şeyini vermiş. Onun için uğraşlarından vazgeçip Imrryr'den uzak bir yerlerde sakin bir hayatı yaşamayı göze aldı ve bence, kız çok sevmese de adama belli bir sevgi gösteriyordu. Ama başka biri daha vardı, hatırladığım kadarıyla adı Carolak'tı ve o da yarı Melniboné'luydu. Shazaar'da paralı asker olmuş ve Shazaar sarayında yükselmişti. Kaçırılmadan önce kız Carolak'la nişanlıydı . . ."

"Kız onu seviyor muydu?"

"Kız onunla evlenmeye söz vermişti ama hikâyemi bitirme izin verin . . . Bir süre sonra Shazaar'da kraldan sonra ikinci güç olan Carolak kızın başına gelenleri duyup onu kurtarmaya ant içmiş. Savaşçılarıyla Melniboné sahillerine gelerek ve büyü yardımıyla Saxif D'Aan'ın sarayını bulmuş. Kızı sarayda Saxif D'Aan'ın onun için ayırdığı odalarda bulmuş ve onu bu eziyetten kurtarmak, karısı yapmak için geldiği söylemiş. Ama tuhaftır kız reddetmiş, Melniboné haremünde çok uzun süre kaldığını ve Shazaar sarayında bir prenses hayatına uyum sağlayamayacağını söylemiş. Carolak bunun üzerine alay edip kızı kaçırmış. Saraydan çıkmayı başarmış. Kızı atının sırtına atarak adamlarının bulunduğu sahile ulaşmak üzereymiş ki Saxif D'Aan onları bulmuş. Sanırım Carolak öldürülmüş ya da lanetlenmiş. Korkunç bir kıskançlığın içine düşen Saxif D'Aan bu kaçıışı kızın planladığını düşünüp onun Kaos Çarkı'nda öldürülmesini emretmiş – tasarım olarak bu sikkeye benzeyen bir makine. Kızın bütün uzuvları yavaş yavaş kırılmış ve Saxif D'Aan günlerce oturup kızın yavaş yavaş ölmesini izlemiş. Derisi yüzülmüş ve Saxif D'Aan işkencenin her safhasını izlemiş. Sonunda kızın ömrünü uzatmak için kullanılan büyü ve ilaçlar etkisini yitirmeye başladığında Saxif D'Aan kızın Kaos Çarkı'ndan alınıp bir kanepeye yatırılmasını emretmiş. 'Bana ihanet ettiğin için

cezalandırıldın ve şimdi mutluyum. Artık ölebilirsin' demiş. Kızın kan ve korku dolu dudaklarının kıpırdadığını fark edip ne söylediğini anlamak için eğilmiş."

"Ne söylemiş? Yemin mi? Küfür mü?" diye sordu Smiorgan.

"Son hareketi onu kucaklamak için kollarını açmak olmuş. Ve son sözcükleri ona daha önce hiç söylemediği ve adamın kızın ağzından duymayı en çok istediği sözcüklermiş. Son nefesine dek tekrar tekrar aynı sözleri söylemiş. 'Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum.' Ve ardından ölmüş."

Smiorgan sakalını sıvazladı. "Tanrılar! Sonra ne oldu? Atan ne yapmış?"

"Vicdan azabını tanıdı."

"Şüphesiz!"

"Bir Melniboné'lu için değil. Bizim için vicdan azabı çok ender görülen bir duygudur. Birkaç kişi bu deneyimi yaşamıştır. Saxif D'Aan, suçluluk duygusuyla Melniboné'u terk etti ve bir daha hiç dönmedi. Onu tek seven canlıya yaptıklarının acısını hafifletmek için uğraşırken uzak bir yerlerde öldüğü sanılıyor. Ama şimdi görülüyor ki Kızıl Kapı'ya ulaşmaya çalışmış, belki de onun Cehennem'e açıldığını düşünüyordu."

"Aman neden benim peşimden gelsin ki!" diye bağırdı kız. "Ben o kız değilim! Benim adım Vassliss. Jharkor'lu bir tüccarın kızıyım. Gemimiz battığında Vilmir'deki amcamı ziyarete gidiyordum. Birkaç kişi bir kayıkla kurtulmayı başardık. Fırtınalara yakalandık. Kayıktan düştüm ve boğuluyordum ki" – kız titriyordu – "onun koca gemisi beni buldu. O zaman minnettardım. . ."

"Ne oldu?" Elric kızın saçlarını yüzünden kaldırdı ve biraz şarap ikram etti. Kız kana kana içti.

"Beni sarayına götürdü ve benimle evleneceğini söyledi, onun kraliçesi olacağımı, onunla birlikte ülkeyi yöneteceğimi söyledi. Ama korkmuştum. İçinde çok fazla acı vardı – çok fazla gaddarlık. Bana zarar vereceğinden, beni yok edeceğinden

korktum. Yakalanışımından çok az bir süre sonra parayı ve kayı-
ğı alarak bana bahsettiği geçide ulaşmak için kaçtım . . .”

“Bizim için bu geçidi bulabilir misin?”

“Sanırım bulabilirim. Babamdan denizcilik hakkında bir
şeyler öğrenmiştim. Ama ne işe yarayacak ki efendim? Bizi ye-
niden bulup geriye çekecek. Şimdi bile çok yakında olmalı.”

“Ben de biraz büyü yapabilirim” dedi Elric, “ve gerekirse
bunu Saxif D’Aan’inkine karşı kullanacağım.” Kont Smiorgan’a
döndü. “Çabucak yelken açabilir miyiz?”

“Oldukça çabuk.”

“Öyleyse cele edelim Kont Kelkafa Smiorgan. Bizi bu Kızıl
Kapı’ya götürecek yolu, ölülerle daha fazla uğraşmadan kat
edelim.”

IV.



KONT SMIORGAN VE Jharkor'lu Vassliss seyrederken Elric güverteye çömeldi, yüzü iyice solgunlaşmış ve nefes nefese kalmıştı. Bu dünyada ilk büyü girişimi başarısızlıkla sonuçlanmış ve onu iyice bitkinleştirmişti.

"Başka bir boyutta olduğumuza iyice ikna oldum," dedi Smiorgan'a, "çünkü büyülerim çok daha az çabayla gerçekleşmeliydi."

"Başarısız oldun."

Elric zorlukla ayağa kalktı. "Yeniden deneyeceğim."

Beyaz yüzünü gökyüzüne kaldırdı; gözlerini kapattı; kollarını uzattı ve yeniden büyüye başlarken bedeni iyice gerildi, sesi giderek sertleşti ve yükseldi, bir fırtınanın çığlıklarıyla karşılaştırılabilirdi.

Nerede olduğunu unuttu, kendi benliğini unuttu, yanındakilerin varlığını unuttu, bütün düşünceleri çağrısı üzerine yoğunlaşmıştı. Çağrısını bu dünyanın sınırlarının ötesine gönderdi, doğa güçlerinin yaşadığı o garip boyuta – havanın kudretli yaratıklarının hâlâ varolduğu o boyuta – meltemlerin *sylph'leri*, fırtınada yaşayan *sharnah'lar* ve hepsinin en güçlüleri kasırga yaratıkları *h'Haarshann'ların* var olduğu boyuta.

Ve şimdi en azından bazıları çağrısını duyup gelmişlerdi,

çok eskilerden kalma bir anlaşmanın erdemlerine dayanarak, Elric'in atalarına hizmet ettikleri gibi ona da hizmet etmeye hazırđılar. Geminin yelkeni yavaşça doldu, tahtaları gıcırdadı, Smiorgan demir aldı ve gemi adadan uzaklaşmaya başladı. O tuhaf mavi güneşin altında, limanın kayalık ağızından geçerek açık denize doğru yelken atılar.

Kısa bir süre sonra etraflarında devasa bir dalga oluştu ve gemiyi kaldırıp denizin üzerinde uçurdu. Kont Smiorgan ile kız geminin hızı karşısında şaşkın kalakalmışlarken Elric'in kıpkırmızı gözleri açılmıştı, bomboş bakıyor görünmeyen yoldaşlarını yönetiyordu.

Böylece gemi denizde ilerleyişini sürdürdü ve ada en sonunda gözden kayboldu. Kız güneşe bakarak dümendeki Kont Smiorgan'a gidilmesi gereken yön konusunda bilgi veriyordu.

Bir süre sonra Kont Smiorgan güvertede sendeleyeen Elric'in yanına giderek onu sarstı.

"Elric! Bu çabayı sürdürerek kendini öldüreceksin. Artık dostlarına daha fazla ihtiyacımız yok!"

Rüzgâr anında dinip dalga sönerken Elric nefes nefese güverteye yığıldı.

"Burada daha zor," dedi. "Burada çok daha zor. Sanki çok daha uzaklara, daha önce hiç bilmediğim kadar uzak körfezlere ulaşmak gerekiyor."

Ve ardından Elric uykuya daldı.

Serin bir kamaranın içinde, ılık bir ranzanın üzerinde yatıyordu. Lombozdan mavi bir ışık süzölüyordu. Havayı kokladı. Sıcak yemeğin kokusunu aldı ve başını evirdiğinde Vassliss'in elinde bir kase etsuyu ile durduğunu gördü. "Bunu pişirebildim," dedi. "Seni iyileştirecek. Görebildiğim kadarıyla Kızıl Kapı'ya yaklaşıyoruz. Geçidin civarında deniz daima dalgalıdır, yani güçlü olman gerekiyor."

Elric ona nazıkçe teşekkür etti ve kız seyrederken etsuyunu içmeye başladı.

“Saxif D’Aan’a çok benziyorsun,” dedi kız. “Hatta bazı yönlerden daha da sert – ve nazik. O çok mesafeliydi. O kızın ona neden sevgisini söyleyemediğini anlıyorum.”

Elric gülümsedi. “Size anlattığım hikâye bir halk hikâyesinden başka bir şey değil. Aslında bu Saxif D’Aan başka birisi de olabilir – onun adını kullanan bir sahtekâr – ya da bir büyücü. Bazı büyücüler, onları daha kudretli yapacağına inandıkları için başka büyücülerin adlarını kullanırlar.”

Yukarıdan bir haykırış duyuldu ama Elric ne söylendiğini tam anlayamamıştı.

Kız paniğe kapıldı. Elric’e tek bir sözcük bile söylemeden kamaradan dışarıya fırladı.

Elric sendeleyerek kalktı ve kızı izleyerek güverteye açılan kapıdan çıktı.

Kont Kelkafa Smiorgan geminin dümenindeydi ve arkalarında ufku işaret ediyordu. “Buna ne diyorsun Elric?”

Elric ufka doğru baktı ama bir şey göremedi. Gözleri genellikle zayıftı. Ama kız oldukça umutsuz bir sesle haykırdı:

“Altın bir yelken.”

“Onu tanıyor musun?” diye Elric kıza sordu.

“Evet. Aslında tanıyorum. Saxif D’Aan’ın kalyonu. Bizi buldu. Belki de buraya geleceğimizi bildiği için rotamızın üzerinde durup bizi bekliyordu.”

“Kapı’dan ne kadar uzaktayız?”

“Emin değilim.”

Tam o anda aşağıdan korkunç bir gürültü geldi, sanki bir şey geminin omurgalarına vurup deliyordu.

“Ön ambarda!” diye bağırdı Smiorgan. “Ne olduğuna bir bak, dostum Elric! Ama dikkatli ol!”

Elric, ambar kapaklarından birini dikkatle açtı ve içeriye baktı. Tekmeleme ve vurma gürültüleri sürüyordu ve gözleri içerideki ışığa alışınca gürültünün kaynağını gördü.

Beyaz at oradaydı. Onu gördüğünde sanki selamlarcasına kişnedi.

"Gemiye nasıl bindi?" diye sordu Elric. "Ben hiçbir şey görmedim. Hiçbir şey duymadım."

Kızın yüzü de en az Elric'inki kadar bembeyazdı. Ambarın yanında dizleri üzerine çöküp yüzünü kollarının içine gömdü.

"Bizi buldu. Bizi buldu."

"Kızıl Kapı'ya zamanın da ulaşmak için hâlâ bir şansımız var." Elric kızı yatıştırdı. "Ve benim dünyama gittiğimiz anda kendimizi korumak için daha güçlü büyüler yapabilirim."

"Hayır," kız ağlamaya başladı, "artık çok geç. Yoksa neden beyaz at burada olsun ki? Saxif D'Aan'ın bizi yakalayacağını biliyor."

"Seni almadan önce bizimle savaşması gerekecek" diye kızıza söz verdi Elric.

"Siz onun adamlarını görmediniz. Hepsi gırtlak kesici. Umutsuz ve vahşiler. Size asla merhamet göstermezler. Beni bir an önce Saxif D'Aan'a vermenizi ve kendinizi kurtarmanızı önerecekler. Beni korumaya çalışmakla hiçbir şey elde edemeyeceksiniz. Ama sizden bir iyilik yapmanızı istiyorum."

"Nedir o?"

"Bana taşıyabileceğim küçük bir bıçak bulun ki ikinizin de güvende olduğunu hissettiğim an kendimi öldürebileyim."

Elric güldü ve kızı ayağa kaldırdı. "Senden artık daha fazla melodramik şeyler duymayacağım. Birlikte kalacağız. Belki Saxif D'Aan'la pazarlık edebiliriz."

"Takas edecek neyiniz var?"

"Çok az şeyim. Ama o bunu bilmiyor."

"Ama o düşüncelerinizi okuyabilir. Çok büyük güçleri var!"

"Ben Melniboné'lu Elric'im. Ben de büyü sanatlarında çok güçlü birisi olarak tanınırım."

"Ama siz Saxif D'Aan kadar tutkulu değilsiniz," dedi kız basitçe. "Onun tek tutkusu var – beni eşi yapmak."

"Birçok kız bu ilgi karşısında mutlu olurdu – koca olarak bir Melniboné imparatorunaa sahip olmak ve bir imparatoriçe

olmaktan memnun olurlardı." Elric alaycıydı.

Kız, Elric'in bu tavrına aldırmadı. "İşte bu yüzden ondan bu kadar çok korkuyorum" dedi mırıldanarak. "Bir an için kararlılığımı kaybedersem onu sevebilirim. Ben ölmeliyim! O kız da bunu biliyor olmalıydı."



PARILTILI KALYONUN YELKENLERİ ve gövdesi ışıltı ışıltıydı, sanki peşlerindeki güneşin kendisi gibiydi. Kont Smiorgan ve kız dehşetle seyrederken büyük bir hızla üzerlerine geliyordu, Elric umutsuzca doğa güçleri arasındaki yandaşlarına yeniden ulaşmaya çalıştı ama başarılı olamadı.

Soluk mavi ışığın içinde altın gemi amansızca yoluna devam ediyordu. Boyutları devasaydı, güçlü ve çok büyüktü, kocaman pruvası iki tarafında da çok büyük köpüklü dalgalar yaratırken gemi onlara doğru sessizce ilerliyordu.

Yüzünde kendini ölüme hazırlayan bir adamın ifadesiyle, Mor Şehirler'den Kont Kelkafa Smiorgan sırtındaki savaş baltasını çözdü, kılıcının kınını gevşetti ve küçük metâl plakasını kalkanına yerleştirdi. Kız hiç ses çıkarmıyor, kımıldamıyor, sadece ağlıyordu.

Elric başını salladı ve bir an için uzun, süt beyazı saçları yüzünün etrafında bir hale oluşturdu. Kederli kızıl gözleri etrafındaki dünyaya yoğunlaşmaya başladı. Gemiye tanıdı; Melni-boné'un altın savaş mavnalarından biriydi – hiç şüphesiz Saxif D'Aan Kızıl Kapı'yı aramak için anayurdunu bu gemiyle terk etmişti. Artık Elric bunun aynı Saxif D'Aan olduğuna ikna olmuştu, yoldaşlarına göre daha az korkuyor daha çok merak ediyordu. Hatta aslında, geminin ön katapultundan atılan ve

yeşil bir ışıkla parlayarak bir kuyruklu yıldız gibi üzerlerine gelen ateştopunu nerdeyse bir nostaljiyle izliyordu. İleride gökyüzünde büyük bir ejderi görmeyi bile bekledi, çünkü bir zamanlar Melniboné'lular dünyayı ejderler ve böyle parlaltı savaş mavnalarıyla fethetmişlerdi.

Ateştopu pruvalarının birkaç inç ötesine denize düştü ve kuşkusuz oraya bilerek uyarı amacıyla hedeflenmişti.

"Durmayın!" diye haykırdı Vassliss. "Bırak alevler yaksın bizi! Bu çok daha iyi!"

Smiorgan yukarıya bakıyordu. "Başka bir seçeneğimiz yok. Bak! Görülüyor ki rüzgârımızı da yok etti."

Gemi hiçbir yere kıınıldayamıyordu. Elric'in yüzünü acı bir gülümseme kapladı. Ataları onlara da benzer taktikleri uyguladıklarında Genç Krallıklar halklarının neler hissettiklerini artık anlamıştı.

"Elric?" Smiorgan albinoya döndü. "Bunlar senin halkın mı? Kuşkusuz bu bir Melniboné gemisi!"

"Yöntemleri de öyle," dedi Elric. "Ben Melniboné kraliyet ailesinden geliyorum. Şimdi bile tahtı seçersem imparator olabilirim. Küçük bir olasılıkla Saxif D'Aan atalarımın olmasına rağmen beni tanıyabilir ve otoritem altına girebilir. Bizler, Ejder Adası halkı, muhafazakâr bir halkız.

Kız kurumuş dudaklarıyla umutsuzca konuşabildi: "O sadece ona yardım eden Kaos Lordları'nın otoritesini kabul eder."

"Bütün Melniboné'lular bu otoriteyi kabul eder," dedi Elric eğlenircesine.

Aygırın ahşabı tekmeleyip kişneme sesleri yeniden ön ambardan yükseldi.

"Büyü tarafından kuşatıldık!" Kont Smiorgan'ın normalde kan damlayan yüzü solmuştu. "Bunlara karşı koyacak büyü gücün hiç mi yok, Prens Elric?"

"Görülüyor ki hiç yok."

Altın gemi üzerlerine geldi. Elric yüksekteki trabzanların

İmrryr'li savaşımlarla dolu olduğunu gördü ama onlar da adada savaştığı gırtlak kesiciler kadar umutsuz görünüyorlardı. Onların da değişik tarih dilimleri ve uluslardan geldikleri belliydi. Kalyonun upuzun kürekleri küçük geminin kenarlarına çarptı. Sudaki bir böceğin bacakları gibi iki gemi yan yana geldiler. Fırlatılan yakalama kancaları küçük geminin tahtalarına birer pençe gibi saplandılar. Eşkiya topluluğu bağırıp haykırıyor, zalimce sırtıyor, silahlarını göstererek küçük gemidekileri tehdit ediyordu.

Kız geminin diğer tarafına, denize doğru koşmaya başladı ama Elric tarafından kolundan yakalandı.

"Beni durdurma, yalvarıyorum sana!" diye haykırdı kız. "Sen de benimle atla ve boğul!"

"Ölümün seni Saxif D'Aan'dan kurtaracağını mı sanıyorsun?" dedi Elric. "Eğer söylediğin kadar güçlüyse ölüm seni onun kollarına atacaktır."

"Ah!" Kız titremeye başladı ve ardından ışıldayan geminin yüksek güvertelerindeki birisi onlara seslendi. Kız inleyerek Elric'in kollarında bayıldı, büyü yapmaya çalışırken iyice yorgun düşen Elric de kızla birlikte güverteye yıkılmamak için sendeledi.

Ses, mürettebatın haykırış ve kahkahalarını bastırdı. Saf, kıvrak ve alaycıydı. Parlak İmparatorluk'un bozulmuş bir biçimi olan Genç Krallıklar'ın genel dilini konuşsa da bir Melniboné'lunun sesiydi.

"Gemiye çıkmak için kaptanın iznini alabilir miyim?"

Kont Smioorgan homurdandı: "Bizi yakaladınız bayım! Nazik konuşmanızla, yapılan bu korsanlığı gizlemeye çalışmayın!"

"O zaman izin verdiğinizi varsayıyorum." Görünmeyen konuşmacının sesi aynı tondaydı.

Elric, kalyonun trabzanların bir kısmının aralanıp daha sıkı tutsun diye altın çivilerle bezenmiş bir iskelenin belirip kendi güvertelerine uzatılışını izledi.

İskelenin en üstünde uzun boylu biri belirdi. Melniboné'lu bir soylunun güzel hatlarına sahipti, ince yapılydı ve kibirli bir görünüşü vardı. Altın giysiler giymiş, altından uzun kumral saç lülelerinin gözüktüğü altın ve abanozdan yapılmış işlemeli bir miğfer takmıştı. Gri mavi gözleri, solgun, hafif pembemsi bir teni vardı ve Elric'in gördüğü kadarıyla üzerinde hiç silah yoktu.

Saxif D'Aan, iskelenin üzerinde büyük bir kibirle diğer gemiye doğru yavaşça ilerledi, haydutları arkasındaydı. Bu güzel entellektüel ile komutası altındakiler arasındaki zıtlık çok büyük boyutlardaydı. O zarif ve asil bir şekilde dimdik yürürken diğerleri kamburlarını çıkartmış, pis, dejenere ve kolay zaferlerini iğrenç, zalimce bir sırıtsıyla kutluyorlardı. Hiçbirinde insan onurundan eser yoktu; herbiri kirli paçavralarla fazlasıyla rüküş giyinmiş, üzerlerine en az üç silah almış, yağmaladıkları mücevherler, hizmetler, küpeler, yüzükler, kolyeler, bilezikler, pelerin iğneleri ve benzeri birçok şey takıp takıştırmışlardı.

"Tanrım!" diye mırıldandı Smiorgan. "Seyahatlerimde birçok şey gördüm sanıyordum ama böylesi bir çöplüğü ilk kez görüyorum. Nasıl olur da bir insan bunlarla gezer?"

"Belki de ironi anlayışına uyuyordur" dedi Elric.

Saxif D'Aan güvertelerine ulaştı ve karşısında duranlara baktı. Hafifçe eğilerek selam verdi. Yüz hatları kontrollüydü ve sadece gözleri, özellikle Elric'in kollarına yığılan kıza baktığında, içinde yoğunlaşan duyguları belli ediyordu.

"Ben Melniboné'lu Kont Saxif D'Aan'ım, şimdi burada Kızıl Kapı'nın Ardındaki Adalar'dayım. Sizde bana ait olan bir şey var. Onu sizden istiyorum."

"Jharkor'lu Leydi Vassliss'ten mi bahsediyorsunuz?" dedi Elric, sesi Saxif D'Aan'ınki kadar ağırbaşlydı.

Saxif D'Aan Elric'e daha yeni dikkat ediyor gibiydi. Suratını bir an için astı ama hemen düzeltti. "O benim," dedi. "Elle-rimde hiçbir zarar görmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

Elric bir çıkış yolu ararken konuşmasının riskli olduğunu

biyiyordu ve kraliyet soyundan gelenler arasında kullanılan Melniboné'un Yüce Lisan'ını kullandı. "Geçmişiniz hakkında bildiklerim buna inanmama engel teşkil ediyor Saxif D'Aan."

Altın adam neredeyse belli belirsiz gerildi ve gri mavi gözlerinden ateş fışkırdı. "Kim oluyorsun da Kralların Dili'ni kullanıyorsun? Kim oluyorsun da geçmişimi bildiğini iddia edebiliyorsun?"

"Ben Elric'im, Sadric oğlu, Ejder Adası'na on bin yıl önce gelen R'lin K'ren A'a halkının dört yüz yirmi sekizinci imparatoru. Ben Elric'im, senin hükümdarın, Kont Saxif D'Aan ve sadakatini istiyorum." Ve üzerinde Aktorios taşlı altın yüzüğünün bulunduğu, Kralların Yüzüğü, sağ elini kaldırdı.

Kont Saxif D'Aan kendini yeniden topladı. Etkilendiğini hiç belli etmiyordu. "Sizi tanıdık bir imparator olarak selamlasam da hakimiyetiniz dünyanızın dışında geçerli değildir soylu imparator." Kollarını iki yana açtı ve uzun gömlek yenleri hışırdadı. "Bu dünya benim. Bu mavi güneş altındaki her şey benim hakimiyetim altındadır. Bu yüzden benim bölgeye girmiş bulunuyorsunuz. İstediğim her şeyi yapmaya hakkım var."

"Korsan tantanası," diye homurdandı Kont Smiorgan. Konuşulanlardan bir kelime bile anlamamış ama ses tonlarından konuyu tahmin edebilmişti. "Korsan palavrası. Ne diyor Elric?"

"Senin anladığın gibi bir korsan olmadığına beni inandırıyor Kont Smiorgan. Bu boyutun hükümdarı olduğunu iddia ediyor. Böyle başka biri olmadığına göre iddiasının doğruluğunu varsaymalıyız."

"Tanrılar adına! O zaman bir hükümdar gibi davransın ve güven içinde sularından çıkmamıza izin versin!"

"Eğer kızı verirse bu yapabiliriz."

Kont Smiorgan kafasını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım. O benim yolcum, ondan sorumluyum. Bunu yapacağım ölme tercih ederim. Bu Mor Şehirler'in deniz lordlarının andıdır."

“Bu anda bağılılığınla bilinirsin,” dedi Elric. “Kendi adıma konuşacak olursam ben bu kızı himayeme aldım ve Melniboné’un soylu imparatoru olarak böyle bırakamam.”

Birbirleriyle mırıldanarak konuşuyorlardı ama Kont Saxif D’Aan onları duymuştu.

“Şunu bilin ki” dedi yaygın dilde konuşarak, “o kız benim. Onu benden çalıyorsunuz. Bu bir imparatorun yapacağı bir şey midir?”

“O bir köle değil.” dedi Elric. “Jharkor’da özgür bir tüccarın kızı. Onun üzerinde hiçbir hakkınız yok.”

“O zaman Kızıl Kapı’yı sizin için açamam. Sonsuza dek benim dünyamda kalmalısınız.”

“Kapı’yı mı kapattınız? Bu mümkün mü?”

“Benim için evet.”

“Kız sizin tarafınızdan yakalanmaktansa ölmeyi tercih ediyor Kont Saxif D’Aan? Böyle korku salmak size zevk veriyor mu?”

Altın adam, şifreli bir meydan okuma yapıyormuş gibi doğrudan Elric’in gözlerinin içine baktı. “Korku salma yeteneği halkımızın en belirgin yeteneği değil midir? Ama benim ona önerdiğim başka bir şey. Kendine Jharkor’lu Vassliss diyor ama asıl kimliğini bilmiyor. Onun kim olduğunu biliyorum. O Gratyesha, Fwem-Omeyo Prensesi. Ve onun eşim olmasını istiyorum.”

“Nasıl olur da kendi ismini bilmez?”

“O yeniden doğdu – ruhu ve bedeni aynı – bu yüzden eminim. Melniboné İmparatoru onun için yıllarca bekledi. Artık beni kandıramaz.”

“İki yüzyıl önce Melniboné’da kendini kandırdığın gibi mi?”

“Doğrudan konuşmakla birçok şeyi riske atıyorsunuz hükümdar kardeşim!” Saxif D’Aan’ın sesinde uyarı tonu vardı, sözcüklerin ima ettiğinden çok daha güçlü bir uyarı.

“İyi” – Elric omuzlarını silkti – “bizden daha güçlüsünüz.

Benim büyü güçlerim sizin dünyanızda zayıflıyor. Sizin zalim adamlarınız bizden sayıca çok fazla. Onu bizden almanız sizin için çok zor olmaz.”

“Onu bana vermelisiniz. Ondan sonra özgürce kendi dünyanıza ve zamanınıza dönebilirsiniz.”

Elric gülümsedi. “Burada büyü var. O yeniden doğmadı. Diğer dünyadan âşığınızın ruhunu getirdiniz ve bu kızın bedene soktunuz. Haklı değil miyim? Bu yüzden rızayla verilmeli yoksa yaptığınız büyü geri teper ya da bu riski almak istemiyorsunuz.”

Saxif D’Aan Elric’in gözlerini görmemesi için başını diğer tarafa çevirdi. “O, o kız” dedi Yüce Lisan’da. “O olduğunu biliyorum. Onun ruhuna zarar vermek istemiyorum. Sadece ona hafızasını geri vereceğim.”

“O zaman bir çıkmaza geldik.”

“Asil kanının kardeşine sadakati yok mu?” Saxif D’Aan hâlâ Elric’e bakmamaya çalışarak.

“Hatırladığıma kadarıyla böyle bir sadakati reddetmişsiniz Kont Saxif D’Aan. Beni hükümdarınız olarak kabul ediyorsanız o zaman kararlarımı kabul etmelisiniz. Kız himayem altında kalacak. Ya da onu zorla almanız gerekecek mırıldandı.”

“Onu zorla almayı onuruma yediremem.”

“Böyle bir onur her zaman aşkı yok eder.” dedi Elric neredeyse anlayışla. “Şimdi ne yapacaksınız Limbo’nun Kralı? Bizimle ne yapacaksınız?”

Saxif D’Aan soylu başını yukarı kaldırdı. Tam cevap verecekti ki aşağıdaki nal sesleri ve kişnemeler yeniden başladı. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Elric’e cevap arayan gözlerle baktı, yüzünde korku dolu bir ifade vardı.

“Bu da nedir? Aşağıda ne var?”

“Bir atlı, lordum, hepsi bu,” dedi Elric ölçülü bir şekilde.

“Bir at mı? Sıradan bir at mı?”

“Beyaz bir at. Eyerli ve gemli bir aygır. Binicisi yok.”

Birden Saxif D’Aan’ın sesi yükseldi ve adamlarına emirler

vermeye başladı. "Bu üçünü bizim gemiye götürün. Bunu da hemen batırın. Çabuk! Çabuk!"

Elric ve Smiorgan onları yakalayan ellerden kurtulmaya çalıştılar. Kızı ortalarına alarak iskeleyi tırmanmaya başladılar. Smiorgan homurdandı. "En azından öldürülmedik Elric. Ama şimdi bize ne olacak?"

Elric kafasını aşağı yukarı salladı. "Ümit edelim ki Saxif D'Aan'ın onurunu kendine karşı, bizim lehimize kullanmaya devam edebilelim. Ama bu çelişkiyi nasıl çözeceğimizi ancak tanrılar bilir."

Kont Saxif D'Aan iskeleden onlardan önce çıkmıştı bile.

"Çabuk," diye bağırdı. "İskeleyi kaldırın!"

Altın savaş mavnasının güvertesinde duruyorlardı ve iskenin kaldırılıp trabzanın yerine konulmasını izlediler.

"Katapultları getirin" diye emir verdi Saxif D'Aan. "Kurşun kullanın. Bir an önce bu tekneyi batırın."

Ön ambardan gelen sesler yükseldi. Atın sesi gemilerin ve suların üzerinde yankılandı. Attığı çifteler tahtaları parçaladı ve at birdenbire ambar kapaklarını kırarak dışarı çıktı. Güverte de koşuyor, kalasları eşeliyordu. Boynu gergin, burun delikleri inip çıkıyor, gözleri parlıyordu. Savaşmaya hazır görünüyordu.

Saxif D'Aan yüzündeki dehşeti gizlemek için hiçbir çaba göstermedi. Adamlarına eğer emirlerini hemen yerine getirmezlerse onlara neler çektireceğini söylerken sesi bir çığlık halini aldı. Katapultlar yukarı kaldırılıp büyük kurşun küreler Smiorgan'ın gemisine atıldı. Tahtaları bir ok gibi deldiler ve gemi neredeyse anında battı.

"Çengelleri kesin!" diye bağırdı Saxif D'Aan ve adamlarının birinin elindeki bıçağı alıp en yakınındaki hâlâtı kesti. "Bütün halatları kesin – hemen!"

Boğulan bir canavar gibi kükrerken Smiorgan'ın gemisi ile diğer gemiyi bağlayan halatlar kesildi. Gemi yan yattı ve at kayboldu.

"Dönün!" diye bağırdı Saxif D'Aan. "Hemen Fhaligarn'a

gidiyoruz. Yoksa ruhlarınız en vahşi canavarlarıma yem olur!”

Smiorgan’ın gemisi tepetaklak batarken köpüren sulardan garip ve tiz bir kişneme sesi geldi. Elric bir an için yüzen beyaz aygırı gördü.

“Aşağıya inin!” diye emir verdi Saxif D’Aan ve merdivenleri işaret etti. “At kızın kokusunu alabiliyor ve bundan kaçmak da kuşkusuz çok zor.”

“Neden ondan korkuyorsun?” diye sordu Elric. “Sadece bir at. Sana zarar veremez.”

Saxif D’Aan acı bir kahkaha attı. “Veremez mi hükümdar kardeşim? Veremez mi?”

Kızı aşağıya taşıırken Elric, Saxif D’Aan’ın hikâyesini hatırladı. Canice cezalandırdığı kızı ve aşkı Prens Carolak’ı düşündü. Büyücü Saxif D’Aan’ın duyabildiği son sözleri:

“Daha çok yelken açın! Daha çok!” oldu.

Arkalarından kapak kapandı ve kendilerini zengin döşenmiş Melniboné’lu kamarada buldular. Kamara değerli metal, kumaş ve nefes kesici güzellikte eşyalarla doluydu. Bu Kont Smiorgan’ı çok rahatsız etti. Elric kızı kanapeye yatırırken kokuyu fark etti.

“Off! Tabut gibi kokuyor – nem ve küf. Ama çürüyen bir şey yok. Geçiyor gibi değil mi dostum Smiorgan?”

“Tam olarak alamadım Elric” Smiorgan’ın sesi derinden geliyordu. “Ama seninle bir konuda aynı fikirdeyim. Bir tabuta tıkıldık. Bu dünyadan kaçmak için yaşayabileceğimizden bile şüpheliyim.”



Saxif D'Aan



GÜVERTEYE ZORLA GETİRİLELİ bir saatten fazla olmuştu. Kapı arkalarından kitlenmişti ve Saxif D'Aan'ın beyaz attan kaçmaya çalışırken onlarla uğraşacak vakti yok gibi görünüyordu. Lombozdan dışarıya bakınca Elric geminin battığı yeri görebiliyordu. Aralarında birçok fersah mesafe vardı ama yine de zaman zaman dalgaların üzerinden atın kafasını ve omuzlarını gördüğünü düşündü.

Vassliss ayılmış, solgun yüzüyle kanepede titreyerek oturuyordu.

"O at hakkında daha ne biliyorsun?" diye sordu Elric. "Duyduğun herhangi bir şeyi hatırlaman bana çok yardımcı olacaktır."

Kız kafasını iki yana salladı. "Saxif D'Aan ondan çok az bahsetti ama attan daha çok binicisinden korktuğunu hissediyorum."

"Evet! Bunu tahmin ediyordum! Biniciyi hiç gördün mü?"

"Hiç. Saxif D'Aan'ın da onu gördüğünü zannetmiyorum. bence o, eğer binicisi o beyaz aygırın üzerine oturursa kendisinin lanetleneceğini düşünüyor."

Elric kendi kendine gülümsedi.

"Neden at hakkında bu kadar çok soru soruyorsun?" diye

sordu Smiorgan.

Elric başını salladı. "İçgüdülerim sadece. Belki de hafızamda kalan bir şey. Ama bir şey söylemeyeceğim ve mümkün olduğunca düşünmemeye çalışacağım çünkü Vassliss'in söylediği gibi Saxif D'Aan'ın karşısındakinin düşüncelerini okuduğunu zannediyorum."

Kapıya yaklaşan ayak sesleri duydular. Kilit açıldı ve Saxif D'Aan girişte durdu. Elleri altın yenlerindeydi.

"Sizi buraya alelacele getirttiğim için beni bağışlayın. Ne olursa olsun önlenmesi gereken bir tehlike vardı. Her zaman böyle davranmam."

"Tehlikede olan biz miydik?" diye sordu Elric. "Yoksa siz miydiniz Kont Saxif D'Aan?"

"Bu şartlar altında hepimiz. Buna emin olun."

"Ata kim biniyor?" diye açıkça sordu Smiorgan. "Ve neden ondan korkuyorsunuz?"

Kont Saxif D'Aan kendine geldi ve hiçbir tepki vermedi. "Bu beni ilgilendirir" dedi yumuşak bir tonda. "Şimdi benimle yemek yer misiniz?"

Kız boğazından gelen bir ses çıkardı ve Saxif D'Aan delici bakışlarla ona baktı. "Gratysha, kendini temizle ve yeniden güzelleş. Kullanman için emrinde malzemeler bulacaksın."

"Ben Gratysha değilim. Adım Vassliss, bir tüccar kızıyım."

"Hatırlayacaksın. Zamanla hatırlayacaksın." Sesinde güç ve kesin bir tutku vardı. "Eşyalar sana getirilecek. Fhaligarn'daki saraya varana dek bu kamarayı kullanabilirsin. Lordlarım . . ." Kamaradan çıkmaları için işaret etti.

"Onu burada bırakmayacağım Saxif D'Aan. Çok fazla korktu" dedi Elric.

"Sadece gerçeklerden korkuyor kardeşim."

"Sizden ve deliliğinizden korkuyor."

Saxif D'Aan aldırmaz bir şekilde omuz silkti. "İlk çıkan ben olacağım o zaman. Lütfen bana eşlik edin lordlarım . . ."

Kamaradan çıktı ve diğerleri onu izledi.

Elric geriye dönerek "Vassliss seni koruyacağımdan emin olabilirsin" dedi. Arkasından kamaranın kapasını kapattı.

Saxif D'Aan güvertede durmuş soylu yüzünü doğaüstü bir hızla ilerleyen gemisinin sıçrattığı sulara çevirmişti.

"Bana deli mi dediniz Prens Elric? Siz de büyücülükte tecrübeli olmalısınız."

"Elbette Ben kraliyet soyundanım. Dünyamda bu konuda bilgili olarak tanınırım."

"Ama burada? Büyüleriniz burada ne kadar güçlü?"

"İtiraf etmeliyim ki zayıf. Boyutlar arasındaki boşluk çok daha büyük görünüyor."

"Kesinlikle öyle. Ama ben onlar arasında köprü kurdum. Bunu kurmayı öğrenmek için zamanım vardı."

"Benden daha mı güçlü olduğunuzu söylüyorsunuz?"

"Bu gerçek, öyle değil mi?"

"Doğru. Ama bir büyü savaşına gireceğimizi düşünmemiştim. Bir daha düşünün isterseniz?"

"Elbette, böyle bir şey düşünmek için aptal olmalıyım. Bu benim ruhuma mal olabilir. En azından hayatıma."

"Doğru. Görüyorum ki gerçekçisiniz."

"Sanırım öyle."

"O zaman aramızdaki anlaşmazlığı çözmek için daha basit bir şey üzerinde ilerleyebiliriz."

"Bir düello mu teklif ediyorsunuz?" Elric şaşırmıştı.

Saxif D'Aan hafif bir kahkaha attı. "Tabi ki hayır – sizin kılcınıza karşı mı? Gücünün büyüklüğü değişse de o bütün dünyalarda güçlü."

"Bunun farkında olduğunuza memnun oldum."

"Ayrıca" diye ekledi Saxif D'Aan, trabzana doğru yürürken altın giysileri hışırdatdı. "beni öldüremezdiniz – çünkü buradan kaçmanızı ancak ben sağlayabilirim."

"Belki burada kalmayı seçerdik."

"O zaman bana bağlı olurdunuz. Ama hayır – siz burayı

sevmezsiniz. Ben kendimi buraya sürgün ettim. Artık istesem bile kendi dünyama dönemem. Bu bana ve bilgilerime çok pahalıya patlar. Burada mavi güneşin altında bir hanedan kurdum. Karıma sahip olmalıyım Prens Elric. Gratysha'ya sahip olmalıyım."

"Onun adı Vassliss," dedi Elric ısrarla.

"O, öyle olduğunu sanıyor."

"O zaman öyle olsun. Kont Smiorgan gibi ben de onu korumaya yemin ettim. Ve onu koruyacağız. Hepimizi öldürmek zorundasınız."

"Kesinlikle," dedi Kont Saxif D'Aan kötü bir öğrenciyi doğru cevaba yönlendiren bir öğretmen edasıyla. "Kesinlikle. Hepinizi öldürmek zorunda kalacağım. Bana çok az seçenek sunuyorsunuz Prens Elric."

"Bundan ne yarar sağlayacaksınız?"

"Birkaç saatliğine güçlü bir canavarı hizmetime sokacak."

"Dayanmalıyız."

"Birçok adamım var. Onlara hiç değer vermem. Sonunda sizi bitkin düşüreceklerdir. Öyle değil mi?"

Elric sessiz kaldı.

"Adamlarıma büyü yardımcı olur. Bazıları ölebilir ama sanırım sayıları çok olmayacaktır."

Elric, Saxif D'Aan'dan öteye denize bakıyordu. Atın onları izlediğinden emindi. Bunu Saxif D'Aan'ın bildiğinden de emin-di.

"Eğer kızı verirse ne olacak?"

"Sizin için Kızıl Kapı'yı açacağım. Onur konuğum olacaksınız. Kapı'dan güvenli bir şekilde geçmenizi, hatta dünyanızda misafirperver topraklara güvenle götürülmenizi sağlayacağım. Çünkü kapıyı geçseniz bile tehlike devam edecektir. Fırtınalar."

Elric uzun uzun düşündü.

"Kararınızı vermek için çok az zamanınız var Prens Elric. Fhaligarn'a şimdiye dek varmayı planlıyordum ve artık size

daha fazla zaman veremem. Haydi, kararınızı verin. Gerçeği söylediğimi biliyorsunuz.”

“Sizin dünyanızda da biraz büyü yapabildiğimi biliyorsunuz değil mi?”

“Yardımaınıza koşacak birkaç iyi güç toplayabildiniz bunu biliyorum, ama bu neye mal oldu? Bana doğrudan meydan okuyabilir misiniz?”

“Bu aptallık olur” dedi Elric.

Smiorgan yenlerini çekiştirdi. “Bu yararsız konuşmayı kesin. Kıza söz verdiğimizizi ve onunla savaşmamız gerektiğini biliyor.”

Kont Saxif D’Aan iç çekti. Sesinde gerçek bir keder vardı. “Hayatlarınızı kaybetmeye karar verdiyseniz . . .” diye başladı.

“Bu kadar çabuk karar vermemiz sizin için neden bu kadar önemli bilmek isterim” dedi Elric. “Neden Fhaligarn’a varana dek bekleyemiyoruz?”

Kont Saxif D’Aan düşündü ve yeniden Elric’in kızıl gözlerinin içine baktı. “Sanırım biliyorsun,” dedi nerdeyse duyulmaz bir sesle.

Ama Elric başını iki yana salladı. “Sanırım benim olduğumdan daha zeki olduğumu düşünüyorsunuz.”

“Belki de.”

Elric Saxif D’Aan’ın onun düşüncelerini okumaya çalıştığının farkındaydı. Bilinçli olarak kafasını boşalttı ve büyücünün başarısızlığını sezdi.

Elric akrabasının üzerine çullanıp ellerini Saxif D’Aan’ın boğazında kilitledi. Kont tamamıyla gafil avlanmıştı. Bağırma-ya çalıştı ama sesi çıkmıyordu. Biraz daha sıkınca yere baygın yığıldı.

“Çabuk Smiorgan” diye bağırdı Elric. Gemi armasına atlamış, üst direklere doğru tırmanıyordu. Smiorgan şaşırmıştı ama Elric’i izledi. Elric kılıcını çekmişti. Gözetleme yerine ulaştı. Nöbetteki adam fark etmeden kılıcı kasığına sapladı.

Adamın işini bitirdikten sonra mayistra yelkenini direğe

bağlayan halatları kesmeye başladı. Saxif D'Aan'ın adamlarından birkaçı onların adından direğe tırmanmaya başlamışlardı.

Ağır altın yelken serbest kaldı ve korsanların üzerine düşerek birkaç adamı yanına alıp götürdü.

Elric gözetleme yerine tırmanarak ölü adamı trabzandan aşağıya, arkadaşlarının üzerine attı. Sonra kılıcını başının üzerine kaldırdı. Kılıcı iki eliyle tutuyordu. Gözleri yine boş bakıyordu. Başını mavi güneşe kaldırmıştı. Aşağıdaki direğe tutunmuş Smiorgan albino'nun söylediği garip şarkıyı duyunca titredi.

Daha fazla haydut yaklaşıyordu. Smiorgan gemi armasını kılıcıyla ikiye böldü ve yarısının aşağıdakilerinin üzerine düşüp kemiklerini kırmasını ve dalgalar tarafından yutulmasını zevkle izledi.

Kont Saxif D'Aan ayılmaya başlıyordu ama sersemlemişti.

"Ahmak!" diye bağıırıyordu. "Ahmak!" Ama Bunu Elric'e mi yoksa kendine mi söylediği belli değildi.

Elric'in sesi ritmik ve insanın kanını donduran bir çığlığa dönüşmüştü. Büyü yapmaya başlamıştı. Öldürdüğü adamın gücünü almıştı. Kızıl gözleri başka adsız bir renge bürünmüştü ve böyle sesler için uygun olmayan gırtlğından tuhaf rünler çıkarken tüm bedeni sarsılıyordu.

Büyü devam ederken sesi titrek bir iniltiye dönüştü. Smiorgan daha çok adamın ana direğe tırmanmasını seyrederken içinde garip bir soğukluğun yayıldığını hissetti.

Kont Saxif D'Aan aşağıdan bağırdı:

"Buna cesaret edemezsin!"

Büyücü, büyülü sözler dudaklarından dökülürken havada geçitler yaratmaya başladı. Dumandan oluşan bir yaratığın birkaç metre aşağısında bedenleştğini görünce Smiorgan'ın nefesi kesildi. Yaratık ağzını şapırdatıp sıırttı. Hareket edince ete bürünen pençesini Smiorgan'a uzattı. Smiorgan pençeyi kılıcıyla kesti.

"Elric!" diye bağırdı Kont Smiorgan. Daha yükseğe tırmanarak gözetleme yerinin trabzanını kavradı. "Elric! Şimdi de

üzerimize yaratıklar gönderiyor!"

Ama Elric ona kulak asmadı. Bütün aklı başka bir dünyadaydı. Bundan bile daha karanlık, daha çıplak bir dünyada. Gris'in ardında birisini gördü ve bir isim haykırdı. "Gel!" diye bağırdı atalarının kullandığı eski dilde. "Gel!"

Kont Smiorgan yaratığın daha da ete büründüğünü görünce lanet okudu. Kırmızı uzun dişleri açıp kapanıyor, yeşil gözleri kötü kötü bakıyordu. Bir pençesi ayağını sıyırdı. Kılıcını ne kadar savurursa savursun yaratık bundan etkilenmiş görünmüyordu.

Gözetleme yerinde Smiorgan için yer yoktu. O da dışında korkuyla çığlık atıyor, yardım istiyordu. Ama Elric hâlâ büyü-süne devam ediyordu.

"Elric! Kısıtıldım!"

Yaratık Smiorgan'ı ayak bileğinden yakaladı.

"Elric!"

Denizde gök gürültüsü duyuldu. Bir an için şimşek çaktı ve kayboldu. Bir atın nal sesleri ve zafer içinde bağıran bir insan sesi duyuldu.

Elric trabzana yığıldı. Gözlerini açtı ve Smiorgan'ın yavaş yavaş aşağıya çekildiğini gördüğünde son gücüyle aşağıya eğilip Fırtınayaratan'ı savurdu. Kılıç canavarın sağ gözüne saplandı. Canavar kükreyerek Smiorgan'ı bıraktı. Enerjisini emen kılıcı çıkarmaya çalıştı. Güç kılıca oradan da Elric'e geçerken albinonun yüzünü korkunç bir sırtıma kapladı. Bir an için arkadaşı Smiorgan canavardan çok Elric'ten korktu. Canavar çözülmeye başladı. Gücünü emen kılıçtan kaçmanın tek yolu buydu. Saxif D'Aan'ın adamları onun arkasında ikiliye yaklaşıyorlardı.

Elric trabzandan atlayıp gelenlere saldırdı. Halkının eski savaş naralarını bağıırıyordu. Smiorgan seyretmekten başka bir şey yapamıyordu. Saxif D'Aan'ın artık güvertede olmadığını fark etti. Telaşla Elric'e seslendi.

"Elric! Saxif D'Aan. Kızı arıyor."

Elric şimdi korsanlara saldırıyordu ve adamlar daha çok

inleyen r n kılıcından korkuyorlardı. Bazıları onunla karşı karşıya gelmektense denize atlamayı seçiyorlardı. İekli hızla direktten dire e atlayıp güverteye indi.

“Neden korkuyor? Neden büyü gücünü kullanmıyor?” dedi Smiorgan nefes nefese kamaraya doğru koşarken.

“Ata bineni  a ırdım” dedi Elric. “ ok az vaktim vardı onun için sana söyleyemedim. Benimkini okuyamasa bile Saxif D’ Aan’ın senin düşüncelerini okuyaca ını biliyordum!”

Kamaranın kapıları içeriden kilitlenmi ti. Elric kara kılıcıyla kapıları yarmaya başladı.

Ama kapı olmaması gerektiği kadar çok dayanıyordu. “Büyüyle kilitlenmi  ve a manın bir yolu yok” dedi albino.

“Onu öldürecek mi?”

“Bilmiyorum. Onu başka bir boyuta götürmeye çalışabilir. Biz--”

Güvertede nal sesleri duyuldu ve arkalarında beyaz aygır belirdi. Ama  imdi sırtında parlak mor ve sarı zırlara b r nm   binicisi vardı. Başında mi fer yoktu ve gençti, yüzünde birkaç yara izi vardı. Saçları g r ve kıvrıcık, gözleri koyu maviydi.

Dizginleri sertçe çekerek atı durdurdu. Elric’e delici gözlerle baktı. “Bana yolu açan sen miydin Melnibon ’lu?”

“Bendim.”

“O zaman sana teşekkür ederim. Bu iyiliğini ödeyemem.”

“ dedin bile” dedi Elric ve atlı bir hamle yapıp sanki   r m   pamuktan yapılmış gibi kapıyı parçalayıp geçerken Smiorgan’ı kenara çekti.

İçerden korkunç bir  ı lık yükseldi ve ardından giydi i altın giysiler yüzünden hareketleri kısıtlanan Saxif D’ Aan dışarıya fırladı. En yakındaki cesedin kılıcını alırken Elric’e nefretten çok  a kın bir acıyla baktı ve sarı ın atlıya döndü.

Atlı artık atından inmi ti ve kamaradan  ıktı. Bir koluyla tireyen kız Vassliss’i kavramı  diğer eliyle atının dizginlerini tutuyordu ve keder dolu bir sesle konuştu:

"Bana çok büyük bir yanlış yaptınız Saxif D'Aan ama Gratesha çok daha büyüğünü yaptı. Şimdi ödeme zamanı."

Saxif D'Aan duraksadı, derin bir nefes aldı. Başını tekrar kaldırdığında gözleri yine sebatkardı, onuru geri gelmişti.

"Tamamıyla mı ödemek zorundayım?"

"Evet tamamıyla."

"Ben bunu hakettim. Bunca yıl kaderimden kaçtım ama işlediğim suçun bilincindeydim. Ondan kaçamadım. Biliyorsun o beni seviyordu. Seni değil."

"Sanırım ikimizi de sevdi. Ama sana verdiği aşk bütün ruhuydu ve ben bunu hiçbir kadından istemem."

"O zaman kaybeden sen olursun."

"Seni ne kadar sevdiğini hiç bilmedin."

"Keşke, keşke sonra . . ."

"Sana acıyorum, Saxif D'Aan." Genç adam atının dizginlerini kıza verip kılıcını çekti. "Tuhaf rakipleriz öyle değil mi?"

"Bunca yıl Melniboné'daki bahçede seni sürgün ettiğim Limbo'da mıydın?"

"Bunca yıl. Sadece atım seni izleyebildi. Babam Melniboné'lu Tendric'in atı ve o da bir büyücüydü."

"Eğer bunu bilseydim seni öldürür ve o atı Limbo'ya gönderirdim."

"Kıskançlık seni güçsüz kıldı Saxif D'Aan. Ama o zaman etmemiz gereken kavgayı şimdi yapmalıyız – erkek erkeğe, çelikle, ikimizi de seven kızın elini tutmak için. Bu senin hak ettiğinden çok daha fazla."

"Çok daha fazla," diye onayladı büyücü. Kılıcını çekerek Smiorgan'ın Prens Carolak olduğunu düşündüğü genç adama doğru bir hamle yaptı.

Kavga daha önceden belirlenmişti. Carolak bunu bilmiyorsa da Saxif D'Aan biliyordu. Saxif D'Aan'ın kılıçtaki becerisi Melniboné'lu bir soylununki kadar iyiydi ama hayatı için savaşan profesyonel bir askerinkiyle karşılaştırılamazdı.

Saxif D'Aan'ın adamları ağızları açık, hayretle seyrederken

iki yüzyıl önce yapılması gereken bu düello güvertede bir ileri bir geri devam etti. İkisinin de Gratysha'nın yeniden doğmuş hali olduğunu düşündükleri kız, çok önceden Gratysha'nın Saxif D'Aan'ın sarayının bahçesinde Prens Carolak ile ilk karşılaşmasında yapılması gereken kavgayı izlemesi gibi büyük bir endişeyle izliyordu.

Saxif D'Aan iyi savaştı, Carolak da soylu bir şekilde birçok kez lehine olan durumları göz ardı etti ama bir süre sonra Saxif D'Aan kılıcını atarak bağırdı. "Yeter. İntikamını aldın Prens Carolak. Kızı sana vereceğim. Ama sen bana o lanet olası merhametini vermeyeceksin – onurumu alamazsın."

Carolak başını sallayıp ileriye doğru bir hamle yaparak Saxif D'Aan'ı tam kalbinden vurdu.

Kılıç doğrudan kalbe girmişti ama ölmesi gereken Saxif D'Aan ölmedi. Direğe kadar güvertenin üzerinde emekledi ve yaralanmış kalbinden kan fışkırırken sırtını direğe yasladı. Gü-lümsedi.

"Görülüyor ki," dedi kısık bir sesle, "hayatımı büyü yardımıyla o kadar çok uzattım ki artık ölemiyorum. Ben artık bir insan değilim."

Bu düşünceden memnun görünmüyordu ama yine de Prens Carolak öne doğru bir adım atarak Saxif D'Aan'ın üstüne eğildi ve ona söz verdi. "Öleceksin. Yakında."

"Ona – Gratysha'ya ne yapacaksın?"

"Onun adı Vassliss," dedi Kont Smiorgan ısrarla. "Jhar-kor'lu bir tüccarın kızı."

"Kararını kendisi vermeli," dedi Carolak, Smiorgan'a hiç aldırmadan.

Saxif D'Aan parıldayan gözlerini Elric'e çevirdi. "Sana teşekkür etmeliyim," dedi. "Ondan korksam da bana huzur verecek kişiyi getirdin."

"Merak ediyorum, acaba büyü bu yüzden mi benim üzerimde bu kadar zayıftı?" dedi Elric. "Carolak'ın gelip seni suçundan kurtarması için mi?"

"Muhtemelen Elric. Görülüyor ki bazı konularda benden daha bilgesin."

"Kızıl Kapı ne olacak?" diye homurdandı Smiorgan. "Açılabilir mi? Hâlâ o kadar gücün var mı Kont Saxif D'Aan?"

"Sanırım." Büyücü, kan lekeli altın kumaşların içinden yakut renkli koca bir kristal çıkardı. "Bu sizi sadece kapıya götürmekle kalmayacak, aynı zamanda geçmenizi de sağlayacak. Ama sizi uyarmalıyım ki . . ." Saxif D'Aan öksürmeye başladı. "Gemi-" Derin bir nefes aldı. "gemi de - bedenim gibi - büyüyle ayakta kaldı - bu yüzden . . ." Başı öne düştü. Büyük bir eforla başını kaldırdı ve beyaz aygırın dizginlerini hâlâ elinde tutan kıza baktı. "Elveda Gratysha. Fwem-Omeyo Prensesi. Seni sevdim." Gözleri kızın üzerinde sabitleşti ama artık onlar ölüydü.

Carolak kıza bakmak için döndü. "Kendine ne diyorsun Gratysha?"

"Beni Vassliss diye çağırıyorlar," dedi. Adamın genç ve savaş yaralarının izleriyle dolu yüzüne gülümsedi. "Bana öyle diyorlar Prens Carolak."

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Artık biliyorum."

"Benimle gelir misin Gratysha? Benim gelinim olur musun? Sonunda dünyanın ötesinde keşfettiğim tuhaf diyarlarda."

"Gelirim."

Carolak kıızı ata bindirdi ve o da arkasına bindi. Melniboné'lu Elric'i başıyla selamladı. "Melniboné'un kraliyet soyundan yardım göreceğimi hiç düşünmesem de size yeniden teşekkür ederim Sayın Büyücü."

Elric'in yüzündeki ifade şakacıydı. "Melniboné'da" dedi, "bu soyun bozulmuş olduğu söyledim."

"Belki de merhametle bozulmuştur."

"Belki de."

Prens Carolak onları yeniden selamladı. "Umarım benim

bulduğum gibi huzur bulursunuz Prens Elric.”

“Korkarım benim bulduğum huzur Saxif D’Aan’inkine benzeyecek” dedi Elric sertçe. “Yine de güzel sözleriniz için teşekkür ederim Prens Carolak.”

Sonra Carolak gülerek atıyla trabzanın üzerinden atlayıp gözden kayboldu.

Gemiye bir sessizlik hakim oldu. Geride kalan haydutlar birbirlerine şaşkınlıkla baktılar. Elric onlara seslendi;

“Şunu bilin ki – Kızıl Kapı’nın anahtarı bende – ve onun nasıl kullanılacağını sadece ben biliyorum. Bana gemiyi yüzdürmekte yardım edin, ben de sizi bu dünyadan kurtarayım! Ne diyorsunuz?”

“Emirleri verin Kaptan” dedi dişsiz biri ve neşeyle güldü. “Bu, yüzyıllardan beri aldığımız en iyi teklif.”

VII.



KIZIL KAPI'YI İLK gören Smiorgan'dı. Büyük kırmızı mücevheri elinde tutuyor ve ileriye işaret ediyordu.

"İşte! Orada Elric! Saxif D'Aan bizi kandırmadı."

Deniz büyük dalgalarla kabardı. Mayistra yelkeni güverteye karıştı. Mürettebatın gemiyi kontrol etmek için yapabileceği tek şey buydu. Bu mavi güneşli dünyadan kaçma şansı onların bütün güçleriyle çalışmaları için yeterliydi. Altın savaş mavnası yavaş yavaş yükselen kırmızı sütunlara yaklaştı.

Dalgalar kükreyen gri denizden kalkıyor tepelerinde garip bir ışık oluşuyordu. Sütunlar sağlam görünmüyor ama etraflarında onları döven tonlarca suya dayanıyordu.

"Aralarında görüldüğünden daha geniş mesafe olduğunu ümid edelim" dedi Elric. "Bırakın böyle bir denizi, sakın sularında bile aralarından geçmek zor olurdu."

"Sanırım dümeni ben alsam daha iyi olacak" dedi Kont Smiorgan. Mücevheri Elric'e vererek yükselip alçalan güverteye yürüyüp dümene ulaştı. Dümendeki korkmuş adamı azad etti.

Elric'in Smiorgan'ın büyük dümeni çevirişini ve gemiyi dalgaların üstüne sürmesini seyretmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Smiorgan yapabildiği kadar dalgaların üzerinde

gidiyor ama bazen düşüyordu ve gemi büyük bir hızla suya çarpıyordu. Bu Elric'in yüreğini ağzına getiriyordu. Her yerden su uçurumlarının tehdidini altındaydılar ama gemi her seferinde su güvertelere çarpmadan önce başka bir dalgayı alıyordu. Elric sırlıklam olmuştu. Mantığı ona aşağıya gitmesi gerektiğini söylese de o trabzanlara tutundu ve Smiorgan'ın dümeninde Kızıl Kapı'ya kendinden emin bir şekilde yol almasını izledi.

Güverte kırmızı bir ışıkla kaplandı. Elric yarı kör olmuştu. Gri su her yeri kapladı, büyük bir çatırtı duyuldu ve sütunlara çarpan kürekler kırıldı. Gemi sarsılarak rüzgârın da etkisiyle yan yatmaya başladı. Smiorgan onu tekrar doğrultmayı başardı ve ışığın rengi birden değişti. Ama deniz hâlâ çok dalgalıydı. Elric derinde bir yerlerde, kalın bulutların arkasında sarı bir güneşin yeniden parladığını biliyordu.

Ama şimdi geminin altından çatırtı ve kırılma sesleri geliyordu. Elric'in daha önce duyduğu küf kokusu daha da keskinleşip nerdeyse baskın hale gelmişti.

Smiorgan dümeni bırakmış aceleyle gelmişti. "Gemi dağılıyor Elric" diye bağırdı rüzgârın ve suyun sesini bastırmak için. Büyük bir dalga gemiye çarptı ve birkaç tahtayı alıp götürdü. "Dağılıyor, dostum!"

"Saxif D'Aan bizi bunun için uyarmak istedi!" diye bağırdı Elric. "Onun gibi gemisi de büyüyle ayakta kalmışlardı. Bu gemi o dünyaya gitmeden önce de eskiydi. Büyü onun dayanmasını sağladı ama bu boyutta hiçbir gücü yok. Bak!" trabzandan bir parça kopardı ve çürümüş tahtayı parmaklarıyla ufaladı. "Hâlâ sağlam olan bir kalas bulmalıyız."

Tam o sırada direktten bir kalas koptu ve güverteye düştü. Yuvarlanarak onlara doğru geldi.

Elric eğimli zeminde tırmanıp kalası kavradı. "Bu hâlâ iyi durumda. Kemerini ya da bulabildiğin herhangi bir şeyi kullan ve kendini buna bağla."

Rüzgâr geminin parçalanmış armasının içinden esti. Su geminin yanlarına çarptı ve büyük delikler oluşturdu.

Haydutlar tamamen paniğe kapılmışlardı. Bazıları küçük kayıklara binmeye çalıştılar ama onlar da daha denize ulaşmadan parcalanıyordu. Bazıları güverteye yüzü koyun yatmış tapındıkları tanrılara dua ediyorlardı.

Elric kendini bir tahta parçasına bağlayabildiği kadar sıkıca bağladı. Smiorgan da onun yaptığı yaptı. Gemiye çarpan bir sonraki dalga onları kaldırıp korkunç denizin haykıran sularının içine fırlattı.

Elric fazla su yutmamak için ağzını sımsıkı kapatıp durumunun ironisini düşündü. Görülüyordu ki bu kadar kaçışın ardından çok sıradan bir ölümle boğularak yaşamını kaybedecekti.

Bayılması uzun sürmedi ve Kkendini denizin dalgalı ama bir şekilde sevecen sularına bıraktı.

Çırpınarak uyandı.

Üzerinde bir sürü el vardı. Onları kovalamak için uğraştı ama çok güçsüzdü. Birisi güldü, kalın ve neşeli bir sesi vardı.

Su artık etrafında kükreyip çırpınmıyordu. Rüzgâr ulumuyordu. Bunun yerine daha nazik bir hareket vardı. Tahtayı yalayan su sesini duydu. Başka bir gemideydi.

Gözlerini açtı ve sıcak, sarı gün ışığında gözlerini kırptırdı. Al yanaklı Vilmir'li denizciler ona gülümsüyorlardı. "Şanslı bir insansın – eğer insansan!" dedi biri.

"Dostum?" Elric Smiorgan'a bakındı.

"O senden daha iyi durumda. Şimdi Dük Avan'ın kamara-sında."

"Dük Avan?" Elric bu adı biliyordu ama sersemlemiş haliyle kim olduğunu çıkartamıyordu. "Bizi siz mi kurtardınız?"

"Evet. Sizi yüzen bir kalasa bağlı olarak bulduk. Kalasın üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf desenler vardı. Melniboné yapımı mıydı?"

"Evet, ama çok eski."

Ayağa kalkmasına yardım ettiler. Giysilerini çıkarmış, yün

battaniyelere sarmışlardı. Güneş saçlarını kurutmuştu bile. Çok güçsüzdü.

"Kılıcım nerede?" dedi.

"Aşağıda. Dük Avan'da."

"Dikkatli olmasını söyleyin."

"Dikkatli olacağından emin ol."

"Bu taraftan" dedi başka biri. "Dük seni bekliyor."

üçüncü kitap

GEÇMİŞE YELKEN AÇMAK



ELRIC KABARIK KOLTUKTA rahatça arkasına yaslanıp ev sahibinin uzattığı şarap kadehini aldı. Smiorgan onlar için hazırlanan sıcak yemekleri yerken Elric ve Dük Avan birbirlerini övdüler.

Dük Avan kırk yaşlarında, karemsi yüzlü ve yakışıklı bir adamdı. Parıltılı gümüş bir yelek giyip üzerine beyaz bir pelelin almıştı. Paçalarını dizlerine kadar yükselen siyah çizmelerinin içine soktuğu pantolonu krem rengi ceylan derisindendi. Dirseğinin yanındaki küçük masada tepesinde kıpkırmızı tüyler olan miğferi duruyordu.

“Şeref verdiniz, efendim, sizin gibi bir konuğa sahip olmak beni onurlandırıyor,” dedi Dük Avan. “Sizin Melniboné’lu Elric olduğunuzu biliyorum. Birkaç aydır sizi arıyordum. Anavatanınızı (ve tahtınızı) terk edip başka bir kılıkta Genç Krallıklar’da dolaştığınız haberi bana gelir gelmez sizi aramaya başladım.”

“Çok fazla şey biliyorsunuz, bayım.”

“Ben de gezginliği seçenlerdenim. Sizi Pikayard’da neredeyse yakalıyordum ama sanırım orada birkaç sorunla karşılaştınız. Çabucak orayı terk ettiniz ve ben de izinizi kaybettim. Sizin yardımınızı istemekten tam vazgeçmek üzereydim ki şans

eseri sizi suyun üzerinde yüzerken buldum!" Dük Avan kahkahattı.

"Benden yararlanıyorsunuz," diyerek gülümsedi Elric. "Çok soru sordunuz."

"O Eski Hrolmar'lı Avan Astran," diye homurdandı Kont Smiorgan ağzında büyük bir but parçasıyla. "Çok tanınmış bir maceracı, gezgin ve tüccardır. Çok ünlüdür. Ona güvenebiliriz Elric."

"Şimdi bu adı hatırlıyorum" dedi Elric düke. "Ama yardımımı neden istiyorsunuz?"

Masadaki yemeklerin kokusu sonunda Elric'in de dikkatini çekmişti ve ayağa kalktı. "Siz anlatırken benim bir şeyler yememin sakıncası var mı Dük Avan?"

"Buyurun Prens Elric. Konuğum olmanız beni onurlandırıyor."

"Yaşamımı kurtardınız bayım. Hiç kimse yaşamımı bu kadar nazıkçe kurtarmamıştı."

Dük Avan gülümsedi. "Daha önce bu kadar nazik bir balık yakalama zevkine erişememiştim. Batıl inançlı biri olsaydım Prens Elric, bizi bu yola sürükleyen başka bir güç olduğunu düşünürdüm."

"Ben bunun bir rastlantı olduğunu düşünmeyi tercih ederim" dedi albino ve yemeğe başladı. "Şimdi bayım, size nasıl yardımcı olabileceğimi anlatın."

"Sizinle hiçbir pazarlığa kalkışmayacağım. Bunu nedeni de sizin hayatınızı kurtarma şerefine sahip olmamdır," dedi Dük Avan Astran, "lütfen bunu göz önünde bulundurun."

"Elbette."

Dük Avan miğferindeki tüyleri okşadı. "Kont Smiorgan'ın dediği gibi dünyanın birçok yerini gördüm. Melniboné'nunuza, hatta onun da doğusuna, Elwher ve Bilinmeyen Krallıklara dek gittim. Kanatlı Halk'ın yaşadığı Myyrrhn'de bulundum. Dünyanın Ucu'na kadar gittim ve umarım bir gün onun da ötesine geçebilirim Ama hiç Kaynayan Deniz'i geçmedim ve batısındaki

kıtanın – adı olmayan o kıtanın – sahil şeridinin çok küçük bir bölümünü biliyorum. Siz hiç oraya gittiniz mi Elric?”

Albino başını iki yana salladı. “Ben başka kültür ve medeniyetlerden öğrenebiliceklerimin peşindeyim – işte bu yüzden seyahat ediyorum. Bugüne dek beni oraya sürükleyecek herhangi bir şey olmadı. O kıta büyük oranda ıssız, orada vahşilerden başka kimse yaşamıyor, öyle değil mi?”

“Bize anlatılan bu.”

“Bildiğiniz başka bir şey mi var?”

“Biliyorsunuz ki atalarınızın oradan geldiği hakkında bazı kanıtlar mevcut,” dedi Dük Avan düşünceli bir şekilde.

“Kanıt mı?” Elric ilgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştı. “Birkaç efsane hepsi bu.”

“O efsanelerden biri Düşler Şehri Imrry’den de eski bir şehirden bahsediyor. Batının balta girmemiş ormanlarının derinliklerinde hâlâ var olan bir şehirden.”

Elric, Saxif D’Aan’la yaptığı konuşmayı hatırlayarak kendi kendine gülümsedi. “R’lin K’re’n A’a’dan mı bahsediyorsunuz?”

“Evet. Tuhaf bir isim.” Dük Avan öne doğru eğildi, gözleri merakla parlıyordu. “Bu adı benden daha akıcı bir şekilde telaffuz edebiliyorsunuz. Gizli lisanı konuşabiliyorsunuz, Yüce Lisan’ı, Kralların Dili’ni . . .”

“Elbette.”

“Bunu kendi çocuklarınızdan başka birine öğretmeniz yavaş, öyle değil mi?”

“Melniboné âdetlerini oldukça iyi biliyorsunuz Dük Avan.” Gözkapakları yarı kapalı gözlerinin üzerine kapanıyordu. Oturduğu koltukta arkasına yaslanıp elindeki taze ekmekten iştahla bir ısırık aldı. “Sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyor musunuz?”

“Bana bunun Melniboné’un eski dilinde kısaca ‘Yücelerin Buluştuğu Yer’ olduğu söylendi” dedi Dük Avan Astran.

Elric başını öne doğru eğdi. “Kesinlikle öyle. Kuşkusuz

gerçekte sadece küçük bir kent. Yerel şeflerin belki de yılda bir kez buluşup tahılın fiyatını tartıştıkları bir yer.”

“Buna inanıyor musunuz Prens Elric?”

Elric üstü kapalı bir tabağı inceledi. Bol soslu dana etini yemeğe başladı. “Hayır” dedi.

“O zaman sizinkinden daha önce var olan ve kendi kültürünüzün içinden çıktığı çok eski bir uygarlığın varlığına inanıyorsunuz? R’lin K’ren A’a’nın hâlâ batının balta girmemiş ormanlarda var olduğuna inanıyorsunuz öyle mi?”

Elric lokmasını yutana dek bekledi. Başını iki yana salladı.

“Hayır. Var olduğuna hiç inanmıyorum.”

“Atalarınızı merak etmiyor musunuz?”

“Etmeli miyim?”

“Melniboné’u kuranlardan daha değişik bir yapıda oldukları söylendi. Daha nazik . . .” Dük Avan, Elric’in yüzünün derinliklerine baktı.

Elric güldü. “Zeki bir adamsınız Eski Hrolmar’lı Dük Avan. kavrama yeteneğiniz güçlü. Ah, ve aslında çok kurnaz birisiniz, bayım!”

Dük Avan bu iltifat karşısında sıırttı. “Ve eğer yanılmıyorsa siz de efsaneler hakkında söylediğinizden çok şey biliyorsunuz.”

“Olabilir.” Yediği yemek onu ısıtırken Elric iç geçirdi. “Biz Melniboné’lular, gizemli bir halk olarak tanınırız.”

“Yine de,” dedi Dük Avan, “siz farklısınız. Kim tahtını bırakıp ırkından nefret eden topraklarda dolaşır?”

“Bir İmparator, Dük Avan Astran, hükmettiği dünyayı daha iyi tanıyor ise iyi bir İmparatorudur.”

“Genç Krallıklar artık Melniboné’un hükümdarlığı altında değil.”

“Gücü hâlâ çok büyük. Ama her neyse, söylemek istediğim bu değildi. Genç Krallıklar’ın Melniboné’un kaybettiği bir şeye sahip olduğu kanısındayım.”

“Zindelik mi?”

“Belki.”

“İnsaniyet!” diye homurdandı Kont Kelkafa Smiorgan. “Senin ırkının kaybettiği bu Prens Elric. Size bir sözüm yok – ama Saxif D’Aan’a bir bakın. Bu kadar bilgili birisi nasıl bu kadar anlayışsız olabilir? O her şeyini kaybetmiş – onurunu, aşkını, gücünü – çünkü insanlıktan yoksun. Eğer biraz insanlığı olsaydı – niye kendini mahvetsin ki.”

“Bazıları da onun beni mahvettiğini söylüyor,” dedi Elric, “ama belki de ‘insaniyet’ gerçekten Melniboné’a getirmek için uğraştığım şey Kont Smiorgan.”

“O zaman krallığını yok edeceksin!” dedi Smiorgan, dobra dobra. “Melniboné’u kurtarmak için artık çok geç.”

“Aradığınızı bulmanızda belki size yardımcı olabilirim Prens Elric,” dedi Dük Avan Astran sessizce. “Böylesine kudretli bir ulusun bu kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu hissediyorsanız, belki Melniboné’u kurtarmak için hâlâ zaman vardır.”

“İçeriden ama özgürce konuşuyorum,” dedi Elric.

“Bir Melniboné’lu için bu doğru.”

“Bu şehir hakkında nasıl bilgi edindiniz? Genç Krallıklar’da R’lin K’ren A’a hakkında bilgisi olan kimseye rastlamamıştım.”

“Bendeki haritada işaretli.”

Elric düşünceli bir şekilde ağzındaki eti çiğneyip yuttu. “Kuşkusuz o harita sahte.”

“Belki de. R’lin K’ren A’a efsanesi hakkında başka bir şey hatırlıyor musunuz?”

“Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık öyküsü de var.” Elric yemeği bir kenara iterek kendine bir bardak şarap koydu. “Şehir adını, Yüce Dünyalar’ın Lordları’nın orada toplanıp Kozmik Mücadele’nin kurallarına karar verişlerinden alır. Onlar geldiklerinde şehri terk etmeyen bir kişi konuşmalara kulak misafiri olur. Ve bunun farkına vardıkları zaman adamı kafasında bu korkunç bilgiyle, sonsuza dek yaşamaya mahkûm ederler . . .”

“Bu öyküyü ben de duydum. Ama beni ilgilendiren R’lin K’ren A’a’da yaşayanların şehre bir daha asla dönmemeleri. Bunun yerine kuzeye yol aldılar ve denizi aştılar. Bazıları bizim şimdi Büyücünün Adası dediğimiz adaya ulaştılar, bazıları daha da ileriye gitti – büyük bir fırtınaya yakalandılar – ve zehirleriyle dokundukları her yeri yakan ejderlerin yaşadığı daha büyük bir adaya vardılar . . . Orası aslında Melniboné’du.”

“Bu öykünün doğruluğunu araştırıyorsun öyle mi? İlgin bir aliminki kadar mı?”

Dük Avan bir kahkaha attı. “Kısmen. Ama benim R’lin K’ren A’a üzerine olan ilgim aslında daha maddecî. Atalarınız şehri terk ettiklerinde geride büyük bir hazine bıraktılar. Geride bıraktıklarının en ilginci Kaos Lordu Arioch’un devasa bir heykeli – yeşim taşından oyulmuş bu heykelin gözleri dünyanın hiçbir yerinde bulunmayan iki tane kocaman ve birbirinin aynısı mücevherden yapılmış, bu iki taş bilinmeyen bir boyuttan gelmiş. Ve bu taşlar Yüce Dünyalar’ın tüm sırlarını açıklayabilir, geçmişin, geleceğin, kozmosun binlerce boyutunun . . .”

“Bütün kültürlerin benzer efsaneleri vardır. Bu iyimserlikten başka bir şey değil Dük Avan . . .”

“Ama Melniboné kültürü diğerlerinden farklıydı. Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi Melniboné’lular gerçek insanlar değil. Üstün güçlere ve çok güçlü bilgilere sahipler . . .”

“Bir zamanlar öyleydi,” dedi Elric. “Ama bu güç ve bilgi bana ait değil. Bende sadece onun küçük bir parçası var.”

“Sizi Bakshaan ve daha sonra Jadmar’da aramadım çünkü duyduklarımı kanıtlayacağınızı inanıyordum. Filkhar’a, oradan Argimiliar’a ve oradan da Pikayard’a gitmek için denizi aşmadım çünkü bütün bu dediklerimi anında tasdik edeceğinizi düşündüm – sizi aradım çünkü, sizin bu efsanelerin doğru olup olmadığını ortaya çıkaracak bu yolculukta bana eşlik edecek tek kişi olduğunuzu düşünüyorum.”

Elric başını yana eğerek elindeki şarap kadehini kafasına dikti.

“Bunu kendi başınıza yapamaz mısınız? Neden size eşlik etmemi arzuluyorsunuz? Hakkınızda duyduklarımı bakılırsa, Dük Avan, yolculuklarında desteğe ihtiyacı olan birisi değilsiniz . . .”

Dük Avan güldü. “Adamlarım beni Ağlayan Virane’de terk ettiklerinde Elwher’e tek başıma gittim. Korku yapımda olan bir duygu değil. Seyahatlerimde bu kadar uzun süre hayatta kalmamın nedeni önsezime güvenmem ve dikkatli davranmam. Şimdi görülüyor ki önceden tahmin edemeyeceğim tehlikelerle – belki de büyüye yüz yüze geleceğim. Bu yüzden büyüyle savaşına deneyimi olan bir yoldaşa ihtiyacım olduğunu anladım. Pan Tang’lılar gibi sıradan büyücülerle işim olmayacağı için siz benim tek seçeneğimsiniz. Siz de bilginin peşindesiniz Prens Elric, tıpkı benim gibi. Aslında denilebilir ki, bilgiye duyduğunuz açlık böylesine büyük olmasaydı, kuzeniniz Melniboné’un Yakut Taht’ını hiçbir zaman ele geçiremeyecekti . . .”

“Bu kadar yeter,” dedi Elric sertçe. “Haydi, yolculuk hakkında konuşalım. Harita nerede?”

“Bana eşlik edecek misiniz?”

“Bana haritayı gösterin.”

Dük Avan çantasından bir rulo çıkardı. “İşte burada.”

“Bunu nerede buldunuz?”

“Melniboné’da.”

“Son zamanlarda orada bulundun mu?” Elric giderek öfkelenmeye başladı.

Dük Avan elini kaldırdı. “Bir grup tüccarla gittim. sonsuza dek öyle kalacakmış gibi mühürlenmiş bir mücevher kutusu için çok fazla para ödedim. Kutunun içinde bu harita vardı.” Ruloyu masanın üzerine koyup açtı. Elric yazı karakterini ve stilini tanıdı – Melniboné’un Yüce Lisan’ıyla yazılmıştı. Haritada batıdaki kıtanın bir bölümü vardı – daha önce bu kadarını başka hiçbir haritada görmemişti. Haritada karanın yüz mil ya da daha fazla içerisine dek giren büyük bir nehir gösteriliyordu. Nehir ormanların arasından akıyor ve yeniden birleşen iki

kola ayrılıyordu. Böylece "ada" oluşuyordu ve haritada adanın etrafı siyah kalemle bir daire içine alınmıştı. Bu dairenin yanında eski Melniboné yazısıyla R'lin K'ren A'a yazılıydı. Elric rulo-yu büyük dikkatle inceledi. Sahteye benzemiyordu.

"Bütün bulduğunuz bu muydu?"

"Rulo mühürlüydü ve mühürün içine de bu yerleştirilmiş-ti," diyen Dük Avan, Elric'e bir şey uzattı.

Elric nesneyi avucunun içinde tuttu. O kadar koyu kırmızı bir yakuttu ki ilk bakışta siyah gözüküyordu ama taşı ışığa tuttuğunda ortasındaki şekli görüp tanıdı. Kaşlarını çatı. "Teklifinizi kabul ediyorum Dük Avan. Bunun bende kalmasına izin verir misiniz?"

"Ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Ama bulmak isterim. Düşüncelerimin içinde bir yerlerde bir anı var . . ."

"Çok güzel, alın onu. Harita bende kalsın."

"Yola ne zaman çıkmayı düşünüyordunuz?"

Dük Avan'ın gülümsemesi alaycıydı. "Şu anda güney sahilinden Kaynayan Deniz'de yol alıyoruz."

"O denizden geri dönen çok az kişi vardır," diye hoşnutsuz bir şekilde mırıldandı Elric. Masanın diğer yanına baktı, Smiorgan gözleriyle Elric'e Dük Avan'ın bu planına karışmamasını söylüyordu. Elric arkadaşına gülümsedi. "Macera benim için keyiflidir."

Smiorgan çaresizce omuzlarını silkti. "Görülüyor ki Mor Şehirler'e dönmeme biraz daha zaman var."



LORMYR KİYİLLERİ İLİK bir sisin içinde gözden kaybolmuştu. Dük Avan Astran'ın yelkenlisinin pruvası batıya, Kaynayan Deniz'e çevrilmişti.

Vilmir'li mürettebat böyle bir iklime ve çalışma şartlarına alışık değildi. Elric işlerini yavaş yavaş yapmalarını izlerken mağrur bir havayla çalıştıklarını düşündü.

Geminin pupasında Elric'in yanında duran Kont Kelkafa Smiorgan alınındaki teri silerek homurdandı. "Vilmir'liler çok tembeldir Prens Elric. Böyle bir yolculuk için Dük Avan'ın gerçek denizcilere ihtiyacı var. Eğer şans verilseydi ona iyi bir takım kurabilirdim . . ."

Elric gülümsedi. "İkimize de şans verilmedi Kont Smiorgan. bir emrivaki yapıldı. Dük Astran zeki bir adam."

"Bu benim saygı duyacağım bir zekâ değil çünkü bize seçim şansı vermedi. Eski bir özdeyiş, özgür adam esirden daha iyi bir yoldaş olur, der."

"Şansın varken neden ayrıldın Kont Smiorgan?"

"Hazine lafını duyduğum için," dedi açıkça siyah sakallı adam. "O zaman Mor Şehirler'e gururla dönebilirim. Yönettiğim filonun kaybolduğunu unutma . . ."

Elric hak verdi.

“Benim amacım açık” dedi Smiorgan. “Seninkiyse daha karmaşık. Başka insanların içki ya da kadın arzuladığı gibi sen de sanki tehlike arzuluyorsun – sanki tehlike içindeyken unuttuyorsun, unutmak istediklerini.”

“Birçok profesyonel asker için de geçerli değil mi bu?”

“Sen sıradan bir profesyonel asker değilsin, Elric. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Yine de karşılaştığım tehlikelerin çok azı unutmama yardımcı oldu,” dedi Elric. “Hatta yüzleştığım ikilemi – daha da arttırdılar. İçgüdülerim ırkımın gelenekleriyle çatışıyor.” Elric derin bir nefes aldı. “Tehlikenin olduğu yere gidiyorum – çünkü orada bütün bu trajedi ve paradoksu açıklayan bir cevap bulabileceğimi düşünüyorum. Ama yine de onu hiç bulamayacağımı biliyorum.”

“Ve bu da R’lin K’ren A’a’ya yelken açışının nedeni, ha? Uzak atalarının aradığın cevabı bildiğini umuyorsun?”

“R’lin K’ren A’a bir efsane. Harita gerçek olsa bile birkaç harabeden başka ne bulabiliriz ki? Imrryr on binlerce yıldır ayakta. Bu şehir, halkım Melniboné’a yerleşmeden ez az iki yüzyıl önce kuruldu. Zaman R’lin K’ren A’a’yı yok etmiştir.”

“Ya heykel? Şu Yeşim Adam, Avan’ın bahsettiği?”

“Heykel hâlâ var olsa bile geçen yüzlerce yüzyıl içinde yağmalanmıştır.”

“Peki, Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık?”

“Efsane.”

“Ama her şeyin Dük Avan’ın anlattığı gibi olmasını umuyorsun, değil mi . . . ?” Kont Smiorgan Elric’in koluna elini koydu. “Öyle değil mi?”

Elric ileriye, denizden yükselen buhara baktı. Kafasını iki yana salladı.

“Hayır, Kont Smiorgan. Dük Avan’ın söylediği gibi olmasından *korkuyorum*.”

Rüzgâr oldukça tuhaf bir şekilde esiyor, sıcaklık arttıkça

yelkenlinin ilerleyişı zorlaşıyor, mürettebat giderek daha çok terlemeye ve korkuyla fısıldaşmaya başlamıştı. Herbirinin yüzünde acı ve korku dolu bir ifade vardı.

Sadece Dük Avan sakinliğini koruyor gibi görünüyordu. Adamlarına cesur olmaları gerektiğini, kısa süre sonra çok zengin olacaklarını söylüyordu. Küreklerin indirilmesi için emir verdi, çünkü rüzgâra artık güvenilemezdi. Homurdanmaya başlayan adamlar gömleklerini çıkardılar, derileri istakoz gibi kızarmıştı. Dük Avan bunu görünce şaka yaptı ama Vilmir'liler kendi yurtlarının sakin sularında yaptıkları gibi, onun şakalarına gülmüyorlardı artık. Halbuki kendi sularında daha kötü havalarda bile neşeliydiler.

Geminin etrafındaki sular kükreyerek kaynıyordu ve buharın her şeyi örtmesi yüzünden aletlerinin çok azını kullanabiliyorlardı.

Bir an için yeşil bir şey denizden fırladı ve gözden kaybolmadan önce onlara baktı.

Çok az yemek yiyip çok az uyuyorlardı ve Elric, zamanının çoğunu geçirdiği pupayı çok nadiren terk ediyordu. Kont Smiorgan sıcaklığa sessizce katlanmaya çalışıyor ve Dük Avan sıcağın farkında değilmiş gibi davranarak gemide neşeli neşeli dolaşıp adamlarının morallerini yükseltmeye çalışıyordu.

Sular, Kont Smiorgan'ı büyülemişti. Buralardan bahsedildiğini duymuştu ama hiç geçmemişti. "Bu sular denizin sadece dış kısımları, Elric" dedi hayretle. "Ortalarının nasıl olduğunu bir düşün."

Elric sırtıttı. "Düşünmemeyi tercih ederim. Böyle giderse gün bitmeden kaynayarak ölmekten korkuyorum."

Yanlarından geçmekte olan Dük Avan onu duydu ve omuzuna dokundu. "Saçma, Prens Elric! Buhar size iyi gelir! Bundan daha sağlıklısı yok!" Zevkle gerindi. "Bedeninizi bütün zehirden arındırır."

Kont Smiorgan kötü kötü bakınca Dük Avan kahkaha attı. "Daha neşeli olmalısınız Kont Smiorgan. Planıma göre birkaç

gün sonra batı kıtası sahilleri göreñecek.”

“Bunu düşününce moraliñ daha da bozuluyor,” dedi Kont Smiorgan ama Dük Avan’ın neşesinden etkilenmiş olmalı ki gülümsedi.

Kısa bir süre sonra deniz durulmaya başladı ve buhar dağılıp sıcaklık daha dayanılır bir hal aldı.

Sonunda kırmızımsı sarı bir renkte parıldayan güneşin ve mavi gökyüzünün altındaki sakin bir denizde yol alıyorlardı.

Ama Kaynayan Deniz’i geçerken Vilmir’lilerin üçü ölmüş-tü ve dört tanesi de hastaydı, durmadan öksürüp titriyor ve geceleri çığlıklar atıyorlardı.

Bir süre için rüzgârsızlıktan durdular ama sonunda yumuşak bir rüzgâr geminin yelkenini doldurdu ve kısa süre sonra ilk toprak parçasını gördüler – meyve ve taze su kaynağı buldukları küçük sarı bir ada. Orada Kaynayan Deniz’in hastalıklarına yenik düşen üç denizciyi de gömdüler. Çünkü Vilmir’liler, “tenceredeki et gibi pişeceklerini” söyleyerek ölüleri denize atmayı reddetmişlerdi.

Gemi adanın biraz açığında demir atıp beklerken Dük Avan, Elric’i kamarasına çağırarak eski haritayı ikinci kez önüne serdi.

Solgun, altın rengi güneş ışınları lombozdan süzölüp çok önce soyu tükenen bir hayvanın derisine çizilmiş haritanın üzerine düşüyordu. Elric ve Eski Hrolmar’lı Dük Avan haritanın üzerine eğilmişlerdi.

“Bak,” dedi Dük Avan parmağıyla işaret ederek. “Ada burada. Haritanın ölçeğı tam gözüküyor. Üç gün sonra nehrin ağzına gelmiş oluruz.”

Elric başıyla onayladı. “Ama gücümüzü toplayana dek burada dinlenmek daha akıllıca olur ve mürettabatın da morali yükselir. Her şeyin ötesinde, birçok kişinin yüzyıllar boyunca batının ormanlarından uzak durmalarının sebepleri vardır.”

“Kesinlikle orada vahşiler var – hatta bazıları onların insan

olmadıklarını bile söylüyor – ama bu tehlikelerle başa çıkabileceğimizden eminim. Böylesi tuhaf yerler hakkında oldukça deneyimliyim, Prens Elric.”

“Ama başka tehlikelerden korktuğunuzu kendiniz söylediniz.”

“Doğru. O zaman sizin önerdiğiniz gibi yaparız.”

Dördüncü günde doğudan güçlü bir rüzgâr esmeye başladı ve demir aldılar. Yelkeni yarı açık olan gemi dalgaları aşmaya başladığında denizciler bunu hayra yoruyorlardı.

“Bunlar akılsız ahmaklar,” dedi Smiorgan pruvaya asılarak. “Kaynayan Deniz’in zorluklarıyla boğuşmayı dileyebilecekleri zamanlar da gelecek. Elric, bu yolculuk hiçbirimize fayda sağlamaz, R’lin K’ren A’a’nın zenginlikleri orada olsa bile.”

Ama Elric cevap vermedi. Tuhaf düşünceler içinde kaybolmuştu, onun için alışılmadık düşüncelerdi bunlar, çocukluğunu, annesini ve babasını anımsıyordu. Onlar, Parlak İmparatorluk’un son gerçek hükümdarlarıydı – gururlu, kaygısız, zalim. Belki de tuhaf albinoluğu yüzünden – onun Melniboné’nun zaferlerini yenden yaratacağını düşünmüşlerdi. Oysa o, bunun yerine, parlak dönemden kalanları da yıkmakla tehdit ediyordu. Onların da, tıpkı kendisi gibi, Genç Krallıklar’ın yeni çağında yerleri yoktu ama bunu kabullenmeyi reddetmişlerdi. Batı kıtasına, atalarının topraklarına yapılan bu yolculuk, onun için kişisel olarak çok çekiciydi. Burada hiçbir yeni ulus ortaya çıkmamıştı. Bildiği kadarıyla kıta R’lin K’ren A’a terk edildiğinden beri değişmemişti. Ormanlar halkının bildiği ormanlardı ve topraklar da garip ırkının doğduğu topraklardı, halkının karamsar zevkleri, melankolik sanatları ve karanlık sevinçleri burada şekillenmişti. Ataları bilginin bu acısını, varlığın anlamsızlık ve umutsuzluğunu kavramanın getirdiği acizliği tanıyorlar mıydı? Bu yüzden mi uygarlıklarını bu kadar garip bir şekilde kurdular? Bu yüzden mi insanoğlunun filozoflarının daha sakin ve ruhani değerlerini azımsadılar? Genç Krallıklar’ın aydın

kesiminin büyük bir bölümünün Melniboné'un kudretli halkına deli diye acıdıklarını biliyordu. Ama eğer onlar deliyseler ve bin yıldır var olan dünyaya deliliği empoze ettilerse bu nasıl olmuştu? Belki de sır R'lin K'ren A'a'da yatıyordu – karanlık ormanların ve derin eski nehirlerin yarattığı atmosferde. Belki de burada, sonunda, kendiyse barışabilecek, kendisini bütün hissedebilecekti.

Parmaklarını süt beyazı saçlarında gezdirdi, kızıl gözlerinde bir tür masum keder vardı. Kendi türünün son örneği olabilirdi ama türünden çok farklıydı. Smiorgan yanılmıştı. Elric var olan her şeyin karşıtı olduğunu biliyordu. Tehlikede huzur bulabilirdi. Ve aynı zamanda, şüphesiz ki huzurda da tehlike vardı. Mükemmel olmayan bir dünyada mükemmel olmayan bir yaratık olarak her zaman paradoksu anlayacaktı. İşte bu yüzden de paradoksun içinde her zaman bir tür gerçek vardı. İşte bu yüzden filozoflar ve kâhinler serpilip büyümüşlerdi. Mükemmel bir dünyada onlar için yer yoktu. Mükemmel olmayan bir dünyada ise gizemler daima çözümsüzdü ve bu yüzden bir çok çözüm vardı.

Üçüncü günün sabahında kara göründü ve gemi büyük bir deltanın kumsalına doğru yol aldı ve sonunda, karanlık, isimsiz bir nehrin ağzına demir atıldı.



AKŞAM OLDU VE güneş devasa ağaçların karanlık hatlarının adına battı. Ormandan yoğun eski bir koku geliyor, garip kuşların ve yaratıkların bağrıışları alacakaranlıkta yankılanıyordu. Elric nehrin yukarısındaki arayış için sabırsızlanıyordu. Uykuya – hiçbir zaman hoş gelmeyen – ulaşmak artık imkânsızdı. Güvertede hareketsizce dikilmişti, gözlerini neredeyse hiç kırpmıyordu ve beyni sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi çalışmıyordu. Güneş ışınları yüzünü lekeleyerek güvertede siyah gölgeler oluşturunuyordu ve ardından karanlık çöktü. Ay ve yıldızların altında hâlâ hareketsizce duruyordu. Ormanın onu içine almasını istiyordu. Ağaçlar, çalılar ve sürünerek yaklaşan yaratıklarla bir olmayı istedi. Düşüncenin yok olmasını istedi. Ağır kokulu havayı ciğerlerine çekti, sanki sadece bu isteklerinin gerçekleşmesini sağlayacakmış gibi. Böceklerin vızıltısı, onu bu yaşlı, çok yaşlı ormanın kalbine çeken bir mırıltı halini aldı. Ama yine de kımıldamıyor – bu çağrıya cevap veremiyordu. Sonunda Kont Smiorgan güverteye çıkarak omuzuna dokundu ve bir şeyler söyledi, Elric itaatkâr bir şekilde aşağıya inerek ranzaya uzanıp pelerinine sarındı, hâlâ ormanın sesini dinliyordu.

Ertesi sabah demir alırken Dük Avan bile içe dönük, kendi gözlemleyen bir ruh hali içindeydi ve ağır ağır akan akıntıya doğru kürek çekmeye başladılar. Üstlerindeki ağaçlarda yer yer boşluklar vardı ve gün ışığını denizle birlikte arkalarında bırakıp büyük kasvetli bir tünele girdiklerini hissettiler. Üstlerindeki asma kubbesinden sarkan parlak bitkiler geminin direklerine takılıyordu. Faremsi hayvanlar uzun kolları dallardan sarkmış olarak parlak, anlamlı gözleriyle onlara bakıyorlardı. Nehir kıvrıldı ve deniz gözden kayboldu. Güverteye süzülen ışık yeşilimsiydi. Elric, Dük Avan'a eşlik etmeyi kabullenişinden beri ilk kez bu kadar dikkatliydi. Ormanın ve kara nehrin her ayrıntısını büyük bir dikkat ve ilgiyle izliyordu. Nehrin üzerinde böcek kümeleri bir sis bulutu gibi dolaşıyordu. Her yerden hışırtılar, ulumalar, hayvan çığlıkları yükseliyor, geminin kürekleri sazlıkların arasına girdikçe balıklar ya da nehir hayvanları kıpırdanıp duruyorlardı. Diğerleri böcek ısırmasından şikayetçiydi ama Elric onlardan rahatsız olmuyordu, bu belki de böceklerin onun zayıf kanına pek rağbet etmemeleri yüzündendi.

Dük Avan güvertede onun yanına geldi. Vilmir'li, kendi alnını tokatladı. "Daha neşeli görünüyorsunuz Prens Elric."

Elric, düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Belki de öyleyimidir."

"Kişisel olarak tüm bunları biraz kasvetli bulduğumu söylemeliyim. Şehire ulaştığımızda daha mutlu olacağım."

"Hâlâ onu bulacağımıza inanıyor musunuz?"

"Çıkacağımız adanın her santimetrekaresini araştırdığımız ve bir şey elde edemediğimiz zaman tersini düşüneceğim."

Elric ormanın atmosferine o kadar dalmıştı ki ne gemi ne de yoldaşları için endişeleniyordu. Gemi nehirde çok ağır ilerliyordu, yürüyüş temposundan biraz daha hızlıydılar.

Birkaç gün geçti ama Elric bunun pek farkına varamadı, çünkü orman değişmemişti – ardından nehir genişledi, üzerindeki kubbe açıldı ve geniş, sıcak gökyüzüaniden birçok büyük kuşla doldu. Gökyüzünü yeniden görmek Elric'in dışında

herkesin morallerini yükseltti. Elric aşıya indi.

Gemiye saldırı işte nerdeyse hemen o anda geldi. Bir ılık ve bir ıçlık duyuldu, bir denizci kıvranarak yere yığıldı, karnına saplanan yarım daire şeklinde gri bir şeyi kavramıştı. Üstlerine yapılan başka bir darbe yelkeni ve gemi armasını güverteye düşürdü. Kafasız bir beden yere yığılmadan önce pupaya doğru birkaç adım attı, boynundaki boşluktan kan fışkırıyordu. Ve her yerden bu ince ılık sesleri geliyordu. Elric aşıdan sesleri duyup hemen yukarı çıkmıştı, eli kılıcındaydı. Gördüğü ilk yüz Smiorgan'inkiydi. Endişe içine trabzana dayanmış etrafına bakınıyordu. Elric birtakım gri lekelerin havada uçuştığını, ete, ahşaba ve yelkenlere saplanıp kestiğini gördü. Bazıları güverteye düşmüştü ve bunların kristalize olmuş kayalardan bir ft çapında incecik diskler olduğunu gördü. Nehrin her iki tarafından da fırlatılıyorlardı ve onlara karşı geminin hiçbir savunması yoktu.

Diskleri kimin attığını görmeye çalıştı ve sağ kıyıda ağaçların arasında bir şeyin bir an için pırıldadığını gördü. Sonra diskler aniden durdu ve bir anlık duraksamasın ardından denizciler daha iyi siper almak için güvertede koşuşturdular. Dük Avan birdenbire geminin kış tarafında belirdi. Kılıcını kınından çıkarmıştı.

"Aşıya inin. Kalkanlarınızı ve bulabildiğiniz ne kadar zırh varsa alın. Yayları getirin. Silahların yoksa ölürsünüz."

O konuşurken kendilerine saldıranlar ağaçların arkasından çıkarak suyun içinde ilerlemeye başladılar. Artık disk fırlatılmıyorlardı, cephaneleri bitmiş olabilirdi.

"Chardros adına!" diye inledi Avan. "Bunlar gerçek yaratıklar mı yoksa bir büyücünün büyüyle yarattıkları mı?"

Bu şeyler aslında sürüngendi ama suratları neredeyse insan yüzü gibiyken ibikleri tüylüydü ve hindi gibi çenelerinin altından sarkan et parçaları vardı. Ön ayakları insanlarınki gibi el ve kollardan oluşuyordu ama arka ayakları inanılmaz bir şekilde uzundu, leyleğinkiler gibi. Bacaklarının üzerinde dengede

durarak suda ilerliyorlardı. Üzerinde yarıklar bulunan büyük sopalar taşıyorlardı ve kuşkusuz kristalize diskleri fırlatmak için bunları kullanıyorlardı. Yüzlerine baktığında Elric dehşete kapıldı. Yüzleri, bir şekilde ona kendi halkının – Melniboné halkının tipik yüzlerini anımsattı. Bu yaratıklar onun kuzenleri miydi? Ya da halkının evrim geçirmeden önceki hali miydi? İçini bu yaratıklara karşı büyük bir nefret kaplarken soru sormayı bıraktı. İğrenç görünüyorlardı: sadece görüntüleri bile midesini ağzına getirmeye yetmişti. Düşünmeksizin Fırtınayaratan'ı kınından çıkardı.

Kara Kılıç ulumaya başladı ve yine o bildik siyah ışığı saçtı. Üzerine oyulmuş rünler canlı bir kırmızı renkte parlayıp yavaşça mora ve ardından siyaha dönüştü.

Koltuk değneğine benzeyen bacaklarıyla suyun üzerinde ilerleyen yaratıklar kılıcı gördüklerinde duraksayıp birbirlerine baktılar. Bu görüntüden korkanlar sadece onlar değildi, Dük Avan ve adamlarında yüzleri soluklaşmıştı.

“Tanrılar adına!” diye bağırdı Avan. “Hangisinin görüntüsünü tercih edeceğimi bilemiyorum – bize saldıranların mı yoksa bizi koruyanların mı?”

“O kılıçtan uzak durursanız iyi olur,” diye uyardı Smior-gan. “Sahibinin seçtiğinden çok daha fazlası öldürmek gibi bir huyu var.”

Sürüngen vahşiler üzerlerine saldırdılar, silahlanan denizciler savunma için güverteye fırladıklarında onlar da trabzanlardan tırmanıyorlardı.

Sopalar Elric'in üzerine her yönden saldırdı ama Fırtınayaratan çılglık atarak her darbeyi savuşturdu. Kılıcı iki eliyle tutuyor, yaratıkların pullu bedenlerinde büyük yarıklar açıyordu.

Yaratıklar yılanlar gibi tıslıyor, yoğun siyah kanları nehrin sularına karışırken kızıl ağzılarını acı ve öfkeyle açıyorlardı. Bacaklarının üst tarafı uzun boylu yapılı bir adamdan biraz daha genişti ve bir insandan çok daha çeviktiler. Fırtınayaratan'ın bedenlerinde açtığı derin yarıklardan pek etkilenmiyor gibiydiler.

Elric kılıcının gücüne karşı koyulan bu direnç karşısında şaşkıındı. Genelde kılıcın birinin ruhunu yutması için küçük bir çizik bile yeterliydi. Yaratıklar buna bağışıklık kazanmış görünüyordu. Belki de ruhları yoktu. . .

Dövüşmeye devam etti, nefreti ona güç veriyordu.

Ama geminin başka yerlerinde denizciler bozguna uğruyordu. Trabzanlar yıkılıyor, büyük sopalar vurdukça daha çok hâlât kopuyordu. Yaratıklar mürettebatı olduğı kadar gemiyi de yok etmekte kararlı gözüküyorlardı. Ve artık başarılı olacaklarına dair en ufak bir kuşku yoktu.

Avan Elric'e seslendi. "Bütün tanrılar adına Prens Elric, biraz büyü yapamaz mısınız? Yoksa yok olacağız!"

Elric, Avan'ın haklı olduğunu biliyordu. Gemi tıslayan sü-rüngenler tarafında yavaş yavaş parçalanıyordu. Birçoğı gemiyi savunanlardan daha büyük yaralar almışlardı ama ancak bir ya da iki tanesi ölmüştü. Elric gerçekten de doğaüstü düşmanlara karşı savaştıklarından şüphelenmeye başladı.

Geriye çekilip yarı yıkılmış bir kapı eşiğini kendine siper etmeye çalışarak doğaüstü bir yardım çağırmak için yoğunlaşmaya çalıştı.

Yorgunluktan nefes nefese kalmıştı ve gemi bir ileri bir geri savrulurken tutunmak için bir kiriş i kavradı. Düşüncelerini temizlemeye uğraştı.

Ve ardından büyü ona yaklaştırmaya başladı. Uygun olup olmadığından emin değildi ama yapabildiğı tek şey buydu. Ataları binlerce yıl önce hayvanlar dünyasını yöneten doğa güçleriyle bir anlaşma yapmışlardı. Geçmişte bu ruhların bir bölümünden yardım istemişti ama daha önce şu anda çağırıldığı gruptan hiç yardım dilememişti. Melniboné'un Yüce Lisan'ında eski, güzel ve helazonik sözcükler ağzından dökölmeye başladı.

"Kanatlı Kral! Bütün çalışan ve görünmeyenlerin Efendisi. Böcek Halkı'ndan Nnuuurrr'c'c, sizi çağırıyorum!"

Geminin hareketine rağmen Elric etrafında olup bitenden

habersizdi. Savaşın sesleri yavaş yavaş uzaklaştı ve Dünya'dan başka bir boyuta seslenirken diğer sesler artık duyulmaz oldu – halkının en önemli efendisi, Böceklerin Kralı Nnuuurrr'c'c'un hükmettiği boyuta sesleniyordu.

Artık Elric'in kulaklarında bir vızıltı vardı ve vızıltı yavaşça sözcüklere dönüştü.

“Sen de kimsin ölümlü? Beni çağırma hakkını nereden buluyorsun?”

“Ben Melniboné Hükümdarı Elric'im. Atalarım size yardım etmişti, Nnuuurrr'c'c.”

“Evet – ama çok uzun süre önce.”

“Ve sizin yardımınızın çağırılmayalı da çok uzun süre oldu.”

“Doğru. Şimdi nasıl bir yardım istiyorsun Melniboné'lu Elric?”

“Benim boyutuma bakın. Tehlikede olduğumu göreceksiniz. Bu tehlikeyi yok edebilir misiniz böceklerin dostu?”

Şimdi ince ipek bir kumaş gibi görünen bir bulut oluşmuştu. Elric gözlerini onun üstünde yoğunlaştırmak istedi ama şekil görüş mesafesine girip çıkıyordu. Dünyanın başka bir boyutuna baktığını biliyordu.

“Bana yardım edemez misiniz, Nnuuurrr'c'c?”

“Kendi türünden yardım alacağın bir efendin yok mu? Sana yardım edecek bir Kaos Lord'u?”

“Benim efendim Arioeh ve o da çok değişken mizaçlı bir şeytandır. Bugünlerde bana çok az yardım ediyor.”

“O zaman sana dostlarını göndereceğim ölümlü. Ama bu iş bittiğinde beni bir daha çağırma.”

“Sizi bir daha çağırmayacağım Nnuuurrr'c'c.”

İnce tabakalar ve o şekil gözden kayboldu.

Elric bilincini yeniden kazandığında çatışmanın sesi yeniden kulaklarına çarptı. Denizcilerin çığlıklarını ve sürüngenlerin tıslayışlarını daha da keskin bir şekilde duyuyordu, sığınacağından çıktığında mürettebatın en az yarısının öldüğünü gördü.

Güverteye yeniden döndüğünde Smiorgan koşarak yanına geldi. "Katledildiğini düşünmüştüm Elric! Sana ne oldu?" Dostunun hâlâ yaşadığını görmek açıkça onu rahatlatmıştı.

"Başka bir boyuttan yardım istedim – ama pek yararı olmadı galiba."

"Lanetlendiğimizi düşünüyorum ve buradan akıntıyla birlikte yüzerek uzaklaşmak en iyisi, ormanda saklanacak bir yer bulabiliriz," dedi Smiorgan.

"Dük Avan'a ne oldu? Öldü mü?"

"Yaşıyor. Ama silahlarımız o yaratıkların üzerinde etkisiz. Gemi çok geçmeden batacak." Güverte yan yatarken Smiorgan sendeleyerek boştaki bir halatı kavramak için elini uzattı, bileğine bağlı kılıcı aşağıya sarkıyordu. "Şu anda geminin kış tarafına saldırmıyorlar. Oradan suya atlayabiliriz . . ."

"Dük Avan ile bir anlaşma yaptım," adalıya hatırlattı Elric. "Onu bırakamam."

"O zaman hepimiz öleceğiz!"

"O da ne?" Elric başını eğerek büyük bir dikkatle dinledi.

"Ben hiçbir şey duymuyorum."

Bu giderek daha da kalınlaşan bir vınlamaydı ve bir vızıltı halini aldı. Artık Smiorgan da sesi duyuyordu, sesin nerden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Ve birdenbire bağırarak yukarıyı işaret etti. "Çağırdığın yardım bu muydu?"

Üstlerinde kocaman bir bulut vardı ve mavi gökyüzünde kapkara görünüyordu. Arada sırada güneş mavi, yeşil ya da kırmızı bir renkte parılıyordu. Döne döne gemiye geldiler ve artık iki taraf da sessizce yukarıya bakıyordu.

Uçan şeyler devasa yusufçuklardı, parlaklıkları ve renklerinin zenginliği nefes kesiciydi. Vızıltı kanatlarından geliyordu ve artık böcekler daha da yaklaştıkça ses giderek yükselip tizleşmeye başladı.

Saldırının hedefinin kendileri olduğunu anlayan sürüngen adamlar uzun bacakları üzerinde geriye doğru hareketlendiler, devasa böcekler saldırmadan kıyıya ulaşmaya çalışıyorlardı.

Ama kaçmak için çok geçti artık.

Yusufçuklar vahşilerin üzerine üşüşüp bütün bedenlerini kapladılar. Tıslama sesi daha da yükselip neredeyse acınacak bir hal aldı. Böcekler kurbanlarını korkunç bir şekilde öldürmeye başladılar. Belki de kuyruklarıyla sokuyorlardı – ama izleyenler için bunu görmek imkânsızdı.

Bazen koltuk deyneğine benzeyen bir bacak sudan çıkarak bir an için havada asılı kalıyordu. Ama hemen üşüşen böceklerle kaplanıyor ve böylece çığlıkları insanın kanını donduran tuhaf uğultuları arasında boğuluyordu.

Ter içinde kalmış durumdaki Dük Avan elinde kılıcı koşarak güverteye geldi. "Bunu siz mi yaptınız Prens Elric?"

Elric mutlulukla baktı ama ötekiler açıkça iğrenmişlerdi. "Evet," dedi.

"O zaman yardımınız için teşekkürler. Gemim en az bir düzine yerinden delindi ve hızla su alıyor. Daha batmamış olmamız çok ilginç. Küreklere asılmaları için emir verdim. Umarım zamanında adaya ulaşabiliriz." Parmağıyla akıntının yukarılarını işaret etti. "Orada. Bakın görebilirsiniz."

"Ya orada bu vahşi yaratıklardan daha çok varsa?" diye sordu Smiorgan.

Avan zalimce gülümseyerek kıyıyı işaret etti. "Bakın!" Arkadaşlarının sonunu gören on on beş yaratık ormana doğru kaçıyorlardı. "Bize bir daha saldırmaya cesaret edebileceklerini sanmıyorum."

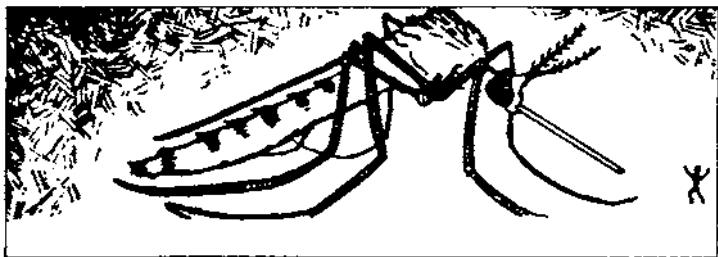
Artık devasa yusufçuklar yeniden yükselerek uzaklaşıyorlardı. Avan başını çevirip bir an için arkalarında ne bıraktıklarını gördü. "Tanrılar adına, çok vahşi büyüleriniz var Prens Elric! İğrenç!"

Elric gülümseyip omuzlarını silkti. "Ama etkili Dük Avan." Kılıcını kınına soktu. Kılıç kınına girmeyi istemiyordu ve sanki içerlermiş gibi sızlandı.

Smiorgan kılıca baktı. "Bu kılıç bir ziyafet istiyor gibi görünüyor Elric, sen istesen de istemesen de."

“Kuşkusuz ormanda beslenecek bir şeyler bulacak” dedi albino. Gemi direğinin kırık bir parçasının üzerine basıp aşağıya indi.

Kont Kelkafa Smiorgan suyun yzzeyindeki yeni oluşmuş pislige baktı ve titredi.



Böcekler Kralı Nnuuurrr'c'c



Bir Olab savaşısı

IV.



HARABEYE DÖNMÜŞ GEMİ karaya vardıklarında neredeyse tamamen batmıştı. Denizciler sıralar halinde karaya çıkarak adanın kıyısını oluşturan çamurda gemiyi toprağa çekmeye çalıştılar. Önlerinde geçilmesi imkânsız gibi görünen ağaçtan bir duvar vardı. Smiorgan, Elric'i çalılıkların içinde takip etti.

Sudan çıkıp sert toprağa ayak bastıklarında Smiorgan ormana doğru baktı. Ortalıkta yaprakları kımıldatacak kadar bile rüzgâr yoktu ve garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Nehirde yol alırken duydukları, ağaçlarda ötüşen kuşlar, vızıldayan böcekler, hayvan çığlıkları yoktu.

"Doğaüstü arkadaşların vahşilerden başkalarını da korkutup kaçırmış görünüyor" diye mırıldandı siyah sakallı adam. "Burada hayat yok gibi."

Elric başıyla onayladı. "Garip."

Dük Avan onlara katıldı. Çatışmada parçalanmış gösterişli giysisini çıkarmış, sade deri bir ceket ve ceylan derisinden bir pantolon giymişti. Kılıcı yanındaydı. "Adamlarımızın çoğunu geminin yanında bırakmak zorunda kalacağız" dedi pişmanlıkla. "Biz R'lin K'ren A'a'yı ararken onlar da gemiyi yapabildikleri kadar tamir edecekler." Hafif pelerinini omuzlarına aldı. "Hayal mi görüyorum yoksa buradaki atmosfer gerçekten garip mi?"

“Bunu biz de fark ettik” dedi Smiorgan. “Yaşayanlar bu adadan kaçmış gibi.”

Dük Avan sırttı. “Eğer karşılaşacaklarımızın hepsi bu kadar ürkekse korkacak bir şey yok demektir. İtiraf etmeliyim Prens Elric, sizi incitmek istemem ama o yaratıklara büyü yaptığınızı görünce size yaklaşımadan iki kere düşünürüm! Bu arada yaptıklarınız için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız şimdiye kadar çoktan bozguna uğramıştık.”

“Yardım etmem için size eşlik etmemi istemiştiniz” dedi Elric yorgun bir şekilde. “Yemek yiyip dinlenelim ve ardından yolculuğumuza devam ederiz.”

Dük Avan’ın yüzü bir an için gölgelendi. Elric’in davranışındaki bir şey onu rahatsız etmişti.

Ormana girmek kolay bir iş değildi. Mürettabattan altı adam – ki yanlarına alabildikleri ancak bu kadardı – ellerinde baltalarla bitkileri keserek yol açmaya başladılar. Etrafta hâlâ doğal olmayan bir sessizlik hüküm sürüyordu . . .

Karanlık çöktüğünde ormanın sadece yaklaşık yarım mil kadar içine girebilmişlerdi ve çok bitkindiler. Ağaçlar o kadar sıktı ki çadırlarını kurmak için gereken boşluğu çok zor buldular. Tek ışık kaynakları çadırın dışında çatırdayarak yanan küçük kamp ateşiydi. Denizciler çadırın dışında bulabildikleri boşluklarda uyudular.

Elric uyuyamıyordu ama onu uyutmayan artık orman değildi. Sessizlik karşısında şaşkına dönmüştü, çevrelerindeki yaşamı yok eden ya da kaçırmanın, kendi gelişleri olmadığına emindi. Küçük bir kemirgen, bir kuş ya da tek bir böcek bile yoktu, hiçbir yerde. Ormanda hayvanların yaşadığına dair hiçbir iz yoktu. Ada uzun bir süre önce – belki yüzyıllar ya da binlerce yıl önce – canlılar tarafından boşaltılmıştı. Elric, eski R’lin K’ren A’a efsanesinin başka bir bölümünü hatırladı. Tanrılar oraya toplantıya geldiğinde yalnızca insanlar kaçmadığı, hayvanların da kaçtığı söyleniyordu. Hiçbir canlı Yüce Lordları

görmeye ya da konuşmalarını dinlemeye cesaret edememişti. Elric titredi. Pelerinini katlayıp başının altına yastık yapmıştı. Bir o yana bir bu yana dönüp durdu, kızıl gözleri ağrımaya başlamıştı. Eğer bu adada tehlike varsa nehirde karşılaştıklarından çok daha sinsi olacaktı.

Ertesi gün ormanda ilerlerken çıkardıkları gürültü adada duyulan tek sestti.

Dük Avan bir elinde pusula bir elinde harita adamların açacakları yönü belirliyordu. Ama hızları giderek yavaşladı. Yıllardır buradan tek bir canlının bile geçmediği belliydi.

Dördüncü gün düz volkanik bir kayanın üstünde doğal bir açıklığa çıktılar ve bir kaynak buldular. Memnuniyet içinde orada kamplarını kurdular. Elric serin suda yüzünü yıkıyordu ki arkasında birisinin bağırdığını duydu. Hemen ayağa sıçradı. Denizcilerden biri elindeki oku yaya yerleştiriyordu.

"O nedir?" diye bağırdı Dük Avan.

"Bir şey gördüm lordum!"

"Saçma. Burada hiçbir şey--"

"Bakın!" Adam yayını gerip ormanın üst taraflarına doğru fırlattı. O zaman bir şey kımıldanır gibi oldu ve Elric ağaçların arasında gri bir parıltı görür gibi oldu.

"Ne çeşit bir yaratık olduğunu gördün mü?" diye sordu adama Smiorgan.

"Hayır efendim. Önce yine o sürüngenler diye korktum."

"Bizi bu adaya kadar izleyemezler. Çok korktular," diye yatıştırdı Dük Avan.

"Umarım haklısınızdır," dedi Smiorgan endişeyle.

"O zaman o başka ne olabilir?" diye sordu Elric.

"Be-bence bir adamdı efendim" diye kekeledi adam.

Elric düşünceli düşünceli ağaçlara baktı. "Bir adam?"

"Bunu umuyordun Elric" dedi Smiorgan.

"Emin değilim. . ."

Dük Avan omuz silkti. "Daha çok ağaçların üzerinden geçen bir bulutun gölgesi olabilir. Hesaplarıma göre şimdiye dek

şehre ulaşmalıydık.”

“Yani sonuçta var olmadığını mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Elric.

“Artık buna aldırmamaya başladım, Prens Elric.” Dük de-vasa bir ağacın gövdesine yaslandı, yüzüne değen bir dalı eliyle itti. “Yine de yapılacak başka bir şey yok. Gemi yelken açmaya hazır değil.” Başını kaldırıp yukarıdaki dallara baktı. “Yolda bize saldıran lanet böcekleri özleyeceğimi hiç düşünmezdim.”

Oku atan denizci tekrar bir çığlık attı. “İşte! Gördüm onu! Bir adam!”

Ötekiler baktılar ama bir şey göremediler. Dük Avan’sa ağaca yaslanmaya devam etti. “Bir şey görmedin. Burada görülecek bir şey yok.”

Elric ona doğru döndü. “Bana haritayı ve pusulayı verin Dük Avan. Yolu bulacağım gibi bir his var içimde.”

Dük Avan omuz silkti. Kare şeklindeki güzel yüzünde kuşku dolu bir ifade vardı. Elric’e istediklerini verdi.

Gece dinlendiler ve sabah Elric’in liderliğinde yola devam ettiler.

Öğlen olduğunda ormandan çıkmışlardı ve R’lin K’ren A’a yıkıntılarını gördüler.



ŞEHRİN YIKINTILARI ARASINDA hiçbir bitki yetişmemişti. Caddeler harab olmuş, evlerin duvarları yıkılmıştı ama çatlakların arasında hiçbir ot bitmemişti, şehir sanki kısa bir süre önce bir deprem yüzünden yıkılmış gibiydi. Sadece bir şey yıkıntıların arasında sapasağlam ayakta duruyordu. Bu beyaz, gri ve yeşil yeşimden yapılmış devasa bir heykeldi – neredeyse kadınsı güzellikte bir yüze sahip, görmeyen gözleriyle kuzeye bakan bir gencin çıplak heykeli.

"Gözler!" dedi Dük Avan Astran. "Gözler yok!"

Diğerleri heykele ve etrafını çeviren yıkıntılara bakakalmışlardı, hiçbir şey söyleyemediler. Bu alan çok daha küçüktü ve binalarda çok az süsleme vardı. Burada yaşayanların basit ve sade insanlar olduğu belliydi – Parlak İmparatorluk'un Mel-niboné'lularından tamamen farklıydılar. Elric, R'lin K'ren A'a halkının onun ataları olduğuna inanamıyordu. Çok fazla aklı başında gözükmüyorlardı.

"Heykel yağmalanmış bile," diye sürdürdü Dük Avan. "Bu lanet yolculuk bozgunla sona erdi!"

Elric bir kahkaha attı. "Yeşim Adam'ın gözlerini yuvalarından çıkarabileceğinizi gerçekten düşünüyor muydunuz lordum?"

Heykel, Düşler Şehri'nin bir kulesi kadar yüksekti, sadece

başı bile orta büyüklükte bir bina kadardı. Dük Avan dudaklarını sıkı sıkı kapatarak Elric'in alaycı konuşmalarını dinlemeyi reddetti. "Yine de kuzeyde bir şeyler bulabiliriz," dedi. "R'lin K'ren A'a'da başka hazineler de vardı. Gelin . . ."

Şehrin içlerine doğru yürümeye başladılar.

Çok az bina kısmen ayakta idi ama yine de büyüleyiciydiler çünkü kullanılan malzeme onların daha önce hiç görmedikleri türdendi.

Çok fazla renk kullanılmış ama bu renkler zamanla solmuştu. Pastel kırmızı, sarı ve mavi tonlarının hepsi birbirine karıştırılmış – sonsuz sayıda kombinasyonlar oluşturulmuştu.

Elric bir duvara dokunmak için elini uzattı ve pürüzsüz maddenin dokusu karşısında hayrete düştü. Ne taş ne tahta ne de metaldi. Belki de buraya başka bir boyuttan getirilmişti?

Şehrin terk edilmeden önceki halini gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Caddeler genişti. Şehri çevreleyen surlar yoktu. Binalar az katlıydı. Çok geniş avluları vardı. Eğer burası gerçekten halkının esas yurduysa onları R'lin K'ren A'a'nın huzurlu vatandaşlarından Imrryr'in garip düşler şatolarını yapan delilere dönüştüren neydi? Elric bu gizemi burada çözebileceğini sanmıştı ama bunun yerine başka bir gizemle yüz yüze gelmişti. Bunun kaderi olduğunu düşündü ve omuzlarını silkti.

İlk kristal disk başının yanından vınlayarak geçti ve yıkılmış bir duvara çarpıp paramparça oldu.

Bir sonraki disk denizcilerden birinin kafatasını ikiye ayırdı. Kendilerini taşların üzerine atmadan önce üçüncüsü Smiorgan'ın kulağını sıyırdı.

"Bu yaratıklar çok kinci," dedi Avan yüzünde garip bir gülümsemeyle. "Yoldaşlarının ölümünün hesabını bizden sormak için her şeyi göze almışlar."

Sağ kalan denizcilerin yüzlerinde dehşet vardı. Avan'ın gözlerinde de korku okunuyordu.

Etrafta daha çok disk uçtu ama adamların yaratıkların görüş açısının dışında oldukları belliydi. Taşlardan çıkan beyaz

tozlardan rahatsız olan Smiorgan öksürdü.

"En iyisi sen canavar dostlarını yeniden çağır Elric."

Elric başını iki yana salladı. "Yapamam. Dostum bana ikinci kez yardım etmeyeceğini söyledi." Solundaki sağlam evin dört duvarına baktı. Kapı gözükmüyordu. Sadece bir pencere vardı.

"O zaman bir şey çağır," dedi Kont Smiorgan telaşla. "Herhangi bir şey."

"Emin değilim. . ."

Elric yana döndü ve siper alarak kendini pencereden fırlattı. Duvar yıkıntılarının üzerine düştü. Elleri ve dizleri sıyrıldı.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Uzakta, şehre hükmeden tanrının kör heykelini görebiliyordu. Bunun Arioch'un bir görüntüsü olması gerekiyordu ama Elric'in gördüğü görüntüsüne hiç benzemiyordu. Bu görüntü R'lin K'ren A'a 'yı koruyor muydu – yoksa tehdit mi ediyordu? Biri çığlık attı. Pencereden baktığında bir diskin denizcilerden birinin kolunu kopardığını gördü.

Fırtınayaratan'ı çıkarıp havaya kaldırdı, yüzünü yeşim heykele dönmüştü.

"Arioch!" diye haykırdı. "Arioch – yardım et bana!"

Kılıçtan siyah bir ışık saçıldı ve kılıç sanki Elric'in büyüüne katılıyormuşcasına şarkı söylemeye başladı.

"Arioch!"

Şeytan gelecek miydi? Genellikle Melniboné krallarının efendisi maddeleşmeyi reddeder, daha acil işleri olduğunu, Yasa ve Kaos arasındaki sonsuz çatışmayla ilgili yapılması gereken işler olduğunu ileri sürerdi.

"Arioch!"

Kılıç ve adam artık titreşen siyah bir sisle sarmalanmıştı. Elric'in bembeyaz başı geriye yaslanmış, etrafındaki sisle birlikte debeleniyor gibiydi.

"Arioch! Bana yardım etmeniz için size yalvarıyorum! Sizi çağırın benim Elric!"

Bir ses duydu. Yumuşak bir mırıltı. Müşfik bir ses.

“Elric, size çok düşkünüm. Sizi her ölümlüden daha fazla seviyorum – ama size yardım edemem! Henüz bunu yapamam!”

Elric çaresizce haykırdı: “O zaman burada ölmeye mahkûmuz!”

“Bu tehlikeden kaçabilirsin. Tek başına ormana kaç. Vaktin varken diğerlerini terk et. Başka bir yerde ve başka bir zamanda yerine getirmem gereken bir işim var. . .”

“Onları terk etmeyeceğim.”

“Ahmaksın, sevgili Elric.”

“Arioch – Melniboné kurulduğundan beri krallarına yardım ettin. Bugün de son kralına yardım et!”

“Enerjimi israf edemem. Büyük bir çatışma yaklaşıyor. R’lin K’ren A’a’ya dönmek bana pahalıya mal olur. Şimdi kaç. Kurtulacaksın. Sadece ötekiler ölecek.”

Ve sonra Cehennem Dük’ü gitti. Elric yanından geçtiğini hissetmişti. Suratını buruşturdu. Kemerindeki keseyi elledi. Sanki çok önce duyduğu bir şeyi anımsamaya çalışır gibiydi. Tereddüt eden kılıcını yavaşça kınına soktu. Bir gürültü oldu ve Smiorgan nefes nefese yanında belirdi.

“Yardım geliyor mu?”

“Korkarım hayır.” Elric çaresizce başını iki yana salladı. “Arioch, bir kez daha beni geri çevirdi. Bir kez daha, daha büyük bir amaçtan bahsetti. Gücünü saklaması gerekiyormuş.”

“Ataların kendilerine efendi olarak daha mazlum bir şeytan seçeb’irlermiş. Sürüngen dostlarımız yaklaşıyor. Bak. . .” Smiorgan şehrin dışını işaret etti. Bir düzine uzun bacaklı yaratık sopaları ellerinde onlara doğru ilerliyordu.

Duvarın öte tarafındaki yıkıntılardan bir hışırtı duyuldu. Avar pencereden gözüktü. Lanet okuyordu.

“Korkarım dışarıdan bir yardım gelmeyecek” dedi Elric.

Vilmir’li acı acı gülümsedi. “Demek ki dışarıdaki canavarlar bunu bizden daha iyi biliyorlar.”

“Öyle görünüyor.”

“Onlardan saklanmaya çalışmalıyız,” dedi Šmiorgan ama dediğine kendisi de inanmıyordu. “Bir çatışmadan sağ çıkamayız.”

Yıkılmış evden çıkıp sığınacak herhangi bir yer bulmak için yürümeye başladılar. Yavaş yavaş şehrin ortasına, Yeşim Adam heykeline doğru ilerliyorlardı.

Arkalarında keskin bir tıslama duyduklarında sürüngen savaşçıların onları gördüklerini anladılar ve sırtına saplanan bir diskle bir başka Vilmir’li yere yığıldı. Panik içinde etrafta koşuşturmaya başladılar.

İleride hâlâ ayakta duran birkaç katlı kırmızı bir bina vardı.

“Oraya!” diye bağırdı Dük Avan.

Biraz rahatlamış olarak hiç tereddütsüz yıkık basamaklardan yukarı koştular. Bir sürü tozlu tünelden geçerek büyük kasvetli bir avluya vardılar.

Avlu tamamen boştu. Duvardaki çatlaklardan içeriye gün ışığı sızıyordu.

“Burası ötekilerden daha iyi dayanmış” dedi Dük Avan. “Acaba ne olarak kullanılıyordu. Belki de bir kaleydi.”

“Savaşçı bir ırka benzemiyorlar,” dedi Smiorgan. “Sanırım bu binanın başka bir işlevi vardı.”

Sağ kalan diğer üç denizci etrafa dehşetle bakıyorlardı. Sanki dışarıdaki sürüngen savaşçılarla karşı karşıya gelmeyi tercih ediyorlardı.

Elric avlunun diğer tarafına doğru yürümeye başladı. Karşı duvarda bir şey yazılı olduğunu görünce duraksadı.

Smiorgan’da yazıyı görmüştü. “O nedir dostum Elric?”

Elric sembolleri tanıyordu, eski Melniboné’un Yüce Lisani’ydi, ama biraz değişikti ve çözmesi biraz zaman aldı.

“Ne yazdığını anladın mı Elric?” diye mırıldandı onlara katılan Dük Avan.

“Evet – ama şifreli. Diyor ki: ‘Beni öldürmeye geldiysen

hoş geldin. Yeşim Adam'ı uyandırmaya geldiysen o zaman çek git . . ."

"Acaba bizim için mi yazılmış," Avan meraklanmıştı, "yoksa uzun süredir mi orada yazılı?"

Elric omuz silkti. "Geçen on bin yıl içinde herhangi bir zaman yazılmış olabilir . . ."

Smiorgan duvara yaklaşarak dokunmak için elini uzattı. "Ben çok kısa bir süre önce yazılmış diyorum. Boya hâlâ kurumamış."

Elric yüzünü buruşturdu. "O zaman burada hâlâ yaşayanlar var. O zaman niye ortaya çıkmıyorlar?"

"Dışarıdaki sürüngenler R'lin K'ren A'a halkı olabilir mi?" diye sordu Avan. "Hiçbir efsanede burayı terk edenlerin insan olduğu belirtilmiyor."

Elric'in yüzden bir bulut geçti. Smiorgan lafını kesmeseydi sert bir şeyler söyleyecekti.

"Belki de sadece burada yaşayan bir kişi vardır. Sen de böyle mi düşünüyorsun Elric? Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık? Belki de bunlar onun sözleridir. . ."

Elric başını elleri arasına alarak sessiz kaldı.

"Gelin," dedi Avan. "Efsaneler üzerine tartışacak vaktimiz yok." Avlunun öteki tarafına yürüyerek bir kapıdan geçip merdivenlerden indi. Aşağıya ulaştığında bağırdığını duyduklar.

Diğerleri de inince onun başka bir salonun kapı eşiğinde durduğunu gördüler. Ama burası parşömen esnekliğinde metalik bir maddeden yapılmış yapraklarla ayak bileğine kadar kaplıydı. Duvarlarda sıra sıra dizili binlerce küçük delik ve deliklerin üzerinde bir harf vardı.

"Bu da ne?" diye sordu Smiorgan.

Elric eğilip yerdeki parçalardan bir tanesini aldı. Bu parçanın üzerine kazınmış yarım bir Melniboné harfi vardı.

Birisi bu harfi silmeye çalışmıştı.

"Burası kütüphane" dedi yavaşça. "Atalarımın kütüphanesi. Birisi bunu yok etmeye çalışmış. Bu ruloların aslında yok

edilmesi imkânsız olması gerekiyor ama yine de bunları okunmaz hale getirmek için büyük çaba harcamışlar." Parçaları tekmeledi. "Açıkça dostumuz ya da dostlarımız öğrenmekten nefret ediyorlar."

"Açıkça," dedi Avan sertçe. "Bir bilimadamının bu tomarlara verdiği değeri düşün! Hepsi mahvolmuş!"

Elric omuz silkti. "Bilimadamının canı cehenneme – bunların benim için değeri o kadar çok ki!"

Smiorgan elini arkadaşının omuzuna koydu. Elric omuzunu silkti ve elden kurtuldu. "Umuyordum ki. . ."

Smiorgan kel kafasını okşadı. "O sürüngenler bizi binanın içine kadar izlemiş olmalılar. Sesleri duyuluyor."

Arkalarındaki tünellerde garip ayak sesleri duyuyorlardı.

Parçalanmış ruloların arasında olabildiğince sessizce ilerleyip salonu geçip yukarı çıkan başka bir koridora ulaştılar.

Ve birdenbire gün ışığı etrafı aydınlattı.

Elric ileriye baktı. "Koridor ileride çökmüş. Ve görülüyor ki geçit yok. Çatı içeri çökmüş. Belki o delikten kaçabiliriz."

Yıkıntılar arasından yukarıya tırmanırken arkalarına bakıyor ve onları izleyenler yaklaşıyor mu diye kontrol ediyorlardı.

Sonunda şehrin ortasındaki meydana ulaştılar. Bu meydana kenarlarında devasa heykelin ayakları dikilmişti.

Tam üstlerinde diğer binalara benzemeyen sapasağlam, iki garip yapı vardı. Kubbeli bu iki bina gün ışığını yansıtan cam gibi bir malzemeden yapılmıştı.

Aşağıdaki sürüngenlerin koridorda ilerlediklerini duyuyorlar.

"Kubbelerin yakında olanına sığınalım" dedi Elric. Hızla o yöne yürümeye başladı.

İçeri girdiklerinde bir an duraksadılar. Gözlerinin içerideki ışığa uyum sağlaması ve yönlerini belirlemeleri biraz zaman aldı.

"Aynalı bir labirent sanki!" dedi Smiorgan hayret içinde. "Tanrılar adına, daha önce bunun gibi bir şey görmemiştim.

Acaba buranın işlevi sadece bu mu?"

Koridorlar sanki her yere uzanıyordu ama sadece içinde bulundukları koridorun bir yansıması da olabilirlerdi. Elric temkinli bir şekilde ilerlemeye başladı, diğer beş adam da onu izledi.

"Büyük kokusu alıyorum." diye mırıldandı Smiorgan ilerlerken. "Acaba tuzağa mı kısıtıldık?"

Elric kılıcını çekti. Kılıç sızlanıyormuşçasına yumuşakca mırıldandı.

Birden her şey bulanıklaştı ve yoldaşların görüntüleri birer birer silikleşti.

"Smiorgan! Dük Avan!"

Mırıldanmalar duyuyordu ama bunlar arkadaşlarının sesleri değildi.

"Kont Smiorgan!"

Ama sonra iriyarı denizcinin görüntüsü tamamen yok oldu ve Elric tek başınaydı.



BAŞINI ÇEVİRDİĞİNDE PARLAK kırmızı bir ışık gözlerini kamaştırıp onu körleştirdi.

Bağırdı ama sesi kederli bir mırıltı olarak çıkıyor, sanki onunla alay ediyordu.

Hareket etmeye çalıştı ama olduğu yerde mi kalıyor yoksa millerce yürüyor mu anlayamıyordu.

Şimdi biraz ilerisinde birisi duruyordu, sanki rengarenk saydam taşlardan bir perdenin gerisindeymiş gibi pek iyi seçilemiyordu. İleriye doğru bir adım atıp perdeye dayandı ve perde yok oldu. Adam birdenbire durdu.

Yüzünde sonsuz bir keder vardı.

Yüzü, Elric'in yüzüydü, sadece rengi normal, saçları siyahtı.

"Sen nesen?" diye sordu Elric.

"Bir çok adım oldu. Biri Erekosë. Ben birçok insan oldum. Belki de ben bütün insanlarım."

"Ama bana benziyorsun!"

"Ben senim."

"Hayır!"

Hayalet, Elric'e acımayla bakarken gözleri doldu.

"Benim için ağlama!" diye kükredi Elric. "Bana acımana ihtiyacım yok!"

"Belki de kendim için ağlıyorum. Çünkü kaderimizin ne olduğunu biliyorum."

"Peki nedir?"

"Sen bunu anlayamazsın."

"Söyle."

"Tanrılarına sor."

Elric kılıcını kaldırdı. "Hayır! Onu sen söyleyeceksin!" dedi vahşice.

Hayalet kayboldu.

Elric titredi. Artık koridor onun gibi binlerce hayaletle dolmuştu. Her biri başka bir adı mırıldanıyordu. Her biri başka giysiler giymişti. Ama her birinin yüzü Elric'in yüzüydü. Sadece rengi farklıydı.

"Defol!" diye çığlık attı. "Tanrılar! Burası neresi?"

Onun bu sözleriyle kayboldular.

"Elric?"

Albino hışımla kılıcını çekti. Yanında Eski Hrolmar'lı Dük Avan Astran vardı. Titreyen elleriyle yüzünü kapatmıştı. "Sanırım aklımı kaçıyorum, Prens Elric."

"Ne gördün?"

"Birçok şey. Tarif edemem."

"Smiorgan ve diğerleri neredeler?"

"Kuşkusuz her biri kendi yoluna gitti. Bizim gibi."

Elric Fırtınayaratan'ı kaldırıp kılıcı kristal duvara savurdu. Kara Kılıç inledi ama duvara hiçbir şey olmadı.

Ama Elric oluşan çatlaktan gün ışığını gördü. "Gelin Dük Avan. Burada bir çıkış var."

Avan büyülenmiş bir şekilde Elric'in peşinden gitti. Kristalden çıktılar. Kendilerini R'lin K'ren A'a'nın meydanında buldular.

Sesler duydular. İki ve dört tekerlekli arabalar meydanda dolaşıyorlardı. Bir kenarda koltuklar dizilmişti. İnsanlar huzur içinde dolaşıyorlardı. Şehrin üzerinde dikilen Yeşimtaş Adam yoktu. Hatta hiçbir yerde yoktu.

Elric insanların yüzlerine baktı. Melniboné halkının korkunç yüz hatlarını görüyordu. Ama ilk bakışta tanımlayamadığı bir farklılık vardı. Sonra bunun ne olduğunu anladı. Bu huzurdu. İnsanlardan birine dokunmak için elini uzattı.

“Söyler misin arkadaşım hangi yıl-?”

Adam onu duymadı. Geçip gitti.

Elric birkaç kişiyi daha durdurmaya çalıştı ama adamlar onu ne görüyorlar ne de duyuyorlardı.

“Bu huzuru nasıl kaybettiler?” diye sordu Dük Avana merakla. “Nasıl senin gibi oldular Prens Elric?”

Elric neredeyse burnundan soluyordu. Döndü ve öfke dolu gözlerle Avan’a baktı. “Sessiz ol!”

Dük Avan omuz silkti. “Belki de bu bir göz yanılsamasıdır.”

“Belki de” dedi Elric sertçe “ama böyle yaşadıklarına emimim – Yüceler’in gelişine dek.”

“O zaman tanrıları mı suçluyorsun?”

“Tanrıların getirdiği çaresizliği suçluyorum.”

Dük Avan kederle başını salladı. “Şu sesi duyuyor musun Prens Elric? Ne diyor?”

Elric sesi duyuyordu. Ses kristalden geliyor gibiydi. Melniboné’un eski lisanını kullanıyordu ama aksanı garipti. “Buyrun” dedi. “Buradan.”

Elric duraksadı. “Oraya dönmeye niyetim yok.”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?” diye sordu Avan.

Birlikte girişe yürüdüler.

Yeniden o labirentin içine girdiler. Ses şimdi daha iyi duyuluyordu. “Sağa iki adım atın” diye emir verdi.

Avan Elric’e baktı. “Bu da neydi?” Elric sesin ne dediğini söyledi. “Söylediğini yapacak mıyız?” diye sordu Avan.

“Evet.” Albinonun sesinde bir boyun eğiş vardı.

Sağa iki adım attılar.

“Şimdi sola doğru dört adım atın” dedi ses.

Sola dört adım attılar.

“Şimdi bir tane öne.”

Kendilerini R’lin K’ren A’a’nın yıkılmış meydanında buldular.

Smiorgan ve bir denizci orada duruyorlardı.

“Ötekiler nerede?” diye sordu Avan.

“Ona sor,” dedi Smiorgan. Çok bitkin görünüyordu. Sağ elindeki kılıcıyla işaret etti.

Hepsi az ileride dikilen adama baktılar. Adam ya bir albi-noydu ya da bir cüzzamlı. Tamamen çıplaktı. Tıpatıp Elric’e benziyordu. Önce Elric bunun başka bir hayalet olabileceğini düşündü ama sonra yüzlerinde belli farklılıkların olduğunu fark etti. Adamın yan tarafından üçüncü kaburgasının tam altından bir şey sarkıyordu. Elric şok olmuştu. Bu kırık bir Vilmir okuydu.

Çıplak adam başını salladı. “Evet. Ok izini buldu. Ama beni öldüremedi. Çünkü ben J’osui C’reln Rey’im. . .”

“Kendini Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık mı zannediyorsun?” diye mırıldandı Elric.

“Evet ben oyum.” Adam acı acı gülümsedi. “Seni kandırmaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?”

Elric oka baktı ve kafasını iki yana saladı.

“On bin yaşında mısınız?” Avan hayretle adama bakıyordu.

“Ne diyor?” diye sordu J’osui C’reln Rey. Elric ona çevirdi.

“Hepsi bu mu?” Adam iç çekti. Sonra dikkatle Elric’e baktı. “Sen benim ırkımdan mısınız?”

“Öyle görünüyor.”

“Hangi soydan?”

“Kraliyet soyundan.”

“O zaman sonunda geldin. Ben de o soydanım.”

“Sana inanıyorum.”

“Olab’ın senin peşinde olduğunu fark ettim.”

“Olab mi?”

“Sopalı ilkel yaratıklar.”

"Evet. Onlarla nehirde ilerlerken karşılaştık."

"Sizi güvenli bir yere götüreceğim. Gelin."

Elric, J'osui C'reln Reyr'in onları meydanın öteki tarafına, yıkılmış bir duvarın yanına götürmesine izin verdi. Adam bir kaldırımtaşını kaldırıp karanlığa açılan basamakları işaret etti. Onun arkasından dikkatle basamaklardan indiler. Adama arkalarından kaldırım taşını tekrar üstlerine kapattı. Kendilerini gaz lambalarının aydınlattığı bir odada buldular. Kurumuş otlardan yapılmış bir yatağın dışında oda boştu.

"Çok az şöyle yaşıyorsun" dedi Elric.

"Başka bir şeye ihtiyacım yok. Kafam yeterince dolu. . ."

"Olab nerden geliyor?"

"Bu taraflara kısa süre önce geldiler. Bin yıl önce ya da bunun yarısı kadar. Başka bir kabileyle çatıştıktan sonra nehrin üst taraflarından buralara geldiler. Genelde adaya gelmezler. Bir çok arkadaşlarını öldürmüş olmalısınız ki size bu kadar zarar vermek istiyorlar."

"Çok fazla öldürdük."

J'osui C'reln Reyr kendisini rahatsız bir yüz ifadesi ile seyretenlere doğru bir el hareketi yaptı. "Peki bunlar? Bunlar da ilkel öyle değil mi? Bizim halkımızdan değiller."

"Bizim halkımızdan geriye kalanlar çok az."

"Ne diyor?" diye sordu Dük Avan.

"O sürüngen savaşçıların adının Olab olduğunu söylüyor" dedi Elric.

"Peki Yeşim Adam'ın gözlerini çalanlar da Olab mıymış?"

Elric soruyu Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'a tercüme ettiğinde adam şaşırmişti. "Bilmiyor muydunuz?"

"Neyi bilmiyor muyduk?"

"Siz Yeşim Adam'ın gözlerinin içindeydiniz. İçinde gezindiğiniz o büyük kristaller onlardı işte!"



ELRIC BU BİLGİYİ Dük Avan'a söylediğinde Vilmir'li gül-mekten kırıldı. Kafasını geriye atarak neşe içinde kükrerken di-ğerleri ona hüznü bakıyorlardı. Son zamanlarda yüzünü kap-layan hüznü bulutu dağılıp yeniden Elric'in ilk tanıştığı adam olmuştı.

Elric olanları ötekilere de anlattığında ilk gülümseyen Smi-organ oldu.

"O kristaller Yüce Kişiler burayı terk ettikten sonra yüzün-den gözyaşı gibi döküldü" diye devam etti J'osui C'reln Reyr.

"O zaman Yüce Kişiler buraya geldiler."

"Evet. Yeşim Adam haber verdi ve bütün halk onunla an-laşına yapıp burayı terk etti.

"Yeşim Adam halkımız tarafından inşa edilmedi mi?"

"O, Cehennem Dükü Arioch. Bir gün ormandan buraya yürüyüp meydana durdu. Halka neler olacağını söyledi. Şeh-rimizin garip bir yapının ortasında olduğunu ve Yüce Dünyala-rın Lordları'nın burada buluşacaklarını anlattı."

"Anlaşma?"

"Şehrin karşılığında Kraliyet ailesi gelecekte Arioch'un efendiliğiyle gücünü arttırabilecekti. O büyük bir bilgi ve başka bir yerde bir şehir inşa etmek için gerekli her şeyi verecekti."

"Bu anlaşmayı sorgusuz sualsiz kabul ettiler mi?"

"Çok az seçenekleri vardı dostum."

Elric gözlerini aşağıya tozlu yere indirdi. "Ve böyle bozuldular," diye mırıldandı.

"Sadece ben bu anlaşmayı reddettim. Bu şehri terk etmek istemiyor ve Arioch'a hiç güvenmiyordum. Herkes nehir yoluyla terk ederken ben burada kaldım. Tam şu anda durduğumuz yerde. . . Yüce Dünyaların Lordları'nın gelişlerini duydum. Bundan sonra Yasa ve Kaos'un yapacakları çatışmanın kurallarını belirlemelerini dinledim. Gittiklerinde ben de dışarı çıktım. Ama Arioch, yani Yeşim Adam, hâlâ buradaydı. Kristal gözleriyle bana bakıp lanetledi. Bundan sonra kristaller düştü ve şimdi gördüğünüz yerde kaldılar. Arioch'un ruhu buradan ayrıldı ama yeşimden yapılmış görüntüsü geride kaldı."

"Peki Yasa ve Kaos Lordları'nın arasında neler olup bittiğini hâlâ hatırlıyor musun?"

"Bu benim kaderim."

"Belki de senin kaderin burayı terk edenlerden çok daha az kötüdür" dedi Elric sessizce. "Ben bu garip lanetin son temsilcisiyim. . ."

J'osui C'reln Reyr şaşırmış görünüyordu. Elric'in gözlerinin içine baktı. Yüzünü bir acıma ifadesi kapladı. "Daha kötü bir kaderin olduğunu hiç düşünmemiştim ama şimdi inanıyorum. . ."

Elric telaşla, "Ruhumu rahatlat en azından. O günlerde Yüce Lordlar arasında ne geçtiğini bilmek zorundayım. Varlığının doğasını kavramalıyım. En azından senin kavradığın gibi. Söyle bana. Sana yalvarıyorum!" dedi.

J'osui C'reln Reyr kaşlarını çattı ve Elric'in gözlerinin içine baktı. "Hikâyemin tamamını bilmiyor musun?"

"Dahası mı var?"

"Yüce Lordlar arasında neler geçtiğini ancak hatırlayabilirim ama bildiklerimi, yüksek sesle söylemeye ya da yazmaya gelince işte onu yapamam. . ."

Elric adamın omzunu kavradı. "Denemelisin! Denemelisin!"

"Yapamayacağımı biliyorum."

Elric'in yüzündeki işkenceyi gören Smiorgan ona yaklaştı. "Neler oluyor Elric?"

Elric başını elleri arasına aldı. "Yolculuğumuz faydasız." Bilinçsizce eski Melniboné lisanını konuşmuştu.

"Öyle olması gerekmez." dedi J'osui C'reln Rey. "En azından benim için." Duraksadı. "Bu şehri nasıl bulduğunu anlat. Bir harita mı vardı?"

Elric haritayı çıkardı. "İşte bu."

"Evet. Bu o. Yüzyıllar önce bunu bir kutunun içine koydum. Kutuyu da küçük bir bavulun içine yerleştirdim. Bavulu nehre attım. Halkımın peşinden gideceğini ve onların bunun ne olduğunu bileceklerini ümit ettim."

"Kutu Melniboné'da bulundu ama kimse onu açmak için bir çaba harcamadı" diye açıkladı Elric. "Bu sana burayı terk eden halka ne olduğu hakkında bir fikir verir. . ."

Garip adam hüzünle başını salladı. "Harita hâlâ mühürlü müydü?"

"Evet. İşte bende."

"Arioch'un görüntülerinden bir tanesi öyle değil mi? Bir yakuta kazılmış. . ."

"Evet. Bu şekli bir yerden hatırlıyordum ama ne olduğunu çıkartamamıştım."

"Mücevherdeki Şekil" diye mırıldandı J'osui C'reln Rey. "Dualarımda yakardığım gibi geri döndü. Hem de kraliyet ailesinden birisiyle!"

"Bunun önemi nedir?"

Smiorgan araya girdi. "Bu adam kaçmamıza yardım edecek mi Elric? Sabırsızlanmaya başladık. . ."

"Bekleyin" dedi albino. "Sonra size her şeyi anlatacağım."

"Mücevherdeki Şekil, benim kurtulmam için bir araç olabilir" dedi Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık. "Eğer buna sahip

olan kraliyet ailesindense Yeşim Adam'a hükmedebilir."

"Ama bunu sen niye kullanmadın?"

"Lanet yüzünden. Hükmetmek için yeterli güce sahiptim ama şeytanı çağırmak için yeterli değildi. Anlıyorum ki bu Yüce Lordlar'ın bir şakası."

Elric, J'osui C'reln Rey'r'in gözlerindeki hüznü gördü. Beyaz çıplak ete, beyaz saçlara baktı. Vücudu ne yaşlı ne de gençti. Sol tarafında üçüncü kaburgasından sarkan oka baktı.

"Benim ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Arioch'u çağırmalısın. Daha sonra ona bedenine geri girmesini ve gözlerini yerine takmasını söylemelisin. Böylece R'lin K'ren A'a'dan gidebilir."

"Ve gittiğinde ne olacak?"

"Lanet de onunla birlikte gidecek."

Elric düşünceliydi. Eğer Arioch'u çağırırsa – ki o da bu konuda çok isteksizdi – ve ona istemediği bir şeyi yapmasını söylerse bu büyük ve ne yapacağı kestirilemeyen güç ona düşman olabilirdi. Ama diğer taraftan burada kısıtlanmışlardı ve Olab savaşçılarından kaçmanın hiçbir yolu yoktu. Yeşim Adam yürüdüğünde Olab muhakkak kaçacaktı ve onlar da gemiye ulaşıp denize çıkmak için zaman kazanmış olacaktı. Yoldaşlarına her şeyi anlattı. Smiorgan ve Dük Avan da şüpheliydiler. Geri kalanlar tamamen dehşet içindeydiler.

"Bunu yapmalıyım" Elric kararını verdi. "Bu adam için bunu yapmalıyım. Arioch'u çağırıp R'lin K'ren A'a'nın üzerindeki bu laneti kaldırmalıyım.

"Ve bizim üzerimize daha da büyük bir lanet getireceksin!" dedi Dük Avan. Elini düşünmeden kılıcının üzerine koydu. "Hayır. Bence Olab ile şansımızı denemeliyiz. Bu adamı bırak. O deli. Sayıklıyor. Biz yolumuza devam edelim."

"Sen istiyorsan git" dedi Elric. "Ama ben Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'la kalacağım."

"O zaman sonsuza dek burada kalacaksın. Hikâyesine inanamazsın!"

"Ama inanıyorum."

"Bizimle gelmelisin. Kılıcın yardım eder. Önsüz Olab kesinlikle bizi mahveder."

"Fırtınayaratan'ın Olab üzerindeki etkisinin ne kadar az olduğunu gördün."

"Ama yine de var. Beni terk etme Elric!"

"Ben seni terk etmiyorum. Arioeh'u çağırmalıyım. Bu senin de yararına olacak."

"İkna olmadım."

"Bu yolculukta büyü gücümü istiyordun, şimdi onu göreceksin."

Avan geri çekildi. Olab'den korktuğundan daha fazla korkuyor gibiydi. Elric'in yüzünde onun bile haberdar olmadığı bir tehdit okumuştı.

"Dışarı çıkmalıyız" dedi J'osui C'reln Reyr. "Yeşim Adam'ın altında durmalıyız."

"Ve bu olduğunda" diye sordu Elric birdenbire "R'lin K'ren A'a'yı nasıl terk edeceğiz?"

"Bir gemi var. Erzağı yok ama şehrin hazinesinin büyük bir bölümü içinde. Adanın batı kıyısında duruyor."

"Bu biraz rahatlatıcı," dedi Elric. "Niye kullanamadın?"

"Ben terk edemezdim."

"Bu da lanetin bir parçası mı?"

"Evet. Ürkekliğimin laneti."

"Ürkekliğin seni burada on bin yıl hapis mi etti?"

"Evet. . ."

Odadan çıkıp meydana geldiler. Karanlık çökmüştü. Gök yüzünde kocaman bir ay vardı. Elric'in durduğu yerden ay Yeşim Adam'ın başında bir hale oluşturunuyordu. Etraf çok sessizdi. Elric kesesinden Mücevherdeki Şekil'i çıkardı. Sol elinde başparmağı ve işaret parmağı arasında tuttu. Sağ eliyle Fırtınayaratan'ı kınından çıkardı. Avan, Smiorgan ve denizciler geriye çekildiler.

Koskoca bacaklara, göğüse, kollara, kafaya baktı. İki eliyle

kılıcı yukarı kaldırdı ve çığlık attı.

"Arioch!"

Fırtınayaratan'ın sesi neredeyse onunkini bastırıyordu. Kollarını çekiyordu. Neredeyse ellerinde kurutlacaktı. Kükrüyordu.

"Arioch!"

İzleyenlerin gördüğü tek şey nabız gibi atan, ılık saçan kılıç, albinonun beyaz yüzü, elleri ve karanlığa bakan kıpkırmızı gözleriydi.

"Arioch!"

Elric Arioch'a ait olmayan bir ses duydu. Sanki kılıç konuşuyordu.

"Elric – Arioch'a kan ve ruh gerekli. Kan ve ruhlar lordum. . ."

"Hayır. Bunlar benim dostlarım. Fırtınayaratan Olab'e zarar veremez. Arioch kan olmadan gelmeli. Ruh olmadan. . ."

"Ancak bunlar onu tam olarak çağırabilir!" dedi ses. Artık daha açıktı konuşmaları. Şeytani bir sestti. Arkasından geliyordu sanki. Arkasına döndü ama hiçbir şey göremedi.

Dük Avan'ın telaşlı yüzünü gördü. Gözleri Vilmir'inin yüzüne kilitlenmişti. Kılıç savruldu ve Elric'in hakimiyetinden çıktı. Düke doğru hızla atıldı.

"Hayır!" diye bağırdı Elric. "Dur!"

Ama Fırtınayaratan durmadı. Dük Avan'ın kalbine saplanıp susuzluğunu giderdi. Denizciler yere çakılıp kaldılar ve efendilerinin ölümünü izlediler.

Dük Avan debelendi. "Elric! Bu ne ihanet?" Çığlık attı. "Ahhhh! Hayır!"

Debelendi. "Lütfen. . ."

Titredi. "Ruhum. . ."

Öldü.

Elric kılıcı geri çekti ve efendisine yardım etmeye çalışan denizciyi öldürdü. Bunu düşünmeden yapmıştı.

"Şimdi Arioch istediği kana ve ruhlara sahip oldu" dedi soğuk bir tonda. "Arioch gelsin artık!"

Smiorgan ve Yaşamaya Mahkûm Edilen Yaratık geri çekilmişti. Elric'e koku dolu gözlerle bakıyorlardı. Albinonun yüzü canileşmişti.

"Arioch gelsin artık!"

"Buradayım Elric."

Elric döndü. Heykelin ayaklarının dibinde birinin durduğunu gördü. Gölgenin içinde bir gölge. . .

"Arioch. Bu bedene geri dönmelisin. R'lin K'ren A'a'yı sonsuza dek terk et."

"Bunu istemiyorum Elric."

"O zaman sana emretmeliyim Dük Arioch."

"Emir mi? Ancak Mücevherdeki Şekil'e sahip olan Arioch'a emir verebilir. Ve sadece bir kereliğine."

"Mücevherdeki Şekil bende." Elric küçük taşı havaya kaldırdı. "Bak."

Gölge içindeki gölge çok kızmış gibi yerinde debelendi.

"Eğer emrini yerine getirirsem istemediğin bir dizi olayı harekete geçireceksin" dedi Arioch. Birdenbire sözcüklerine ağırlık vermek istercesine Melniboné'un yaygın dilini konuşmaya başlamıştı.

"O zaman bırak olsun. Sana Yeşim Adam'ın bedenine girmeni, gözlerini yerine takmanı ve yürümeni emrediyorum. Buradan ayrılmanı ve Yüce Kişiler'in lanetini de yanında götürmeni emrediyorum."

Arioch cevap verdi. *"Yeşim Adam, Yüce Kişiler'in buluştuğu bu yerin koruyuculuğunu yapmadığı zaman bu boyutta Daha Üst Dünyalar'ın çatışmaları başlayacak."*

"Sana emrediyorum Arioch. Yeşim Adam'a gir!"

"İnatçı bir yaratıksın Elric."

"Git!" Elric Fırtınayaratan'ı kaldırdı. Kılıç şeytani bir şarkı söylüyordu. Bir an için bütün Yüce Dünyaların Lordları'ndan, Arioch'tan bile güçlü göründü.

"Ve Yeşim Adam öne eğildi."

"Kocaman gövdesi Elric'in üzerine eğildi. Elleri yanından"

geçerek yerde duran iki kristali kavradı. Her biri bir elinde doğruldu.

Elric öne doğru sendeledi. Smiorgan'ın ve J'osui C'reln Rey'ın korkuyla çömeldiği köşeye ilerledi.

Yeşim Adam'ın gözleri ışık saçıyordu. Dudakları aralandı.

"Oldu Elric!" dedi kalın bir ses.

J'osui C'reln Rey, hıçkırıklara boğuldu.

"O zaman git Ariocho."

"Gidiyorum. R'lin K'ren A'a ve J'osui C'reln Rey lanetten kurtuluyor. Ama şimdi bütün boyutta daha büyük bir lanet var."

"O nedir Ariocho? Açıkla!" diye bağırdı Elric.

"Yakında her şeyi anlayacaksın. Hoşça kal!"

Kocaman bacaklar birdenbire hareket etmeye başladı ve bir adımla bütün harabeyi yerle bir etti. Ormana doğru ilerledi. Bir anda Yeşim Adam gözden kayboldu.

Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık kakhaha attı. Bu garip bir neşeydi. Smiorgan kulaklarını kapattı.

"Ve şimdi!" diye bağırdı J'osui C'reln Rey. "Şimdi kılıcın benim hayatımı almalı. Sonunda ölebilirim."

Fırtınayaratan Elric'in elinden kurtuldu ve adamın bedenine savruldu. Göğsüne saplandı.

Ölürken J'osui C'reln Rey, kakhaha atıyordu. Yere yığıldı. Dudakları kımıldadı, bir şeyler fısıldadı. Elric daha iyi duyabilmek için yaklaştı.

"Kılıç artık benim bilgime sahip. Yükümden kurtuldum."

Gözleri kapandı.

J'osui C'reln Rey'in on bin yıllık yaşamı sona ermişti.

Elric halsiz kalmıştı. Fırtınayaratan'ı geri çekti ve kılıcı kınına soktu. Cesede baktı. Sonra soru soran gözlerle Smiorgan'a baktı.

İri yarı denizci başını çevirdi.

Güneş yükselmeye başladı. Gri şafak belirdi. Elric, J'osui C'reln Rey'in cesedinin toza dönüşerek rüzgârla yıkıntıların

tozuna karışmasını izledi. Meydanın öteki köşesine Dük Avan'ın cesedinin yattığı yere yürüdü. Cesedin yanında dizlerinin üstüne yığıldı.

"Uyarmıştım Eski Hrolmar'lı Dük Avan Astran. Melniboné'lu Elric ile kader birliği yapanların başına kötü şeyler geldiği konusunda uyarılmıştın. Ama sen aksini düşündün. Artık öğrendin." İç çekti ve ayağa kalktı.

Smiorgan yanında duruyordu. Güneş yükselmişti. Harabelerin üst kısımlarını aydınlatıyordu. Smiorgan uzandı ve arkadaşının omuzunu kavradı.

"Olab yok oldu. Sanırım yeterince büyüye tanık oldular."

"Başka bir adam benim tarafından yok edildi Smiorgan. Sonsuza kadar bu lanetli kılıca bağlı mı olacağım? Kendimi bundan kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım yoksa bu ağır bilinç beni o kadar aşağıya itecek ki bir daha kalkamayacağım."

Smiorgan boğazını temizledi. Sessiz kaldı.

"Dük Avan'ı huzura kavuşması için yatıracağım" dedi Elric. "Sen gemiyi bıraktığımız yere git ve adamlara geldiğimizi bildir."

Smiorgan doğruya doğru yürümeye başladı.

Elric yavaşça Dük Avan'ın cesedini kucakladı ve meydanın öteki tarafına götürdü. Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'ın on bin yıl boyunca içinde yaşadığı odaya girdi.

Artık bu olanlar Elric'e gerçek gibi gelmiyordu ama bir rüya olmadığını da biliyordu çünkü Yeşim Adam gitmişti. Ormanda izleri görülüyordu. Geçtiği yerlerde ağaçlar ezilmişti.

Merdivenlerden inip odaya girdi. Dük Avan'ı kuru otlardan yapılmış yatağa yatırdı. Sonra dükün hançerini aldı ve hançeri dükün kanına batırdı. Cesedin üzerindeki duvara şunu yazdı:

Bu Eski Hrolmar'lı Dük Avan Astran'dı. Dünyayı keşfetti ve yurdu Vilmir'e birçok bilgi ve hazine getirdi. Hayal etti ve başka birinin hayalinde kayboldu. Bunun için öldü. Genç Krallıklar'ı zenginleştirdi ve böylece başka bir hayali yarattı. Yaşamaya Mahkûm Edilmiş

Yaratık'ın ölmesi için öldü, arzuladığı gibi. . .

Elric duraksadı. Hançeri elinden bıraktı. Öldürdüğü adam için ağdalı sözlerle bezenmiş bir mezartaşı hazırlamakla hissettiği suçluluk duygusundan kurtulamıyordu.

Orada öylece durdu. Soluk alması sıklaştı. Hançeri bir kez daha eline aldı.

Öldü çünkü Melniboné'lu Elric hiçbir zaman bulamayacağı huzur ve bilginin peşindeydi. Kara Kılıç tarafından öldürüldü.

Öğlen olduğunda son Vilmir'li denizcinin ölü bedeni hâlâ dışarıda meydanın ortasındaydı. Kimse adını bilmiyordu. Kimse onun için üzülmeyi ya da bir mezartaşı yapmaya uğraşmadı. Vilmir'li hiçbir ulu amaç için ölmemişti. Hiçbir hayret verici rüyanın peşinden gitmemişti. Ölüsü bile bir işe yaramıyordu. Adada cesedinden beslenecek bir hayvan yoktu. Şehrin tozundan gübrelenecek toprak dahi yoktu.

Elric meydana geri dönüp cesedi gördü. Bir an için ceset Elric'e olup biten ve daha sonra gerçekleşeceklerin bir sembolü gibi geldi.

"Hiçbir amaç yok" diye mırıldandı.

Belki de uzak ataları aslında bunun farkındaydılar ve umurlarında değildi. Yeşim Adam onların bunu anlamasını sağladı ve kederlerinden akıllarını kaçırdılar. Bilgi akıllarını birçok şeye kapamalarına neden oldu.

"Elric!"

Smiorgan dönmüştü. Elric başını kaldırdı.

"Olab bütün mürettebatı öldürüp gemiyi de parçalamış. Her şey mahvolmuş."

Elric, Yaşamaya Mahkûm Edilmiş Yaratık'ın ona söylediği bir şeyi hatırladı. "Başka bir tekne daha var" dedi. "Adanın doğusu tarafında."

Günün geri kalanını ve geceyi, J'osui C'reln Reyri'nin sakladığı gemiyi aramakla geçirdiler. Sabahın ilk ışıklarında gemiyi

suya indirip incelemeye başladılar.

“Sağlam bir gemi” Dedi Kont Smiorgan onaylayarak. “Görünüşe bakılırsa R’lin K’ren A’a’nın kütüphanesinde gördüğümüz garip malzemeden yapılmış.” Gemiye tırmandı ve kilitleri kontrol etti.

Elric arkadaki şehre bakıyordu. Kont Smiorgan gibi arkadaş olabilecek adamı düşündü. Aslında onun Melniboné’da Cymoril’den başka arkadaş yoktu. İç çekti.

Smiorgan birkaç kilidi açmıştı. Gördükleri karşısında sırıtıyordu. “Tanrılara Mor Şehirler’e sağ salim dönebilmek için dua ediyorum. Aradığımız şeyi bulduk! Bak Elric! Hazine! Sonunda bu yolculuktan bir çıkar sağladık!”

“Evet. . .” Elric’in aklı başka yerlerdeydi. Daha yararlı şeyler düşünmeye çalıştı. “Ama mücevherler bizi doyurmaz Kont Smiorgan” dedi. “Eve uzun bir yolculuk olacak.”

“Ev mi?” Kont Smiorgan doğruldu. Avuçlarında kolyeler vardı. “Melniboné mu?”

“Genç Krallıklar. Sanırım beni evinde misafir etmeyi önermiştin.”

“Eğer istersen hayatının geri kalanı boyunca. Sen benim hayatımı kurtardın Elric. Şimdi de onurumu kurtarmama yardımcı oldun.”

“Son olaylarlar seni rahatsız etmedi mi? Kılıcımın neler yapabileceğini gördün. Hem arkadaşlara hem düşmanlara. . .”

“Biz Mor Şehirliler olaylar üzerinde kara kara düşünmeyiz” dedi Kont Smiorgan büyük bir ciddiyetle. “Arkadaşlıklarımızda da vefasız değiliz. Benim hiç hissetmediğim ve hiçbir zaman anlayamayacağım bir kederi taşıyorsun. Sana zaten güveniyorum. Neden bu güveni geri çekeyim ki? Mor Şehirler’de biz böyle yetiştirilmedik.” Kont Smiorgan siyah sakalını oğuşturdu ve göz kırptı. “Avan’ın gemisinin etrafında birkaç kasa erzak görmüştüm. Adanın etrafını dolanıp onları alalım.”

Elric içinde bulunduğu ruh halinden kurtulmaya çalıştı ama çok zordu. Ona güvenen birini öldürmüştü ve Smiorgan’ın

güven hakkında söyledikleri sadece kendisini daha da suçlu hissetmesine neden olmuştu.

Birlikte gemiyi sazlıklarla kaplı denize ittiler. Elric son bir kez sessiz ormana baktı ve içi titredi. Nehirden bu tarafa gelirken yaşadıkları umutları düşündü ve bu kadar ahmak olduğu için kendisine lanet okudu.

Geçmişini düşünmeye çalıştı. Buraya nasıl geldiğini hatırlamaya çabaladı ama gördüğü rüyalar kafasını karıştırmıştı. Saxif D'Aan ve mavi güneşli dünya gerçek miydi? Şimdi bile hatırlar yavaş yavaş siliniyordu. Bu yer gerçek miydi? Rüya gibi bir tarafı vardı. Pikayard'dan kaçtığından beri birçok kader denizinde yol aldığını hissediyordu. Mor Şehirler'de ona vaadedilen huzur artık ona çok değerli görünüyordu.

Yakında Cymoril ve Düşler Şehri'ne dönmesi gereken zaman gelecekti. Melniboné'un, Parlak İmparatorluk'un sorumluluklarını almaya hazır olup olamadığına karar vermesi gereken zaman gelecekti. Ama o ana kadar yeni arkadaşı Smiorgan'ın misafiri olacak Menii halkının daha basit ve sade yaşamını tanıyacaktı.

Yelken açıp akıntıyla hareket ettiklerinde Elric birdenbire Smiorgan'a "O zaman bana güveniyorsun değil mi Kont Smiorgan?" diye sordu.

Deniz lordu bu direk soru karşısında önce biraz şaşırdı. Parmaklarını sakalı arasında gezdirdi. "Evet" dedi. "Bir insan olarak. Ama kahpe bir dönemde yaşıyoruz Prens Elric. Tanrılar bile masumiyetlerini yitirdiler öyle değil mi?"

Elric şaşırmıştı. "Orada Avan'a yaptığım gibi sana da ihanet edeceğimi düşünüyor musun?"

Smiorgan kafasını iki yana salladı. "Bu konular hakkında fikir yürütmek doğama aykırı. Sen sadıksın Prens Elric. Kahpeliğinden nefret ediyorsun ama yine de birazcık kahpeliğe ihtiyaç duymayan hiçbir adam tanımadım." Gülümsedi. "Kılıcın sana ihanet etti değil mi?"

"Bana hizmet etmek için sanırım."

“Evet. Sözlerinde bir ironi var. İnsan insana güvenebilir Prens Elric ama insanlar insanlığa güvenmediği sürece gerçekten sağduyulu bir dünyada yaşayamayacağız. Sanırım bunun anlamı da büyüünün ölmesi demek.”

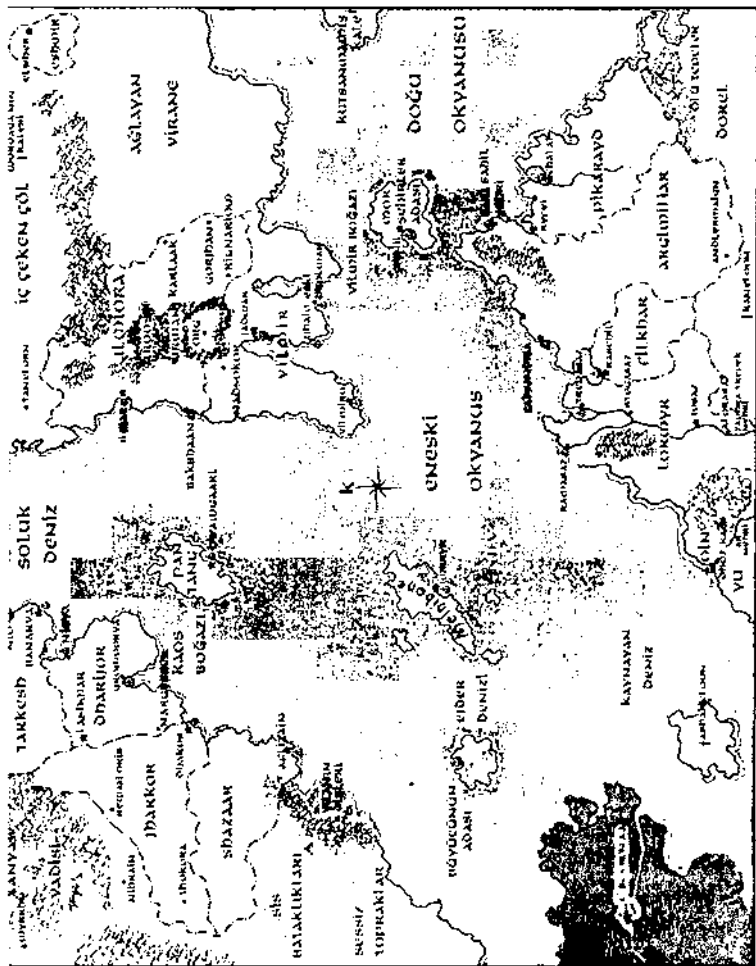
O zaman Elric’e yanındaki rün kılıcı titriyor ve hafifçe inliyormuş gibi geldi. Sanki Kont Smiorgan’ın sözleri Fırtınayaratı’ı rahatsız etmişti.

VE İŞTE DOSTLAR,
ELRIC DESTANI’NIN ikinci kitabı
KAHER DENİZLERİNDEKİ DENİZCİ
BURADA BİTTİ.

ÜÇÜNCÜ kitap
BEYAZ KURT’UN KAHERİ
ÇOK YAKINDA . . .

6.45 notu: Bu kitabın içinde yer alan çizimler internetten dostumuz Ferhan Ertürk tarafından indirilip bize getirilmiştir. Yine internetten alınan yan sayfadaki haritaya gelince . . .

William Church tarafından Elric romanları temel alınarak çizilen ve ülkeler, başkentler, limanlar, önemli şehirler ve özel yerler belirtilecek ayrıntılandırılan 'Genç Krallıklar' haritası Michael Moorcock tarafından onaylanmıştır.



altıkırkbeş yayın fantastik kurgu dizisi

➔ j. r. r. tolkien

- hobbit (3. edition)
- masallar
- peri masalları üzerine
- silmarillion

➔ david eddings

- elmas taht (Elenium Üçlemesi, 1. kitap)
- yakut şövalye (Elenium Üçlemesi, 2. kitap)
- safir gül (Elenium Üçlemesi, 3. kitap)

➔ fred saberhagen

- Kılıçların Birinci Kitabı

➔ michael moorcock

- Melniboné'lu Elric (Elric Destanı, 1. kitap)

ölümün olduğu yerde daha ciddi ne olabilir . .